

Roseliss von Sass

Neznámý Babylon

Tisk Brno

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Neznámý Babylon

Roselis von Sass

„Ani chudí v duchu, ani chudí na Zemi nevědí, co je pokora. Jen duchovně vysoce vyvinutý člověk cítí opravdovou pokoru. Proto může nakonec hledět na splněný život.“

Roselis von Sass

*„Člověk nezná jásavý dík v radostném požitku vědomého bytí, jehož mu bylo dopřáno za spolupůsobení ve velkém stvoření, působí-li ku blahu celého svého okolí, jak to Bůh chtěl a právem od něho očekává! Člověk ani netuší, že právě **jedině** to chová v sobě jeho skutečné vlastní blaho, jeho pokrok a vzestup.“*

Abdruschin

»VE SVĚTLE PRAVDY«

(Otčenáš)

Návrat Alaparose, mladého mudrce z Uru.

Al aparos, Sumer – byl sochařem a zabýval se také léčivými bylinami – viděl jako nepříznivé znamení to, že se musí vrátit do svého rodného města Kadingirry právě v roce, v němž byla ukradena malá zlatá květina se zasazeným zázračným kamenem. Údajně byla odcizena ze Slunečního chrámu. Zázračný drahokam byl průzračný jako voda, a přesto vyzařoval barvy slunce.

Dva obchodníci z Tilmunu, kteří putovali stejnou karavanou jako Alaparos, vyprávěli mnoha gesty a slovy o této krádeži. Pak k tomu ještě dodali, že původkyní této krádeže byla královna ze Susy.

Jiný obchodník se vychytrale usmíval a učinil rukou výmluvný pohyb:

„Pohanská královna to určitě nebyla. Tato krádež byla nařízena novým bohem Bálem! Jeho kněží vládnu přece nyní všude.“

„Ze msty!“ přidal k tomu další obchodník.

„Ze msty? Pročpak?“

„Proslychá se to,“ řekl obchodník, který předtím hovořil o Bálovi. *„Pán Slunce nechce ve svém chrámu mít žádného kněze krvelačného boha Bála!“*

Alaparos udiveně naslouchal.

„Krádež v chrámu?“ Nemohl si vzpomenout, že by se kdy něco takového stalo. Hleděl zahloubán před sebe. Obchodníci, kteří ho potají pozorovali, viděli stíny, které skličovaly jeho tvář, a nyní litovali, že o novém bohu hovořili. Mladý cizinec přišel ze škol mudrců v Uru. Vždyť, kdo může vědět, jestli není také stoupencem tohoto Bála?

Přibližně dvě hodiny cesty před svým rodným městem se odloučil od karavany. Zvláštní novinky, které během své cesty slyšel, ho natolik zneklidnily, že se rozhodl navrátit se k rodičům až příštího dne. Do té doby by mohly jeho duch a jeho mozek opět nalézt rovnováhu.

Rozloučil se s vůdcem karavany a obchodníky, a zahrnul na polní cestu, která vedla podél potoka. Okolí mu bylo známé. Jako dítě zde často trhal sladké černé bobule, které bujely na vlhkých březích. A byl tam také rybník elfů a trochu dále na východ vyčníval ze země vysoký prastarý hraniční znak. Nic se nezměnilo. Příroda zůstala stejná. Ale on sám se vracel zpět změněn.

Alaparos zůstal zamyšleně stát vedle potoka. Co se skrývá za tímto Bálem, za tímto údajně novým bohem?

Je jenom jeden Bůh! Věčný neviditelný Bůh! Všichni bohové jsou jen JEHO služebníky. Který bůh by mohl obstát vedle neviditelného, nejvyššího BOHA-DUCHA? Asi se jedná o modlu cizinců... Alaparos cítil nespokojenost se sebou samým. Před pěti léty se vydal do Uru, aby na tamních školách dosáhl „dokonalosti“ své dovednosti. Tedy, mnoho se učil a pracoval, byl šťastným a neměl žádné přání. Bylo mu 25 let a patřil již k nejvyššímu kruhu moudrého bratrstva z Uru a Eridu. A kněžský král Min-Ani-Pad byl také jeho pán a velitel. Stále planul plamen radosti a důvěry v jeho duchu. Připadal si nepřemožitelný a silný...

A nyní? Jak se mohlo stát, že tlachání několika obchodníků ho mohlo takto vyvést z rovnováhy? Proč mu moudří bratři nic neřekli? Bylo nemyslitelné, že by nevěděli nic o Bálovi! Alaparos se opřel o starý hraniční znak a přemýšlel o slovech, která mu řekli mudrci při loučení. Vlastně nebylo nic řečeno. Jen Rassam, zlatník, několika málo slovy naznačil, že všude na planetě Zemi klesli lidé do světa klamu. To bylo vše, co se stalo. Do světa klamu? Alaparos pohlédl vzhůru k bezmračnému modrému nebi. *„Ano, PANE, můj BOŽE, poznávám, že moje duchovní já, přes vědění, které jsem obdržel, je slabé a ovlivnitelné. Ty, nejvyšší PANE všech nebeských světů, jsi ode*

mne mohl očekávat více. Ano, jsem ovlivnitelný a slabý, a jak jsem se domníval být moudrý...“ Alaparos svíral oběma rukama amulet na své hrudi. Kéž by mohl ještě jednou hovořit se svým učitelem. Jen jedinou otázku by položil.

Po nějaké chvíli spustil Alaparos ruce z amuletu a zavřel oči. Cítil tupou bolest uvnitř hlavy.

Vzduch byl dusný, věstil bouři. Pak se přes něj s rachotem přehnaly bytosti bouře a pokoušely se ho stáhnout s sebou. V zoufalství se držel pevně hraničního kamene. Nechtěl se nechat stáhnout! Konečně jej nechaly být. A v tichu, které ho opět obklopilo, uslyšel gong. Byl to dobře známý úder gongu, který vždy svolával žáky. Celá bytost Alaparose se zachvěla. Gong! Pak zazněl hlas jeho učitele:

„Alaparosi, můj bratře v duchu, slyš: Sám máš vidět, slyšet a zkoumat, pak poznej a zvol!“

Poznej a zvol! Jako v duchovní extázi přijal Alaparos hlas svého učitele. Nebyl sám a nebyl odříznut od bratrstva v Uru. Spojení, tajemné spojení, skrze které přijímali a předávali zasvěcenci zprávy, zahrnovalo i jeho.

Nyní byl skutečně silný a žádná modla nemohla mít nad ním moc... zda zblízka nebo zdáli, vždy bude mít spojení s moudrými Bratry.

Radostný úsměv zjasnil jeho hezkou, pravidelnou tvář, když přišel k pastýřskému přístřešku, ležícímu na protější straně rybníka. Po bytostech bouře, které ho tísnily, nebylo již ani stopy. Ani list, ani stéblo se nehnuly. Byl slyšet jen bzukot malých zemních včel, majících v blízkosti své hliněné stavby. Bytosti bouře proletěly s hukotem jen jeho duchem, aby ho vyburcovaly k bdělosti. Alaparos zvedl vděčně paže vzhůru k nebi. Byl prost chmurných myšlenek, které kolem něho kroužily jako mouchy. Pojednou se zastavil a pohlédl na květiny, které vykvetly na půdě zetlelého kmene stromu. Jeden z červených, jedovatých ještěrkovitých hadů se vydal skrze květiny a zůstal potom klidně a číhavě ležet.

Alaparos šel hbitě dále. Hadi se ho nepříjemně dotýkali. Popadaje dech stál před otevřenou salaší. Vzduch byl teplý a voněl travou a bylinami. Uvolnil řemeny, držící smotaný plášť pevně na zádech. Pak zvedl čelenku a odložil bílý šátek. Jeho hnědé vlasy byly jako u všech moudrých bratrů a jejich žáků krátce zastříženy. Také jeho tvář byla hladká a bez vousů. Hrubě tkaný šat s dlouhými rukávy sahal téměř až k chodidlům. Široký opasek s několika vnitřními kapsami ho držel sepnutý uprostřed. Tento jednoduchý šat nosili mnozí bratři jen na svých dlouhých putováních.

Alaparos pohlédl s hrdým zadostiučiněním na své obutí. Byly to sandály pletené z oslí srsti a zlatých vláken s tlustými koženými podrážkami. Byly zhotovovány pouze pro mudrce z Uru a nošeny ke každému šatu. Pak tu byl ještě plášť. Rozmotal a rozprostřel jej na zem. Dlouze hleděl na devíticípou hvězdu vetkanou na záda tmavomodrého tenkého vlněného pláště. Tato hvězda byla znamením bratrstva z Uru a Eridu. Na přední straně bylo světle modrými a červenými vlákny vetkáno jméno Alaparos, stejně tak jeho povolání a původ. Později budou k tomu přidávána ještě jiná důležitá data.

Alaparos smotal opět starostlivě plášť a potom šel hned k potoku. Chtěl se vykoupat a potom v chatě ulehnout na prýčnu, aby si odpočinul.

Krátce před východem slunce vstal a vydal se na cestu ke svým rodičům. Shledání ovšem neproběhlo podle jeho představ. Dšafi, jeho matka, ho po probdělé noci již toužebně očekávala v přijímací hale paláce. Vůdce karavany přivezl jeho cestovní koše a kožeštinové vaky již večer předtím a sdělil, že moudrý syn velkého pána Pochereta dojde pěšky.

„Konečně jsi přišel!“ vykřikla matka bolestně, když Alaparos brzy ráno nenadále před ní stanul a dotkl se svým čelem jejích ramen. Pak obrátila svou pozornost na jeho mladou, vážnou tvář a udiveně vykřikla:

„Ty oči! Ano, oči zůstaly stejné, avšak jinak...“

Hned nato přišla Techa, služka a přítelkyně jeho matky, ohmatala jeho hrud' a paže a spokojeně poznamenala:

„*Jako mladík jsi odcestoval a jako silný muž se vracíš.*“ Alaparos se potěšen usmíval a rozhlédl se kolem sebe. Kde je otec?

„*Alaparosi, můj synu!*“ zvolal nyní otec. „*Vrátil ses, a já děkuji tvému duchovnímu průvodci, že jsi opět zde.*“

Pocheretova štíhlá postava se poněkud předklonila a jeho paže objala synovo rámě. Hluboce vylekán prohlížel si Alaparos svého otce. Byl to jeho hrdý, usměvavý otec? Tento utrpením poznamenaný starý muž? Otřesen přitiskl ruku starého muže na své srdce. Co se stalo? Proč takový žaluplný výraz?

„*Vyhlížíš nemocen, otče. Nyní jsem rád, že jsem se věnoval také léčitelskému umění.*“ Pocheret souhlasně přikývl a se zalíbením pozoroval syna:

„*Ty jsi zde! Tvoje přítomnost samotná působí jako silný léčivý nápoj!*“

Alaparos, když se otec otočil, se podíval tázavě na svou matku.

„*Tvoje pokoje jsou připraveny. Jdi nahoru a zabydli se!*“ řekla Dšafi, aniž by zpozorovala nevyslovenou synovu otázku.

Když se Alaparos blížil ke schodišti, přistoupila k němu jeho mladá sestra Maris-Jamina. Ostýchavě a okouzleně k němu vzhlížela. Když opouštěl domov, byla ještě dítětem.

„*Jak jsi zkrásněla, malá Maris!*“ zvolal obdivně Alaparos. „*Už si nyní nehraješ s malými figurkami zemních mužíčků, které jsem stále pro tebe a tvé kamarádky vyřezával?*“

Maris-Jamina vrtěla záporně hlavou, pak se blaženě zavěsila na paži velkého bratra. Nyní snad zmizí stíny smutku v paláci. Alaparos se stal velkým a moudrým.

Nastal třetí den po Alaparově příchodu. Během těchto dnů si uvědomil, že jeho matka správně vycítila, že je na něm něco cizího. „*Musí to být to nové vědění, které jsem nasál,*“ říkal si v myšlenkách. „*Toto vědění je sice ještě velmi malé, přesto mne odděluje nějakým způsobem od mého starého okolí...*“

Alaparos chodil neklidně sem a tam po terase, nalézající se vedle jeho ložnice. To cizí pocházelo z tísnivého ovzduší, které ten kdysi tak šťastný domov zcela změnilo. Zdá se, jako by šlo o rozkladnou substanci, která tísní jemu známé okolí.

Dělo se něco zvláštního. Rodiče byli stísnění, když se však zeptal, mlčeli. Alaparos stál nyní u zábradlí a díval se dolů na širokou řeku. Slunce se sklánělo k západu, jeho načervenalé paprsky propůjčovaly kalné vodě magickou záři.

Alaparos se v duchu vrátil zpět do Uru. V tuto hodinu se shromažďovali zasvěcenci v nádherném Chrámu spravedlnosti a zpívali hymnu k uctění nejvyššího Boha-Ducha a Královny nebes s dítětem. Žáci zpívali ve svých učebnách nebo na svých pracovních místech děkovnou hymnu. Jaká šťastná doba to bývala! Nic nerušilo rovnováhu jeho ducha.

Po děkovné modlitbě začala pro mnohé moudré učitele a žáky namáhavá noční práce. Během hodinového pochodu byly sbírány rostliny, kořeny, kůra a houby, které mají být odebírány jen v určitých nočních hodinách, ve kterých obsah léčivých sil je nejvyšší při úplňku. Také velké tlusté listy a semenné tobolky, vodu a potravu poskytující tuje, mají být odebírány jen v noci. Jak často se toho zúčastnil a nosil světle modré pytle, do kterých byly tyto léčivé poklady přírody baleny. Jak bohatý a mnohostranný byl tamní život.

Alaparos opustil terasu a lehl si na vysokou postel ve své ložnici. Sotva se pohodlně uložil a zavřel oči, už byly šňůry dveřního závěsu odsunuty stranou a Maris-Jamina vstoupila do pokoje s košem květin. Její tmavomodré oči s dlouhými řasami zazářily radostí, když našla milého bratra

zdánlivě spícího. Zvedla poněkud širokou čelenku, držící její kučery pohromadě, a blížila se po špičkách k lůžku.

Sourozenci měli, jako většina Sumerů, tmavomodré oči zvláštní krásy. Po láskyplném pozorování bratra zvedla koš, brala z něj něžně květinu za květinou a začala touto vonící modrou nádherou svého bratra zdobit. Mezitím pozorovala, naslouchajíc, své dílo. Alaparos věděl dobře, o co jde, a stěží zadržoval smích. Teprve když jedna vlhká květina padla na jeho tvář, vyskočil se smíchem a zvedl dívku i s jejím košem hravě do výšky.

„Připomněla jsi mi mé nejmilejší květiny, malá sestro,“ řekl téměř dojat. *„Jsou stále ještě stejně pěkné a také jejich vůně zůstala stejná. Přesto se zdá být všechno změněné,“* dodal k tomu tiše. *„Jen květiny, ty se nemění.“*

Maris-Jamina ho svými rukama objímala a svými nevinnými očima k němu vzhlížela. Bratr stále ještě nebyl úplně doma. Jeho duch byl ještě vzdálen. *„Snad to bude jiné, až uvidí Methabel, bývalou kamarádku.“*

Sourozenci vyšli nyní společně na terasu a nahnuli se přes zábradlí. Alaparos vykřikl údivem, když uviděl to množství lidí, které se dralo kupředu po přímé cestě.

„Odkud přichází v tuto hodinu taková masa lidí?“ tázal se udiveně.

„To jsou samí cizinci,“ řekla Maris-Jamina lhostejně. *„Jdou až ke sloupu. Odtud mohou vidět ve výstavbě se nacházející nový chrám.“*

„Nový chrám? Které božství potřebuje chrám?“

„Bál jej potřebuje. Je to nový bůh. Jeho knězi ho nazývají »Bál«. Stavba má být zasvěcena do příští měsíční slavnosti.“

„Bál! On nemůže být žádným Bohem, ani jedním ze služebníků neviditelného Boha-Ducha! Co očekávají lidé od této modly? Máme bohy přírody, pravé služebníky Pána všech světů!“

„Znamená to, kdo tomuto Bálu obětuje, zůstává déle mladý a silný,“ řekla Maris-Jamin poněkud nejistě.

Alaparos kroutil bez porozumění hlavou. *„Mladý a silný!“*

Maris-Jamina přitáhla hlavu svého bratra dolů a šeptala do jeho ucha. Když zvedal opět svou hlavu, díval se zděšeně na sestru. Co to šeptala?

„Bálovi kněží používají krev panen? Dělají z ní léčivé nápoje?“ Alaparos chtěl klást další otázky, když pojednou zazněla v jeho uchu slova jeho učitele: *„Sám máš vidět, slyšet a zkoumat...“*

„Ne!“ A zakrýval si oči rukama.

„Poslouchej! Vyzvolávači přicházejí!“ volala Maris-Jamina nadšeně. *„Slyším pozouny!“* Alaparos sundal ruce z očí a podíval se na sestru. Pak položil, nadechuje se, svou paži kolem jejích ramen. Byla ještě volná a nedotčená. Děsní démoni, kteří se zdánlivě vplížili do země, nezkalili ještě žádným způsobem její mysl.

Pozounisté byli již zcela blízko a tu zazněl také již ostrý a pronikavý hlas vyzvolávače:

„Slyšte, měšťané z Kadingirry! Slyšte vy, cizí poutníci z cizích národů! Belhor, druhý kněz rudého boha Bála, hovoří k vám mými ústy: Numia, velká Numia z Ninu se nachází v našem městě! Její karavana prošla zadní branou! Numia, dcera vodní žínky a jednoho lidského muže ukáže dnes ve svátek Novu (měsíce) v Letním paláci své umění! Předvede, jak had dokáže opřít lidského muže! Bude to dnes! Dnes je Nov!“

„Slavnost ve Slunečním paláci, to je také pro tebe, můj bratře!“ volala Maris-Jamina vzrušeně. *„Tvůj šťastný návrat domů bude oslaven!“*

Alaparos roztržitě přikývl. Na polní cestě dole vzplanuly pochodně, mnoho pochodní. Také ve dvoře paláce a na spodní terase se rozjasnilo. Hlasy pronikaly zdola nahoru a sourozenci se nakláněli přes zábradlí. Terasa, na niž se nacházeli, byla co do velikosti poloviční proti níže ležící. Z tohoto důvodu mohli přesně pozorovat, co se tam dělo.

Alaparos uviděl nejdříve svou matku. Měla širokou zlatou čelenku s ohnivými opály. Přinesl jí tuto čelenku z Uru. Šperk se velmi dobře hodil k jejímu svátečnímu oděvu. Purpurové šaty a tmavomodrý plášť s vlečkou padající z ramen, vytvářel harmonicky barevný kontrast. Jen ramenní spony se zdály příliš těžké pro tenké tkanivo vlečky.

Maris-Jamina neviděla ani matku, ani její šaty. Měla oči jen pro kněze, který stoupal po vnějším schodišti k prvnímu poschodí.

„Podívej se, jak je nádherný,“ šeptala téměř bez dechu.

„Nádherný?“ Alaparos se podíval na kněze, který nyní zdravil jeho matku a hned nato tiše namítnul: *„Ano, v určitém smyslu ho lze považovat za krásného, neboť něco zářivého z něho vychází.“* A tak to také muselo být, Šam-Haran byl přece vrchním knězem Slunečního chrámu.

Mezitím vystoupil Kadašman, bratr Dšaři, vojenský hodnostář, z jednoho z vedlejších pokojů na terasu. Také on byl svátečně oděn. Měl až k zemi sahající rudý plášť se zlatými dračími figurami. Přilbice ze zlata kryla jeho hlavu. Mrzutě a uzavřen se opřel o jeden z vyřezávaných sloupů nesoucích terasu. Od té doby, co byli Bálovi kněží v zemi, opovrhoval slavnostmi v Slunečním paláci.

Pojednou se zcela setmělo. Lidé dole na ulici se pohybovali s pochodněmi jako vojsko stínů. Zvedl se prudký jihozápadní vítr a rozvřel štíplavý kouř mnoha tančících plamenů na všechny strany.

Maris-Jamina hleděla ještě stále jako okouzlená na kněze, který hovořil s jejím strýcem. Všechno na něm bylo nádherné. Dlouhé, žluté roucho se širokým zlatým opaskem, bílý plášť s rudým lvem a čelenka se slunečním kamenem (diamantem), pevně držícím bílý šátek na jeho hlavě. Avšak to nejnádhernější byl jeho hlas...

Také Alaparos kněze pozoroval. Dříve ho velmi obdivoval, neboť Šam-Haran byl také velikým umělcem. Reliéfové tabule ve Slunečním chrámu vznikly jeho rukou. Pojednou se s potěšením pousmál. Zpozoroval totiž pod nádherným rouchem jednoduché, pevné sandály mudrců.

Z paláce zazněly údery gongu a Maris-Jamina se s leknutím probírala.

„Alaparosí, pospěšme! Hora západu slunce právě ztemněla a ty nemáš sváteční šat. Ve dvorech jsou již nosítka připravena.“

V tom okamžiku pozvedl Šam-Haran hlavu a vzhlédl k oběma sourozencům. Jeho zářící zrak spočinul několik vteřin na obou mladých lidech a pak se usmívaje, odvrátil.

Maris-Jamina vzala bratra za ruku a táhnouc ho do ložnice, řekla:

„Šam-Haran věděl, že jsme zde nahoře. On ví vždy všechno.“ Alaparos posbíral ještě několik květů, ležících na zemi a přivoněl k nim.

„Vůně květin čistí dýchací orgány a rozpouští mlhu v mozku.“ Maris-Jamina souhlasně přikývla a vzala si jeden z květů. Pak přistoupila k dveřnímu otvoru a zatloukla silně na mosazný gong.

Do pokoje vstoupil sluha s plnou náručí šatů. Maris-Jamina se rychle vzdálila. Techa již netrpělivě volal ze spodního podlaží vzhůru. Alaparos pohlédl s mírnou nechutí na sluhu, kterého neznal. Byl to otrok, neboť měl na čele černou tečku, znamení otroků. Pokud si pamatoval, bývali v zemi Sumerů jen svobodní sluhové. Nejčastěji pocházeli z národů pastýřů, tkalců a hrnčírů, bydlících v okolních osadách. Nebo to byli lidé tmavé pleti z kmenů Lubäerů.

Alaparos si oblékl dlouhý, lehký vlněný šat, který mu sluha přinesl. Pak se kriticky zadíval na pás posázený drahokamy. Bohatě zdobený pás se příliš k šatu nehodil. Byl to však dárek jeho matky... Otrok jménem „Magere“ mezitím připravil olej na vlasy a Alaparos si sedl na nízkou stoličku. Během masírování hlavy si vzpomněl na událost, která se stala v Eridu:

„Není úmyslem velkého neviditelného Boha, aby lidé byli zotročováni!“ řekl Aspenas, moudrý lékař z Eridu, k jedné skupině poutníků. Jednomu z poutníků se slova mudrce nehodila. Vyzývavě vykřikl:

„Pročpak tedy velký Neviditelný otroctví připouští? Je-li tvůj veliký Bůh tak mocný, může přece otroky propustit!“ Po těchto drzých slovech nastalo ticho. Jak mudrc odpoví?

„Proč? Ptáte se proč toto je tak a ono onak? Proč jeden musí pracovat takovým způsobem, že se mu křiví záda a druhému se bez námahy dostává potravina na zlatých mísách?“

„Ano, tvůj Bůh je nespravedlivý!“ přerušil jiný poutník řeč mudrce. „Potřebujeme Boha, který rozděluje rovnoměrně. Tvrde sýrové kůrky nebo žádné dary!“

Až se mysli uklidnily, pokračoval Aspenas přátelsky dále:

„Křičíš moc nahlas, že Bůh je nespravedlivý! Jsi na omylu, poutníku z Nosi!“ Po delší přestávce se ho mudrc zeptal: „Proč trestáš tak krutě nezletilé pasáčky, kteří jsou u tebe ve službě?“

„Trestám je právem,“ křičel muž z Nosi zpět k němu. „Pasáci jsou leniví, nečinně se válí u potoka. Neodeženou geparda ani karakala! Tato lenost mi přináší ztráty!“

„Trestáš po právu, cizince? Co by se stalo, kdyby veliký Bůh trestal takovým způsobem? Pravím vám, Bůh je spravedlivý. Každý dostane, co mu patří!“ Z houfu poutníků se ozval posměch.

„Považuješ za spravedlivé, mudrci, že se můj prvorozený narodil se škarednou boulí na obličeji? S boulí, která dodnes působí odpudivě?“

„Také to je spravedlivé,“ odpověděl mudrc vážně. „Právě ta boule ti ukazuje, že tvůj syn v některém z předcházejících životů způsoboval boule jiným lidem.“

Po tomto objasnění se zvedl mezi poutníky veliký křik. Jedni v opětovný návrat na zem věřili, jiní ne... Když pak chtěli klást další otázky, byl již mudrc ze dvora pryč.

Mager byl se svou prací hotov. Položil dřevěný hřeben s krátkými zuby na truhlu. Krátký, až k šíji sahající bohatý vlas, ležel hladce a leskle na hlavě. Alaparos se zvedl ze svého sedadla. Sluha přinesl obuv z měkké barvené kůže, zdobené zlatými ornamenty, avšak Alaparos ji odmítl. Sandály bratrů byly dobré pro všechny příležitosti. Předstoupil před zrcadlo a nasadil si čelenku. Byla stejně tak zdobena jako pás. Chyběly již jen náramky a modrý, rudými vlákny protkávaný plášť. Amulet, který byl pro něho zvlášť v Eridu zhotoven, nosil pod šaty. S kvapným pohledem na otroka opustil pokoj.

Když Alaparos procházel dolní velkou přijímací halou, přišla mu vstříc jeho matka a prohlížela si kriticky jeho oblek. Stále se jí nechtělo věřit tomu, že by tento velký, hezký muž mohl být jejím synem.

„Tvůj účes se mi nelíbí,“ řekl Alaparos rychle, když zpozoroval, že si chce prohlédnout jeho obuv.

„Můj účes?“ Dšafi zvedla rychle hlavu a tázavě se na něj zadívala.

„Máš ve vlasech moc rudých vláken. Nehodí se k nádherné čelence. Bez ozdoby jsou tvé černé vlasy nejkrásnější.“

„Mám účes, který se nyní v Guble a Suru nosí. Přichází nyní mnoho karavan ze země mořeplavců. Přináší také pěkně zbarvené rudé a modré látky. Také amulet, který dnes mám, je odtud.“

Alaparos vrhl krátký pohled na drahokamy přezdobený amulet na její hrudi. Zpozoroval okamžitě, že sestava kamenů byla neharmonická. Proč vlastně nosí na těle ozdobu takového druhu? Zvedl poněkud své husté řasy a zamýšleně na ni pohlédl.

„Pamatuješ se ještě na Methabel, která si hrávala s tvojí sestrou?“ zeptala se Dšafi krátce, dříve než opustil sál.

„Myslíš tu hubenou, dlouhonohou sestru Abadovu?“ zeptal se.

„Vyvinula se ve velmi hezkou dívku. Avšak stala se kněžkou toho Bála! Mám o ni proto starost.“

Alaparos zavrtěl bez porozumění hlavou. Vrátil se v pravý čas. Náhle se mu vynořily některé události v Uru. Ano, mudrci jeho návrat do otcovského domu nepřímo urychlili. Jak se zdá, věděli zcela přesně, co v zemi probíhá.

Dšafi položila varovně svou plochou dlaň na ústa. Hned nato sestoupil Pocheret s pláštěm přes ruku po schodech dolů. Při Alaparově pohledu zazářily jeho oči téměř bolestně. Prokáže se milovaný syn dostatečně pevným, aby se nenechal polapit Bálovými kněžkami a polonahými kněžkami? Byl přece tak mladý! Mezitím navlékl Alaparos svému otci tmavý, bohatě zdobený plášť a upevnil jej na levém rameni širokou zlatou přezkou.

„Kdepak je Maris-Jamina?“ zeptal se Pocheret, opouštěje sál, následován Kadašmanem. *„Šam-Haran ji vzal s sebou ve svých nosítkách,“* řekla Techa, stojící vedle své paní. Na dvoře stála dvě dlouhá nosítka a houf nosičů. Někteří z nosičů drželi zvednuté hořící pochodně. Vyvolavači čekali právě na náhle uprázdněné ulici. Pocheret a Dšafi si sedli na jedno z nosítek a opřeli se pohodlně do zpola nastavených opěradel. Sluha spustil šňůrový závěs – Pocheret se stal plachým – nosiči zvedli nosítka a dali se se zpěvem do pohybu. Nosiči, předcházející průvod, tloukli malými činely a v určitých časových odstupech vyvolávali:

„Měšťané Kadingirry, uvolněte cestu! Stavitel Pocheret a vážená paní Dšafi jsou na cestě k Abadovu paláci.“

Alaparos a jeho strýc nosítka odmítli. Chtěli jít pěšky. Večer byl svěží a příjemný, a Alaparos měl ke svému strýci mnoho otázek.

„Než jsem odešel do Uru, byl můj otec jako jeden z hrdinů našich předků. Byl přímý, odvážný a hrdý... a nyní, po mém návratu domů, vidím před sebou starého, hořem sehnutého muže!“

Kadašman vzhlédl unaveným zrakem a mlčel dále. Co by měl mladému muži odpovědět? Má mu říci, že i on se kdysi cítil hrdý, přímý, hrdina? Ovšem, on byl ještě mužem bez bázně, odvážným. Nejraději by se, podobně jako noční zvěř, schoval ve stínu noci.

„Moudří učitelé říkali,“ pokračoval Alaparos, *„že žáci, kteří chtějí dosáhnout nejvyššího stupně, si musí případné otázky zodpovídat sami. Kdo něco chce vědět, má hledat odpověď v »já« svého ducha!“*

„Je to Bál se svými záluďnými kněžkami, kteří šírají naši životní sílu,“ řekl konečně Kadašman tiše.

Alaparos vyrazil ze sebe hlas nevole. *„Bál je neživá modla!“* řekl opovržlivě. Hned nato zmlkl a zadíval se strnule před sebe. Kdo byl tímto Bálem? Nepřišlo se na něho s jeho jménem něco životu nepřátelského?

„Bál je hřích,“ řekl Kadašman. *„Otevři své uši, a nech hledět své oči, buď ale mlčenlivý jako poustevníci z pohoří Zur!“*

Další zábava nebyla dále možná. Musejí zahnout do široké ulice, vedoucí k Abadovu paláci. Na této ulici se nyní tlačilo množství lidí, tisíce, většinou cizinci, pěšky nebo na oslech, velbloudech či skotu. Alaparos a Kadašman šli jen pomalu vpřed. Ulice byla neustále blokována skupinami lidí, které obcházely nějakého obchodníka nebo předavače zpráv. Alaparos byl na houfy poutníků zvyklý, co však viděl dnes, přesahovalo vše, co dosud viděl.

Konečně se masy pohnuly a lidé se stěsnali na okraje ulice. Bylo slyšet signály rohů, pronikající zvuky trubek a rovněž hřmot mosazných činel.

Alaparos, zastaviv se, naslouchal stále více se blížícímu hukotu a křiku. Proč takový hrozný hřmot? Neznělo to jako hordy lovců Asurů z Ninu, když hnali dravce do sítí? Jeho oči se neuvěřitelně rozšířily. Horda zdánlivě zdivočelých démonů se pohybovala skákavě podél silnice. Byli to mladíci s hlavou ozdobenou pavími péry a s rudě zbarvenými kabáty z lýka. Na jejich hrudi bylo vidět dvě tlusté, šikmo zkřížené rudé čáry. Mnozí strkali svými dlouhými pochodněmi proti divákům na kraji silnice a zpěvavě vřeštěli:

„Bál! Bál! Bůh člověka je s námi!“

Kadašman čekal s nehybnou tváří, až prošla největší tlupa kolem. Když se však obrátil ke svému synovci a viděl jeho temné pohledy, podivně se pousmál.

„Co znamená tento oblek? Viděl jsem lidi nebo zlovolné demony?“ zeptal se Alaparos.

„Uviděl jsi věrné přívržence Bála, více nic!“ Po těchto slovech si razil Kadašman cestu davem. Konečně se jim podařilo opustit širokou ulici a zahnout Dračí branou k severní námořní cestě. Alaparos šel, jako zbaven noční můry, vedle svého strýce. Cesta, která vedla k zahradám Abadova letního paláce, byla tichá a pěkná. Solné vrby, třpytící se voda, vonící lilie a málo lidí.

Velká, mědí pobitá zahradní brána byla široce otevřená a pochodněmi osvětlená cesta mezi palmami, kadidlovníky a tamaryšky vedla nyní kolem silně vonících květinových keřů.

Sluneční palác byl od městského centra vzdálen přibližně šest kilometrů. Jako všechny menší paláce byl z hlazeného a barveného dřeva. Široké terasy obklopovaly dvouposchodovou stavbu a mnohé tlusté podpěrné a zdobné trámy byly ozdobeny figurami ze zlata. Tyto dřevěné stavby byly prastaré. Přesto byly jejich základní pilíře ještě tvrdé jako kámen a prosté hniloby. Novější stavby města byly právě vystavěny z cihel, pestře zbarvených hliněných desek a jiného stavebního materiálu.

Alaparos a jeho strýc zůstali stát ve dvoře a zadívali se na barevně nádherný obraz na terasách. Hosté Abada, pána Letního paláce, skvostně oblečení a ozdobeni, pocházeli, smějíce se a bavíce se, sem a tam. Paní, jež byly daleko známé pro své hrdé držení těla, měly své dlouhé, tenké vlečky pečlivě přehozeny přes rameno. Jejich olejem se lesknoucí vlasy byly podle nové módy vyčesány nahoru a provléknuty zlatými a purpurovými vlákny. Vlasová obroučka doplňovala ozdobu hlavy. Jen mladá děvčata měla vlasy volné nebo v dlouhých svinutých kučerách, držných pohromadě širokou čelenkou.

„Klenoty žen svítí ve světle pochodní jako třpytivé stínové hry,“ řekl Alaparos po chvíli pozorování příchodu a pocházení hostů. Pak se obrátil a hluboce vdechl vůni květů. Dokázal porozumět Abadovi, prvnímu městskému radnímu, že si tento starý palác zařídil jako své trvalé bydliště. Klid, moře a hned za tím pole a les...

„Sumerský Královský palác ve městě byl od nedávné smrti krále Šuma téměř prázdný,“ řekl Kadašman, chytaje Alaparose za ruku. *„A nyní vejděme.“*

První osobou, která opožděné hosty pozdravila, byla Sára, druhá žena Abadova. Stála se zvednutou hlavou ve vstupní bráně přijímající haly a zdálo se, že hledá nový měsíc. Alaparos a jeho

strýc, zdravíce pozvednutýma rukama, se před ní zastavili. Sára se k nim obrátila a zadívala se poněkud nejistě a neurčitě na Alaparose.

„*Cizí host?*“ ptala se lhostejně. Pak se náhle rozpomněla a zvolala:

„*Ty jsi přece syn Dšafi a přicházíš ze škol mudrců! Má sestra Methabel již na tebe čeká. Je zvědavá,*“ dodává hihňavě. „*Jsi vítán v zemi, v níž bude vládnout nový bůh!*“ Sára položila své ploché dlaně na Alaparosovu hrud', pak se poněkud nejistě otočila.

Uvítání bylo zvláštní. Sára budila dojmem, jakoby byla ve stavu opojení. Alaparos šel za ní do široké přijímací haly a dával pozor, aby nešlápl na její dlouhou vlečku. Pojednou se zastavila a pokynula. Hned nato přišla skupina černých mladých služek, jejichž hnědé krátké šaty byly uprostřed drženy pohromadě kovovým pásem. Nesly džbánky a ploché košíky se zlatými šálky na pití.

„*Obzvláště muži, kteří volili moudrost, neopovrhují touto štávou!*“ řekla Sára, když podávala Alaparosovi naplněný šálek. „*Je to víno, slabě vykvašené víno z různých plodů. A je dobře okořeněno, snad až příliš,*“ dodala hihňavě. „*»Dej něco do vína, když máš hosty!«* řekl Belhor, když mi dával nádobu se zeleným práškem“. Poslední slova mumlala Sára jen tiše pro sebe.

Alaparos pil. Třeba víno zažene chmurné myšlenky, které přicházejí a táhnou jako půlnoční mlhy. Děvčata zírala bez dechu zvědavě na Alaparose. Sára vypila sama jeden šálek vína z plodů, pak nabídla Alaparosovi ještě jeden.

„*Lidé musí být přivedeni do lehkého opojení, to je také moudrost,*“ řekla, když jí Alaparos vracel prázdný šálek.

Sára vzala Alaparose za ruku a vedla ho do dalšího sálu. Najednou byl obklopen přáteli a příbuznými.

Smějíce se a žertujíce k němu hovořili a chtěli mnohé vědět. K pozdravu pozvedl na všechny strany své ruce, pak se rozesmál jako všichni ostatní. Víno v něm navodilo rozpustilou náladu.

Abad se odloučil od jedné skupiny hostů, která právě vášnivě diskutovala. Alaparos mu šel vstříc. Přitom ho napadlo, že domácí pán se určitě nenapil ani doušku Sářina vína.

„*Alaparosi, ty jsi nyní zde a já tě vítám,*“ řekl Abad, ovládaje svůj nevolí rozechvělý hlas. „*Doufám jen, že ses opravdu stál silný a moudrý. Potřebujeme přímé lidi, prosté krevní viny.*“ Poslední slova šeptal Abad svému mladému hostu do ucha. „*Ty se směješ, jsi ještě mlád! Nechtěj nikdy rozzlobit bohy nebes a vládce přírody!*“

Po tomto záhadném uvítacím pozdravu opustil kníže sál. Alaparos dobře viděl, že Abad byl stejně tak zarmoucený jako jeho otec. Imponoval ale stále ještě přímým držením těla a hrdě zvednutou hlavou. Zlaté listy zdobily jeho členku se čtyřmi zoubky a na stočených zlatých vláčkách viselo stále ještě umělecky zpracované pečetátko, na to si Alaparos ještě dobře pamatoval.

„*Alaparosi! Velký mudrci, pamatuješ si ještě na mě?*“ Pojednou před ním stála jedna tmavovlasá dívka okouzující krásy. Svůdně se na něho smála, pak s taneční lehkostí padla před ním na kolena a čelem se dotkla země. Bylo to bezpodmínečné gesto podrobenosti, které projevují pomoc hledající lidé moudrým bratrům. Alaparos je často viděl, ale také věděl, že mudrci tento pád na kolena nemají požadovat.

„*Hned jsem tě poznala!*“ zvolala dívka triumfálně, když opět stanula na nohou. Alaparos byl jako oslepený. S divoce tlukoucím srdcem se díval na svůdnou dívčí postavu a vdechoval hlubokými doušky opojnou libou vůni, která ji obklopovala jako neviditelný mrak. Byla to žena nebo přízrak? Nebo byl tento rudozlatě se třpytící tvor dítětem bohů lásky?

„*Methabel?*“ S poněkud neznatelným smíchem vzal její ruce a přitlačil je na svou hrud'.

„*Máš pravdu! Jsem Methabel, která si hrávala s tvou sestrou Maris-Jaminou!*“ Po těchto slovech mu odtáhla své ruce a ustoupila o krok dozadu. „*My mladé dívky se již dále neskrýváme*

v domech a palácích! Jsme nyní svobodné a činíme, co se nám líbí! A někdy se podobáme vábícím plamenům na polích kráteru Kepheusů!“

„Říkáš pravdu, Methabel! Připadáš mi jako svůdný plamen, jako nebezpečný plamen!“ Alaparos byl sám nad sebou užaslý a dotčen. Jaké to city jím proudily při pohledu na tuto dívku. Nádherně zářící oči a ústa se silně zaoblenými rty, pak matně se lesknoucí pokožka, která mu připomínala bílé listy vonících květů. Její vlasy visely volně přes ramena a zvláště tvarovaný vlasový kroužek objímal její hlavu jako koruna. Těžké, drahokamy zdobené náramky objímaly její nahé paže. Její malé nohy vězely v sandálech, které byly rovněž ozdobeny drahokamy a při každém pohybu se zaleskly a zatřpytily. Měla na sobě krátkou, širokou rudou sukni a horní část těla pokrývalo síťovité zlaté tkanivo.

Alaparos nemohl svoje pohledy od mladé ženy odtrhnout. „*Musím být omámen,*“ myslel si po dlouhý okamžik. Oděv, který měla na sobě, přece odhaloval její tělo, místo aby je zahaloval. „*Musí to být nová móda, snad pochází z pouštních měst u západního moře.*“ Alaparos následoval Methabel poněkud nerozhodně, ale ve šťastné náladě.

Krátce předtím, než mladé děvče opustilo sál, se ještě jednou otočilo a řeklo:

„*Ty jsi nyní mužem a já ženou!*“ Hned nato rozhodila paže a jako v extázi hodila hlavou dozadu. Zlaté tkanivo, pokrývající horní část jejího těla, se uprostřed rozvolnilo. Alaparos zůstal stát a díval se nevěřicně na dvě rudé šikmo zkřížené čáry, které bylo vidět mezi jejími zpola odhalenými řadry. Zvedl ruce a zakryl si oči. Snad neviděl dobře.

„*Viděl jsi správně! A proč se lekáš?*“ otázala se Methabel.

„*Ano, proč se lekáš?*“ Alaparos a Methabel se rychle obrátili. Sára vstoupila oběma nepozorována do sálu a zaslechla poslední slova. Nyní se postavila před Alaparose a s tajemným výrazem řekla:

„*Rudé čáry skrývají dvě krvavé jizvy... krvavé jizvy...*“

„*Matko!*“ Methabel pohlédla zle jiskřícíma očima na Sáru.

„*Já vím, však již jdu!*“ Sára se chytila ruky jedné z kolemjdoucích služek a odešla.

„*Sestra se stala zlou. Snad je to jen krunýř ze zlovůle, kterým se obklopila... Mým krunýřem je zelený prášek, svět snů, který dává Bál svým.*“

Sára se ještě jednou otočila a pohlédla na Alaparose, který s Methabel jinými dveřmi opustil sál.

Alaparos hleděl zamyšleně před sebe.

„*Kde jste byli?*“ volala děvčata podobně oblečená jako Methabel. „*Hostina již začala. Dnes zbude málo času na jídlo, neboť je tu k vidění příliš mnoho vzrušujícího.*“

Děvčata mluvila jedna přes druhou, pak vzala Alaparose a Methabel do svého středu a táhla je smějíce se odtud. Pro hry s jiskrami lásky bylo později dost času!

Zdá se, že Šam-Haran se také opozdil. Přišel z jednoho vedlejšího pokoje a volal Alaparose zpět.

„*Ty ještě neznáš velkého mistra z chrámu Laomor,*“ řekl Šam-Haran. „*Jmenuje se Regu a je vrchním knězem Bálova kultu.*“ Alaparos pohlédl udiveně na velkého, korpulentního muže, který mu byl představen knězem Slunečního chrámu. „*Ne, není přece možné, aby muži, jako můj otec a můj strýc se nechali zastrašit tímto knězem! Tento cizinec vypadá přece stejně groteskně: oteklá tvář s tlustými rty a malýma pichlavýma očima! Vysoká ozdoba hlavy s pavími pery! Jaké to ošklivé arabsky zdobí plášť, halící nemotorné tělo.*“ Když Alaparos vzhlédl, uviděl varující pohled Šam-Harana.

„Ty jsi tedy ten mladý žák z Uru,“ řekl Regu poněkud chraptivým a nepříjemným hlasem. „Mám tam mnohého dobrého přítele.“ Regu se pousmál, pak se otupěle zadíval před sebe. Alaparos dokázal opovržení sotva skrývat. Pohled tohoto cizího kněze poznamenalo Sářino omamné víno. Protože Šam-Haran se stále na něho varovně díval, otázal se přátelsky, jak jen to šlo nejlépe, proč je tento bůh Bál nazýván jednou tak a podruhé onak?

„Proč?“ Regu jakoby hluboce přemýšlel. Konečně řekl: „Můžeš pána Země a Slunce nazvat jak chceš! Bel nebo Bál! V obou jménech jde o téhož! A já tě zdravím ve jménu mého pána!“ Jen s námahou dokázal Alaparos skrýt svůj hněv a ohromení, když přijímal tato osobivá slova.

Regu se smál nyní trochu tajemně a posměšně. Věděl, co se v Alaparosovi dělo. Přesto mluvil dále. Slova bývají nejlepší zbraní. Pronikají tlustými zdmi a trefí, dobře mířena, přímo lidské srdce...

„Bál, můj pán, dává každému, co potřebuje! A člověk potřebuje hodně, stále víc a více... Bál obdarovává své miláčky mocí a radostmi smyslů.“

„Já nežádám nic!“ přerušil Alaparos Reguovu řeč. „Možná je to špatně vyjádřeno, neboť já přece něco potřebuji: vědění a moudrost! Tím mohu vždy odlišit dobré od zlého!“ Regu pokýval několikrát hlavou, pak mluvil dál:

„Jak jsem slyšel, zvolil sis duchy umění. Umělcům je můj pán obzvláště nakloněn. Umělce Bál potřebuje! Jen Bál, přítel člověka, ti může otevřít propastně hluboké světy snů! Umělec potřebuje také nepoznané smyslové radosti. I ty ti může můj pán Bál dáti. Můžeš uvidět netušené formy, žádný požitek ti nemůže zůstat cizím!“

Regu se odmlčel a hleděl na Šam-Harana.

„Naslouchej pozorně, Alaparosi,“ řekl Šam-Haran. „Ze slov vrchního kněze můžeš mnoho přijmout, vždyť Regu je také umělec! Je nepřekonatelný ve volbě slov! Co jiní si jen myslí a cítí, formuje krásně znějícími slovy!“

Překvapen a polichocen naslouchal Regu Šam-Haranovým slovům. Kněz slunce měl pravdu. Slova z něj plynula sama. Dokázal je formovat a používat jak chtěl. Musel to být Bál, který ho tímto nadáním obdaroval. Díky tomuto bohu zbohatl, a velcí a mocní ho citují! Před ním, Regem! Svě rodiče nikdy nepoznal. Byl jednoduše nalezen v jedné pastýřské chatě, pak šel z ruky do ruky... Teprve když se setkal s jedním knězem Bála, zlepšil se jeho osud, a to když byl pomocníkem vůdce karavany a obsluhoval cestující. Bálova kněze, který se také mezi cestujícími nalézal, obsluhoval obzvláště dobře. A tak se dostal k velkému a známému Bálovu chrámu „Apophi“ u Bílé pouště. Je to již dávno. Jeho přítel kněz před více než deseti léty opustil Zemi.

„Dovolte nám odejít! Hosté už čekají,“ připomněl Šam-Haran. Regu se ulekl. Jistě, hostina čekala, také jídlo a pití patří k radosti smyslů!

Mezitím se hosté v obou jídelních sálech usadili na ovčí kožešiny. Na dvou dlouhých, nízkých stolech byly na podnosech a mísách naskládány pokrmy. Před každým hostem stály dva pěkné zlaté nebo stříbrné šálky. V jednom byla voda, druhý byl prázdný. V průběhu jídla se do prázdných šálků odkládaly kosti, slupky z plodů, ořechů a také jádra. Jídla na hostinách byla vždy velmi bohatá a vydatná. Oblíbeným a zvláště dobře chutnajícím hlavním jídlem byla posekaná játra různých ptáčích druhů. Dvě služky nosily do sálů stříbrné podnosy s kopci jater, obložených sladkými druhy ovoce.

Skopové se nalézalo právě na stolech. Leželo na suché kaši z upěchovaných zvlášť připravených kukuřičných zrn. Kaše byla smíchána s kousky ovoce a hrozkami. Kromě obou masových pokrmů byly zde různé druhy chlebových placek, chleby s plody a různé sladkosti z datlí, mandlí a medu. Kdo chtěl pít, což během jídla nebylo zvykem, mohl dostat mléko nebo vodu. A kdo chtěl mít jídlo mastnější, mohl si je pokapat puškvorcovým olejem.

Ženy a muži jedli odděleně, avšak oba jídelní sály byly širokými dveřními otvory propojeny. Děvčata, když si v mísách s vodou myla ruce a služky je osušovaly, nahlížela často k mužům. Avšak v protikladu k dosavadním slavnostem muži jakoby zapomněli, že vedle nich seděla pěkná děvčata a ženy. Sára, která seděla při úzké horní hraně stolu, vraštila netrpělivě čelo. K čemu ten válečný křik!? Právě zazněl hluboký klidný hlas Abadův:

„Proč máme posílat válečníky přes hranice? Nemáme žádnou jistotu, že Elimové ukradli sochu ze Zuru. A proč má následovat válečná a dobytelská výprava proti sousedním kmenům? Náš národ žádné dobytelské výpravy nezná! Přicházejí k nám ze všech směrů karavany a výměnné obchody jsou čilé jako nikdy předtím!“

„Co říká Abad, je správné,“ vmísil se Kadašman do hovoru. *„Dvě fronty zároveň, toho se odvažují tupé hlavy! Kromě toho nám Cereda, jasnovidka, přece dala oznámit, že krádež nebyla nařízena elimskou královnou. Vyčkejme. Dnes nám sdělí ještě další!“* Abad a několik dalších, mezi nimi také Alaparos, s Kadašmanem souhlasili.

Cereda! Ano, Alaparos si na ni ještě vzpomíná. Byla stejně stará jako kněžský král v Uru. A byla právě v domě jeho otce, když se on, Alaparos, narodil. Tenkrát předpověděla této zemi hrozné věci. Její tehdejší předpověď nikdo nepochopil, avšak nyní...

„Musíme mít otroky!“ volal Regu. *„Otroky!“* Alaparos sebou trhl, když uslyšel slovo otrok. Národ, který začal jiné podrobovat, to byl sestup!

„Na co potřebuješ otroky?“ nechal slyšet svůj klidný hlas Pocheret. *„Cožpak jsme nevybudovali všechny stavby bez nich? Váš Bálův chrám byl postaven také bez otroků!“*

„Chrám potřebujeme! Mnoho chrámů! Město, jako je to naše, má mít čtyři chrámy.“ Regu se rozhlížel kolem sebe a opovrživě se smál. *„Musí být postaveno ještě více věží a paláců! Pak musí být kolem města ještě postavena zeď... Ochranná zeď proti nepřátelským útokům. Co jsou nám platné velké brány beze zdí?“*

„Dosud nikdy nebylo naše město napadeno,“ oponoval Pocheretův pokrevní příbuzný. *„Tento Bál bude naší zkáзой!“* Šam-Haran pohlédl zděšeně na řečníka, který si těmito slovy podepsal svůj vlastní rozsudek smrti.

Regu dělal, jako by tuto námitku neslyšel. Pro něho byl tento nevídaný křikloun právě jako již oddělen od svého pozemského těla. Kdo se odvážil dotknout se Bála, byl už téměř mrtev.

„Musíme být bohatí a mocní, mnohem mocnější!“ zvolal pokud možno co nejhlasitěji. *„Potřebujeme město chrámů! Ano, mnoho chrámů potřebujeme, mnoho kněží potřebujeme! A Bál, dobroděj lidí, nám pomůže. On ví, co chceme! Jen Bál zná tajná přání všech!“*

„Regu má pravdu! Bál je s námi!“ přizvukovalo několik přítomných Bálův knězi. Nyní se vztyčil také ještě Samsu, syn, Aneka, pána Mari:

„Kněz má pravdu! Musíme zaútočit a ne čekat, až loupežné hordy strhnou naše hraničnický.“ Samsův hlas byl tak hlasitý a pronikavý, že i ve vedlejší sále bylo rozumět každému jeho slovu.

„Samsu je opilý,“ šeptal Šam-Haran.

Alaparos naslouchal jako omráčen. *„Co je to za démonické síly, které zde působí? Hovory o válce a loupežných taženích, rovněž o otrocích, a to ještě k tomu během hostiny. A Šam-Haran?“* Vzplanul v něm hněv, prudký hněv jako svatý oheň. Nejraději by vyskočil, aby všem ukázal pravou Bálův tvář. Avšak, bylo by to co platné? Již příštího dne by ležel někde na zemi mrtev.

„Viděl jsi a slyšel,“ řekl Abad k vedle stojícímu Alaparosovi. *„Většina to nezdravé fluidum necítí. Přišlo do země s kultem Bála a nakazilo vše svým jedovatým dechem.“* Alaparos souhlasně přikývl. Byl rozhodnut. Stane se bojovníkem proti těmto modlám a jejich kněžím. *„Ale buď opatrný,“* objasňoval dále Abad. *„Regu je prostinký hlupák ve srovnání s Belhorem, druhým Bálůvým knězem.“*

Řeči o válce byly konečně přerušeny. Sára udiveně, s tupým pocitem v hlavě, částečně tyto buřičské řeči ze sousedního sálu slyšela. Hosté potřebují čerstvé ovocné víno. Měla by do tekutiny přimíchat více omamného zeleného prášku, když jsou hosté v rozporu? Dříve nebylo zapotřebí žádných omamných nápojů, ani žádného zeleného či červeného prášku. Život v Kadingirře se stal nebezpečným. Jedovaté zemní želvy byly v činnosti a podrývaly půdu. Ted' se zastavila před hliněnou nádobou, obsahující horké ovocné víno. Nasypala vrchovatě naplněnou zlatou lopatkou zelený prášek do tekutiny, zatímco jedna služka dobře míchala. Hned nato byly plněny poháry.

„Zaneste víno našim hrdinům,“ řekla Sára se zlomyslným úsměškem. Pak si nechala sama naplnit pohár, potom ještě jeden a ještě jeden... Potřebovala víno více než kdokoliv jiný. Tak mohla zapomenout. Kromě toho zaháněl zelený prášek strach. Utrápená Sára zavřela oči. Její manžel a dcera se od ní odvrátili. Také Belhor na ni zapomněl. Nejprve ji svým toužebným pohledem od nich oddělil. Milovala ho více než cokoli jiného. Žel, ještě stále! Nechal jí však přinést jen zelený prášek. Sám zůstal vzdálen.

Sára se opět vrátila do jídelního sálu a hned nato hostina skončila. Hosté se rozptýlili do dvorů, teras a sálů. Mezitím sluhové přinesli nosítka hostů do severně položeného Měsíčního nádvoří a položili je tam do velkého kruhu.

Regu se po vyprázdnění jídelního sálu oddělil od mužů. Svoji práci vykonal. Setba, kterou již před léty zasel do dobře připravené půdy, nyní vzešla. „*Ta hrdá rasa z Kadingirry! Těch několik z nich, kteří ještě žijí, bude také brzo polapeno Bálem! Nebo zničeno!*“ Regu se zlomyslně usmíval sám pro sebe, vycházeje na terasu, ležící na přímořské straně. Cítil se na nohou poněkud nejistě. Sářino víno omámilo také jeho. Ovšem jen natolik, aby potlačilo strach, který také jeho, velkého, mocného kněze Bála, tak mnohokrát přepadl.

Regu sundal svou ozdobu hlavy a osušil si červeným šátkem chladnou lebku. Také pro jeho holohlavost se mu tento hrdý národ vysmíval; nezapomněl na nic! Čelenka byla příliš těžká. Regu držel ozdobu hlavy ve svých rukou a otočil se. Právě kolem prošla Sára. Když se za ní zadumaně zadíval, vzpomněl si pojednou na žluté bažinné květy, které bujely v přímořské oblasti u Ghoru. Květy byly krásné, ale poněkud houbovitě. A taková byla také Sára. Nuž, byla to užitečná žena. Aniž by to věděla, sloužila Bálovi. Regu si opět nasadil čelenku. Ozdoba hlavy seděla poněkud šikmo na jeho hlavě. Právě natolik, aby vypadal jako rozjařená nemotorná bajková bytost.

Pojednou se, naslouchaje, zastavil. Slyšel smějící se hlasy. Byla to mladá děvčata krátce před svou chrámovou službou. Jejich rudé šaty sotva kryly kolena a jejich pláštíky byly rovněž tak krátké. Bál, jeho pán, požadoval neustále nové mladé služebnice. Regu několik kroků popošel, pak se opět naslouchaje, zastavil. Mlaskl si požívačně pro sebe, když se v jeho očích zableskl lstivý, smyslný výraz.

Bílé ovečky byly dole v zahradě. Maris-Jamina byla tou nejbělejší mezi nimi. „*Bálovo znamení se brzy uplatní na kráse jejích mladých řadérek.*“ Pojednou si vzpomněl na Numii. Musí s ní hovořit. Tato žena, ne, tato Bálova kněžka, byla nevypočitatelná ve svých přáních a náladových žádostivostech.

Sotva Regu zmizel, přišli na terasu Methabel a Alaparos. V tmavých, výrazných očích mladého děvčete byl hloubavý výraz. Nebyla spokojená. Jistě, Alaparos byl její krásou hluboce dotčen. Pozval ji dokonce na večerní projížďku loďkou. To říká mnoho. Nu, ona nebyla hloupá. Alaparos pohlížel stejným pohledem na Bálovo znamení mezi jejími řadry jako Šam-Haran. Avšak kněz Slunečního chrámu viděl jizvu čerstvou. Nyní byla již zhojena a dvě rudé čáry ji tedy překrývaly. Ráda by si Šam-Harana podmanila, avšak veškerá její vábení byla odražena. Smál se a žertoval s ní, co si však tento kněz myslí ve skutečnosti? Regu také nevěděl přesně, co od něho může očekávat. A Belhor mu nedůvěřoval.

Alaparos se opíral vedle ní o zábradlí a pozoroval, směje se, její výraz. Kromě Maris-Jaminy byla tou nejpůvabnější ženou, kterou kdy viděl. Její krása ho rozechvívala.

Methabel učinila prudký pohyb, pak se otočila na všechny strany a řekla:

„Alaparusi, viděla jsem, jak ses lekl, když jsi uviděl znamení úcty mezi mými řadry. Proč se tak stalo?“ Po těchto slovech zvedla obě ruce a tázavě vzhlédla.

„Proč?“ Alaparus, nevšímaje si jí, se zahleděl do dálky. Methabel ohrnula opovržlivě rty. Proč tak dlouho váhá?

„Proč se podrobuješ modle?“ otočil se k ní a díval se na ni svýma zářícíma očima.

„Bál není žádná modla a ty to víš!“ řekla Methabel a hněvivě se od něho odvrátila. „Bál je lidumilný a mocný bůh. A miluje zvláště nás, ženy.“

Alaparus byl ušetřen odpovědi, neboť Regu se opět vrátil v doprovodu Šam-Harana. Bálův kněz nemohl Numii vidět, neboť právě vedla rozhovor s Belhorem a nechtěla být rušena. Regu se neodvážil k žádné námitce. Belhor ho stále více utiskoval.

„Methabel a syn Pocheretův!“ Regu kývl několikrát hlavou a šeptal si cosi pro sebe. Zůstal stát a pozoroval poněkud skelnýma očima mladý pár. Po nějaké chvíli protáhl rozmrzele tvář. Dcera Abadova se zdá být rozhněvaná. „Nu ano, v této zemi jsou, ano, i ženy pánovité a domýšlivé.“ Přesto dcera dělala dobrou práci. Její aura magneticky přitahovala. Z předních rodin města se již mnohý mladý muž přiklonil k Bálovi kvůli ženě!

Šam-Haran popošel dále. Nyní se zastavil před Alaparosem a řekl, zřejmě pochvalně:

„V sále s tabulemi zákonů byla plánována polní tažení a dobývány nové země, zatímco ty, můj příteli, slavíš vítězství v říši krásy!“

Alaparus chytil pevně Methabel za ruku a následoval oba kněze. Rozhovor se svou průvodkyní by chtěl dokončit později. V dané chvíli byly jeho myšlenky u slavnosti.

Při každém novu slavili Sumečané od pradávna ve Slunečním paláci, stejně tak i v jiných palácích a chatách slavnost ke cti bohyně Měsíce Sin. Matně svítící bohyně měsíce byla mostem mezi planetou zemí a měsícem. Sin probouzela všechny živé klíčky země a pak sesílala bohatý déšť na vše rostoucí. A stále znovu pobízela malé bytosti přírody na polích a luzích k horlivé práci. „Ošetřujte klíčky,“ volala k nim. „Mají růst, formovat se a přinášet tučné plody!“ Podle jejich myslí vody země stoupaly a klesaly. Ba i lidské zárodky v mateřském lůně potřebovaly spolupůsobení matně svítící bohyně Měsíce! Slavnosti díky pozemských lidí jí náleží právem!

Ve Slunečním paláci byly slavnosti novu slaveny ve velkém dvoře. Tento dvůr byl ze tří stran obklopen zdmi. Jedna strana byla současně vnější stěnou paláce. Uprostřed této, rudě zbarvenými plotnami obložené stěny svítila mozaika ze zlata ve tvaru měsíce v úplňku. Obě další stěny byly z tlustých, pěkně tvarovaných dřevěných mříží, na nichž umění brusičů dřeva našlo užitečné uplatnění. Celý dvůr byl vyložen červenými a žlutými do tvrda vypálenými hliněnými deskami.

Methabel rozladěně Alaparose opustila, když se blížili k jednomu ze dvorů a to ke dvoru měsíčnímu. „Proč on Bála odmítá? Jeho nitro je samý odpor.“ Pak si vzpomněla na Maris-Jaminu a na její tváři se rozprostřel triumfující úsměv.

Alaparus zůstal stát a zadíval se na prastarou bronzovou desku, která byla zapuštěna do země ve středu otevřené strany dvora. Mnoho znamení a postav bylo na její horní ploše vyryto, ale byla tak ohlazená, že je nebylo možné již rozluštit. Avšak zasněvcenci z Uru znali jejich smysl.

„Díváš se na bronzového netvora vašich předků,“ řekl Regu se širokým, spokojeným úsměvem. Alaparus se otočil. Bálův kněz stál se svým rudým, naběhlým obličejem trochu stranou a řekl: „Dříve zde stávali kněží a vyprávěli nebeské legendy, avšak dnes a v budoucnosti na tomto místě uvidíš živou mládež!“ Regu stál nyní zcela blízko vedle Alaparose a hovořil k němu vemlouvavým hlasem. „Co vy víte, vy hrdí muži z Kadingirry, o ženě? Nic! Trvalo vám půl století,

než se vaše smysly probudily. To se nyní změnilo! V chlapeckém věku se musí smysly probudit a zatoužit po svodech těla. Bál, můj pán, miláček lidí, pozvedl ženu na první služebnici!“

Alaparos strnule naslouchal. Strnul z ošklivosti a hrůzy. Pomalu začal chápat podstatu Bála.

„*Pochybujete?*“ zasyčel náhle Regu hlasitě.

„*Proč bych měl, knězi?*“ zeptal se Alaparos poněkud nešetrně. „*Ne, nepochybuj! Nechápu jen, proč chce Bál rušit přirozený běh vývoje? Co si od toho slibuje?*“

„*Proč? Na to se ptám já také!*“ řekl kníže Abad. Přišel z parku a slyšel poslední Alaparosova slova. „*Pojď, Alaparosi, ty jsi dnes můj čestný host!*“ Regu zůstal ještě několik vteřin stát vedle desky a pak se rovněž vzdálil.

„*Ne, ty jsi dnes můj čestný host!*“ zvolala prosebně Methabel. Nechala Samsuu, s nímž rovněž laškovala, stát, a táhla Alaparose za sebou. Abad šel osaměle ke svým pozlaceným nosítkům a unaveně se do nich usadil.

Večerní představení mohlo začít. Vše bylo připraveno, kouřové pánve na vysokých podstavcích byly zapáleny a voňavý kouř, udržující noční hmyz v patřičné vzdálenosti, stoupal v jemných spirálách vzhůru. Velké alabastrové lampy, stojící v různých výklencích, šířily příjemné světlo. Hnědí sluhové z kmene Lubäerů se postavili do půlkruhu kolem bronzové desky. Na sobě měli kožešinové kabátce a v rukách drželi na dlouhých tyčích pochodně. Pak přišli jiní sluhové z kmene Lud a zatroubili na malé rohy krátkou, monotónní melodií. Mezitím se přibližně sto hostů usadilo na svá nosítka. Většina z nich byla líná a sytá. Těšili se na představení. Konečně bylo možné i zde vidět pověstnou Numii. Sářiny služky přinesly opět čerstvé víno; na vysokonohé stolky postavily malé koše, naplněné datlemi, hrozinkami a zelenými mandlemi.

Zatím co služby chodily sem a tam, aby splnily přání hostů, opřelo více sluhů dvě hliněné tabule, opatřené znakovým písmem, o podstavce, nacházející se na levé i pravé straně. Tabule patřily Reffatovi, doručovateli zpráv. Reffat byl příslušníkem západních kmenů Dodanitů, a jako většina své rasy byl velmi pilný a vědychtivý. Přicházel k mnoha slavnostem do Letního paláce a sděloval Abadovi a jeho hostům všechny nejdůležitější zprávy z daleka široka.

Abad se opíral s vráskou nevole na čele o vysoce nastavené opěradlo svých zvláště širokých nosítek. Několik jeho přátel, mezi nimi i Šam-Haran, sedělo nebo stálo vedle něho. Také oni vypadali mrzutě a znuděně. Již celý večer Regu jako temný stín kalil radost jejich společně tráveného času. A nyní stál opět zde, napůl v opojení jak býval, a hovořil o moci, bohatství a velikosti. Konečně Abad povýšenou řeč Bálova kněze přerušil:

„*Již jsme dnes slyšeli o Bálovi dost,*“ řekl se sotva zadržovaným hněvem. „*Žádost po moci a bohatství mění krev v hořkou a nezdravou životní šťávu! Řekni, proč chceš ty ještě více bohatství a moci?*“

Regu trhl pohrdavě rameny. Zastaralé názory Sumerů ho nezajímaly. Vyplatí se jednoduše neodpovídat.

Šam-Haran učinil nevrlý pohyb, povstal a pomalu opustil sál. Každé nepromyšlené slovo by mohlo způsobit jen nové utrpení. V ovocných plantážích, které na západě přiléhaly k paláci a sahaly až do polí, zůstal stát. Obtěžkány plody, skláněly se větve až k zemi. Vdechoval hluboce čistý vzduch. Byl naplněn trpce sladkými vůněmi mátovitých a melounovitých bylin, kvetoucích okolíků a balzámových stromů. Pozemský život se stal břemenem, břemenem bez naděje na konec... Šam-Haran zvedl naslouchaje hlavu. Slyšel tichý šumot a hned nato přiletěla neviditelně jedna z ochočených bílých Abadových sov a sedla si na jeho rameno. Radostně se pousmál a hladil jemně její měkké peří.

„*Děkuji ti, ty malé zvířátko,*“ šeptal tiše. „*Přiletěla jsi v pravou chvíli. Dáváš mi na vědomí, že mimo lidí existuje ještě mnoho jiných láskyhodných tvorů v zahradě vysokého Boha-Ducha!*“

Šam-Haran chodil mezi kvetoucí nádherou sem a tam, bolest a odpor od něho pomalu ustupovaly. Rád by žil dále, vždyť přece nebyl sám...

Za nějakou chvíli ho z jeho zadumání vytrhly hlasité údery gongu. Musí se vrátit. Sova se nehlučně zvedla z jeho ramene a vlétla zpět do stínu stromů.

Šam-Haran přešel napříč měsíčním dvorem a zůstal stát vedle nosítek, na nichž ležel Alaparos. Když se blížil k nosítkům, vítala ho Maris-Jamina živými posuňky a slovy. Pohlédl s úsměvem na malou skupinu bílých dívčích květů, hned nato tékaly jeho oči neklidně sem a tam. Uviděl Methabel, která ležela se zavřenýma očima těsně přitulená k Alaparosovi. Svedené děvče neztrácelo čas. A Alaparos! Pil příliš mnoho omamné Sářiny šťávy.

Methabel na chvíli otevřela oči a upřela je na kněze. Šam-Haran byl pro ni hádankou. Byl nedosažitelný jako Šamas, pán Slunce. Snad ještě nedosažitelnější! Vždyť bylo všeobecně známo, že světlem zářící pán Slunce na nebi miluje bohyni jiné planety! Říká se dokonce, že tuto bohyni někdy bral s sebou, když kvapil slunečními mlhami svým vozem, taženým rudými lvy...

Na dvoře pojednou nastal klid. To tympánista oznamoval začátek představení. A již se pomalu blížil velký hubený muž. Byl to Reffat, doručovatel zpráv. Na sobě měl dlouhé, světle zelené roucho a přes něj široký černý přehoz. Tento přehoz byl pokryt pestrými znaky písma. Na hlavě seděl metr vysoký, do špičky se sbíhající černý klobouk, z jehož konce visela červená, zlatými plátky ozdobená šňůra. Reffat se postavil přesně do středu bronzové plotny a poklonil se nejprve před zlatým úplňkem měsíce na protější stěně. Hned nato se ještě jednou uklonil před Abadem a jeho hosty. A poslední úklon směrem k zahradě patřil přírodním duchům, kteří, jistě již na sebe natlačení a zvědaví, očekávali začátek představení.

Když byl s úklony hotov, zůstal několik minut tiše stát. Tato malá přestávka napětí posluchačů zvýšila. Kromě toho si mohl ještě rychle nechat projít hlavou novinky, které chtěl přednést. Byla to pro něho, prvního doručovatele, čest, smět přispět k zábavě hostů. Informace, které doručoval, odpovídaly vždy pravdě. A nebylo vždy jednoduché z množství zpráv, které denně dostával od vůdců karavan, obchodníků, poutníků, knězů, lodníků, vybrat nejzajímavější události. Nu, Reffat také tento úkol zvládal. Byl ve svém oboru tak obratný, že v průběhu doby jeho dům odpočinku při Karavanní silnici se stal centrem celé zpravodajské služby. Konečně zvedl hlavu a zadíval se na všechny strany; pak vzal tenkou dlouhou černou hůlku a ťukal jí na jednu z hliněných tabulí.

„Urození posluchači, propůjčte mi nyní váš sluch a slyšte, jaké zprávy dnes přináším: Opět se událo něco zvláštního na Bílém jezeře Sincharu. Již po čtvrté byl jeden z rybářů málem stažen do hlubin. A vždy je to tatáž nenasytná vodní žínka, která něco takového dělá! Je pochopitelné, že ona potřebuje lidské muže, aby se ohřála. Nedávno dostalo jezero příliv ledově studené vody z hor. Tentokrát však neměla vodní žínka štěstí. Rybář ji uviděl a unikl. Od té doby, co se to stalo, ztratil rybář vyrovnanost smyslů. Ve dne v noci pracuje na zvlášť jemné a pevné síti. Posměch jeho přátel ho vůbec nermoutí. A ještě méně ho rmoutí hněv jeho ženy. Přátelé nepochybují o existenci podivné vodní bytosti. Avšak táži se právem, zda rybář snad nechce do sítě z pozemského materiálu chytat vzduch? Ne, přirozeně ne! Nu, vodní žínka je přírodní bytost a je tudíž zformována z látky, která protéká sítí jako voda. Rybář pracoval, jakoby neslyšel. Když se jednou o žínce zmínili, hovořil pouze o modře se třpytících alabastrových řadrech a perlové kůži vodní bytosti.“

„Rybář byl bohatý muž. Proč tedy rybařil? Nu, on miloval vodu a stejně tak houpání lodky na vlnách... Jednoho dne, když byla síť již téměř upletená, šel domů a řekl své ženě o svém úmyslu a o modře se třpytících alabastrových řadrech. Hovořil a hovořil celých dvanáct hodin ciferníku a ženě se z toho téměř zatočila hlava. Pak šel rybář opět ke svému jezeru; a jeho žena se postavila před drahé hlazené stříbrné zrcadlo a prohlížela si svá řadra a pokožku. Celé dlouhé hodiny se kroutila a obracela před zrcadlem, avšak nebylo to nic platné. Její řadra byla plochá a pokožka

nažloutlá. Přesto se něco musí stát. Nemůže přece jen tak beze všeho přenechat vodní žínce svého muže... Oblékla si proto své nejlepší šaty a šla za jedním zvlášť chytrým a vlivným pokrevně příbuzným strýcem.

S určitou nadějí v hlase se otázala, zda by jí neporadil, co by měla udělat, aby přelstila vodní žínku. Strýc si vše vyslechl a zeptal se, co by si ze své strany přál ještě vědět. A čím déle poslouchal, tím zvědavějším a zaujatějším se stával. Uvidět nymfu a zamilovat se do ní, nebylo nic nového. Ne, to nebylo nic zvláštního. Chtít chytit bytost takového druhu do sítě, to bylo ovšem nové a také neobvyklé počínání. Zvlášť když vodní žínka byla tak alabastrově modrá a kyprá v nadrech, nemůže být chycena do nějaké sítě.

Utěšena vrátila se rybářova žena domů. Neztratí svého muže tím, že by se vrhl do vody. Tak to řekl pokrevní příbuzný a tak to musí být.

Strýc, který tak chytře a moudře hovořil, se přes to všechno stal zvědavým. Kdo by mohl tvrdit, že mezi nymfami patrně také neexistují výjimky, že za určitých okolností lze také jednu chytit. Jeho příbuzná ho povýšila na soudce. Soudce by měl vyslechnout obě strany, tak to vyžaduje zákon soudců. Z toho důvodu bylo jeho povinností vyslechnout také rybáře. Šel proto k jezeru a vedl tam s jejím mužem dlouhý, dojmavý rozhovor.

Rybářova žena, plná naděje, připravovala pohoštění. Vždyť do návratu jejího muže již nemůže být dlouhá doba. Nechala se nakadeřit a nalíčit podle poslední módy. Zatím co nic netušící žena toto činila, vyplul její pokrevní příbuzný s jejím mužem na jezero. Oba muži se dohodli v bratrské svornosti sdílet spolu podivnou žínku, pokud by se přece jen dala chytit“.

Reffat se hluboce ukláněl a spokojeně naslouchal pochvalným voláním z přihlížejícího davu. Tato zpráva byla dobře volena. Když se opět vzpřimil, vícekrát se zhluboka nadechl. Musel opět v plicích spotřebovaný vzduch obnovit. Otázku, jak probírané dopadne, by nechtěl dnes zodpovídat, rád by však byl posluchačům k dispozici příště.

Numia, jediná tanečnice v zemi, která se umí jakoby bez kostí pohybovat, nemá ráda čekání. A protože je jedinečná, umí ukázat svou netrpělivost. Reffat udělal lítostivý pohyb rukou, ukázal svou hůlkou na jednu hliněnou tabuli po levici a začal s další zprávou. Ano, pět zvláštních příhod by chtěl přednést, na více nebyl čas. Položil hůlku na podstavce a objal oběma rukama svůj krk:

„V pobřežních městech Bílých hor vznikla nová móda. Dámy vznešených, bohatých obchodníků a rejdařů nosí těsné široké náhrdelníky. Tento nový šperk je tak úzký, že dotyčné dámy nemohou své krky otáčet v žádném směru! Stále však mají být tyto náhrdelníky velmi pěkné a drahé. Dámy přední společnosti, které této módě propadly, pokud jim to jejich páni dovolí, dávají přednost náhrdelníkům zdobeným zlatě tečkovaným lapis lazuritem.

Dámy rejdařů pro změnu volí takové kroužky, které jsou zdobeny malými mušlemi. A ženy obchodníků? Nu, o nich se ke mně nedostala žádná zpráva. V každém případě tam mají brusiči, stříbro a zlatotepci více práce, než dokáží zvládnout.“ Reffat sundal své ruce z krku a ukláněl se opět na všechny strany.

„Toto mé druhé sdělení dnešního večera je přirozeně zajímavé jen pro dámy.“ Po těchto slovech vzal opět svou hůlku a ukázal na jiné vyobrazení hliněné tabulky. Stín velké Numie ho zřejmě nutil ke spěchu. Ani jednou již neobnovil vzduch ve svých plicích...

„Třetí zprávu jsem obdržel, když pán Slunce ukazoval polovinu dne. Jeden lovec a obchodník kožešinami se svou karavanou u mne odpočíval a vyprávěl, že kmeny na rovině Kalšu, u Nové řeky, byly duchy větru bohatě obdarovány. „Bouřkoví“ hnali úrodný žlutý prach, který tak obohacuje půdu a dodává jí novou sílu, v hustých mracích přes jejich území. Nadcházející úrody by tam mohly být dvakrát tak bohaté a dvojnásobně sladké! Přirozeně si velkomyslné bytosti větru zahrály i své rozpustilé hry. Třásly stromy a domy, a vytrhly ze země sloupy dvou starých věží. Také jedno dítě zvedli vírem ve své rozpustilosti do výše a nechaly ho spadnout do blízko ležícího rybníka. Jak? Ne, dítěti se nestalo nic. Když pak bouřkoví, skučice a šumíce odtáhli, bohatě

obdarovaní obyvatelé roviny se smáli, poskakovali a tančili. Kněží děkovně zpívali hymny v chrámu bohů pověří. Nikdo si nedokázal představit, čím si tito lidé získali přízeň vzdušných. Lovci měli rádi tento druh vyznamenání neviditelných méně, vždyť zvláště nebeští nenacházejí u všech lidí stejné uznání.“

Reffat pocházel rychle po bronzové plošině sem a tam, a vdechl vícekrát hluboce vzduch, pak ukázal na několik znaků hliněné tabulky po své pravici.

„Ano, nyní čtvrtá zpráva. Byla mi vyprávěna ze stejně důvěryhodného zdroje jako pokaždé. Musím, žel, mnohé zkrátit. Bylo to v zemi No. Objevili se tam dva obři. Kmeny východních hor nazývají obry duchy mraků, protože jsou tak velcí a často jsou vidět v mracích. Nikoliv, nejedná se o kmen obrovských lidí západní vrchoviny... Tedy, událo se to v malé osadě v zemi No. Dva tito neobvyklí obři stáli po stranách brány jedné modlitebny! Slyšeli jste dobře, jedné modlitebny! Tak se v tomto kraji nazývá budova, v níž je uctíván jakýsi bůh, Uria. Musí to být zvláštní kult, neboť jak mi řekl jeden pokrevně příbuzný, vchází příznivci do tohoto domu s šedými, smutnými tvářemi a se stejnými tvářemi zase vycházejí. Kromě toho nosí všichni dlouhé, šedé a po ovčí kůži páchnoucí pláště. Nu, každý národ má své mravy.

Brána jmenované modlitebny se otevřela a houf, který uctíval Uria, scházel pomalu po schodech dolů. Pojednou vykřikly dvě mladé ženy pronikavě o pomoc a skryly své hlavy do rovněž šedých šátků. Prostor před modlitebnou byl plný lidí, kteří vycházeli z domu Uria. Bez porozumění se dívali na obě ženy, stojící bez hnutí na nejnižším schodu. Teprve, když jeden z mužů z houfu zvolal, že do obou žen musel vniknout zlý duch, dostala jedna z nich odvalu a vyprostila hlavu ze zakuklení. Ukázala na jedno místo po straně modlitebny a opět vykřikla. Všichni přítomní pohlédli ukázaným směrem, avšak nikdo nic neobvyklého nepozoroval. Ony ženy jen prudce pohybovaly hlavou a na žádnou z položených otázek neodpověděly. Většina přítomných byla přesvědčena, že úlek z viděného jim musel přechodně vzít řeč.

Zatímco všichni zde nerozhodně postávali a vyměňovali si dohady, vyšel kněz boha smutku Uria z modlitebny a pohlédl překvapivě na lidi, kteří všichni strnule zírali směrem stranou od vchodu brány. Nu, také on se tam podíval. Zdálo se, že nevěří svým vlastním očím. Pak ale zalila červeň hněvu jeho tvář a on jako zdivočelý zvedl obě pěsti do výše. Co chtějí tito obrovští démoni v jeho okrsku? Chtějí ho a jeho lidi rušit? Hned nato vyhrkl hrůznou kletbu, kletbu, kterou právě jen jeden z kaforitských pradědů mohl vymyslet. Shromáždění lidé pohlíželi nyní zřejmě pobaveně na svého kněze. Proč bil tento ctihodný otec, mající kolem 200 let, tak vztekle do prázdna?

Obři se smáli, když uviděli malého lidského muže, a lidé vzhlíželi k nebi a pátrali, odkud přichází ono slabé dunění. Nikde nebylo vidět ani mráčku. Přesto bylo slyšet zvláštní dunění a nyní se zvedl ještě prudký vítr. Větrná smršť. Obři se stále ještě smáli, ačkoliv kaforita, malý lidský trpaslík, zde klidně stál. Snad přemýšlel o působivějších slovech kletby. Mezitím zesílila větrná smršť natolik, že knězi strhla s hlavy čepici a odnášela ji pryč. Lidé běželi opět zpět do domu Uria. Nyní nebylo pochyb, neboť bylo slyšet bouřlivé dunění, které se jevilo spíše jako tlumený, rachotivý smích. Praděd se stáhl rovněž zpět do modlitebny. »Před branou jsou démoni! Pekelná pakáž, vzývejme Pána, aby toto plémě zničil! «

Reffat si setřel pot s čela. Předání této zprávy bylo velmi náročné. Rodná řeč, která dává slovnímu vyjádření teprve správnou platnost, vyžaduje všechny síly. Být doručitelem zpráv neznamenalo jen práci samotných úst!

Reffat zvedl brvy a pohlédl na zřejmě obveselené posluchače. Obry, kteří čas od času pozvedají zemi a hory, nazvat demony, bylo skutečně obveselující... Tedy, všichni tito Nomité, nebo nějak jinak se jmenující národy, se obrů, služebníků nejvyššího Boha-Ducha, bojí. Reffat nezapomněl na žádnou myšlenku s nimi spojenou. Neudělal ani nejmenší přestávku, ačkoliv pot se mu stále řinul po jeho hnědé tváři. Aniž by zaklepal na hliněnou tabuli, upozornil posluchače na to, že bude oznamovat poslední zprávu.

„Jedná se o lvy! O černé lvy!“ Reffat mlčel a škubnul rameny, když ho zasáhly posměšné poznámky. „Kdo může tvrdit, že takoví lvi neexistují?“ zeptal se Reffat. „Velevázení bohatí posluchači nechtě jsou trpěliví a naslouchají.“

„Nechte muže mluvit!“ zvolal jeden z hostů, uklidňuje ostatní. Reffat spokojeně pokynul a pokračoval:

„Jeden lovec lvů z Guci byl na cestě do Kadingirry. Tato zvířata se mají státi hosty mladíka Samsua v Akkadě! Chce vypěstovat novou lví rasu, < vyvolával všude lovec, vypínaje se tím“

Samsuovým vypínavým zvoláním Reffat, jsa na to již připraven, skončil. K dalšímu výkladu nebylo již tak jako tak více času. Samsu, Akkadaňan, mohl klidně svůj hněv troubit do prázdna. Pokud se týkalo lvů, nebylo již tak jako tak více co říci. Reffat otočil hlavu několikrát sem a tam, takže zlaté plotničky, visící na špici jeho vysokého klobouku, drnčely. Pak pozvedl svůj dlouhý přehoz za spodní cíp a hodil ho energicky přes levé rameno. Jeho práce byla hotova. Uklonil se opět na všechny strany a vyčkáváje Abada, hleděl mu vstříc.

„Tvé informace byly dobré,“ řekl Abad. „Jdi do pokladnice a nech si zaplatit podle své práce. Avšak nehodnot' svou práci příliš nízko!“ Reffat opustil spokojeně s vysoko pozdviženou hlavou malé bronzové jeviště.

„Ve dne přijdeme za tebou!“ volalo několik mladíků. „Chceme o vodní žínce slyšet více!“ Reffat slyšel volání zpola omámených mladých mužů. Avšak uzavřel své ucho a šel důstojně a odměřeně dále. A vodní žínka? Kdyby jezero ze Sincharu nebylo tak daleko, rozhodl by se on sám, Reffat, pro cestu tam...

Al aparos ležel lenivě a rozehrátý vínem na nosítkách. Reffatovy zprávy prošly neslyšené kolem jeho ucha. Myslel na Methabel. Ležela těsně přitulená u něho a její vůně mámila jeho smysly. Dříve by se něco takového nemohlo stát. Proti všem mravům a zvykům uléhaly nyní spoře oblečené mladé dívky a ženy vedle mužů. Al aparos se usmíval poněkud otupěle sám pro sebe. Že by kdy mohl mladou ženu úplně veřejně objímat... ale bylo to příjemné. A přemýšlel již méně odmítavě vůči kněžím. „Oni vědí, co se mladým a jistě i starým mužům líbí.“ Růžové mlhy, které se kolem něho držely, se poněkud projasnily a on se vzpřímil. Reffat již odešel? Jaké zprávy donesl? Al aparos pohlédl na ostatní hosty. Bylo přineseno čerstvé víno a hnědé služebnice nabízely různé plody. Al aparos vzal pohár s čerstvým vínem a dal Methabel, která se mezitím také vzpřímila, napít.

„Tanec velké Numie nesmíš promeškat,“ řekla s mnohomluvným úsměvem. „I já se z něj budu moci naučit něco nového.“

„Numie, zasvěcená z hory Saphon, vám ukáže své umění!“ volal zvěstovatel, stojící nyní na bronzové plošině, k hostům, svolaným předtím ze zahrad, kde se procházeli. „Numie zná všechna mystéria Bálova kultu! Je miláčkem bohů!“

„Jsi na omylu, příteli,“ přerušil Šam-Haran zvěstovatele. „Velká, jedinečná tanečnice je miláčkem Bála!“

„Jistě, jistě,“ přitakává rychle zvěstovatel. „Patří velkému Bálovi!“ Zjevně zmaten stál muž na bronzové plošině. Byl přerušen uprostřed řeči. Musel se teprve znovu sebrat a najít počátek a konec téhož. Konečně se zdál být tak daleko, neboť krátce zatroubil na pozoun, pak zpěvně hovořil dále:

„Numie přišla do této země, aby svou přítomností dala zasvěcovacím slavnostem Bálova chrámu lesk. Belhor, kněz, který si dovede svým pohlcujícím pohledem podmanit člověka a zvíře, zázračnou Numii jménem Bála, probudil a přivedl k jejímu kněžskému určení. Událo se to, když se oba nacházeli v rudém Bálově chrámu na ostrově Sor.“

Šam-Haran prohodil s Abadem a Pocheretem několik slov a pak se pomalu loudal zpět k nosítkům, na kterých stále ještě seděla mladá děvčata. Maris-Jamina mu zasněně hleděla svýma

měkkýma očima vstříc. Zdála se bezmezně šťastná. Jedno z děvčat mu nabídlo na tácku malé sladkosti. Šam-Haran odmítl.

„Znáš velkou Numii?“ zeptala se Methabel zvědavě.

„Neznám ji osobně, avšak znám její povahu,“ odpověděl Šam-Haran zamysleně. „Je ctitelkou Pytona a to říká vše.“

„Ctitelka Pytona? Co tím míníš?“ zeptala se Methabel.

Také ostatní děvčata chtěla znát význam tohoto slova. Šam-Haran se usmál a ukázal na bronzové lešení. Tam se vystavovali hnědokožci, zvaní Afričané, v polokruhu kolem bronzového jeviště. Velcí, silní muži, kteří stále provázejí Numii na jejích cestách, hleděli nyní silně planoucímá očima, které připomínaly oči zvířecí, na diváky. Všichni měli kožešinové zástěry z kůží divokých koček, jinak byli nazí. Ruce a nohy měli ozdobeny tepanými měděnými náramky. Uprostřed jejich holých lebek čněl vzhůru jako šíp chomáč rudě zbarvených vlasů. Někteří drželi v rukou dlouhá, těžká kopí, zatím co ostatní klepali špičkami prstů na malé ruční bubny. Když Afričané stanuli na svých místech, přišel ze stínu parku jeden středně velký hnědokožec. Měl na hlavě vysokou ozdobu z pavích per a na tváři zlatou masku. S vláčnými gesty se postavil na okraj bronzového lešení a zkřížil paže. Nyní bylo pro výstup Numie vše připraveno.

Silnější víření bubnů oznamovalo příchod tanečnice, a dva další Afričané si lehli zleva i zprava vedle lešení. Mezitím dosáhlo nedočkavé vzrušení a zvědavost diváků svého vrcholu. Dle nezvyklých příprav bylo možné soudit, že mysteriózní Bálava tanečnice musela být vynikající umělkyní.

Údery na tympány a tlumené víření bubnů, smíšené se silným řinčením, naplnily konečně vzduch. Současně přišli jako eben černí Afričané a položili roli rudě planoucí červené vlněné látky na bronzové lešení. Představení mohlo začít.

Diváci hleděli bez dechu s úžasem na roli. Co se skrývalo pod červenou látkou? Konečně! Po určitém, sotva již snesitelném napětí, se v roli cosi hnulo, objevila se hlava a divákům se představila tvář. Byl to krásně tvarovaný, slonovinovou žlutí zbarvený obličej s velkýma očima a pěknými, i když poněkud širšími ústy. Oči hleděly se strnulým, téměř skelným leskem před sebe. Svinutý zlatý had, zdobený klenoty, pokrýval celou hlavu jako čapka. Hlava hada se nacházela v útočné pozici na šíři dlaně nad čelem, a broušené drahokamy se při každém pohybu zaleskly a zatřpytily.

Do role z červené látky vnikl pohyb. Ještě jeden pohyb, a postava v červené přikrývce se obracela, kroutila a připlazila se k okraji jeviště. Tam zvedla hlavu a pohlédla na muže se zlatou maskou. Ten zůstal nehybně se zkříženými pažemi stát.

Flétnisté začali hrát kvílivou melodii, a hadí žena se dotkla svým čelem nohy maskovaného muže. Ten ji ale, poněkud znechuceně, odstrčil od sebe. Hněvivě, s vysoce zdviženou hlavou, se žena odplazila až do středu jeviště. Pak zvedla horní část těla do výše a ohnula je co nejvíce dozadu. V pozici jakoby napjatého luku zůstala několik vteřin, pak učinila několik škubavých pohybů, a červená přikrývka se rozdělila. Před zaraženými diváky ležela mladá žena, jejíž jediný oděv sestával z červené sukničky, opatřené třásněmi. Sotva zbavena záhalu, plazila se nepříjemně působícími hadími pohyby sem a tam.

Numie, hadu podobná, ležela nehybně na břiše. Jen hadí hlava nad jejím čelem, komíhající se lehce sem a tam, prozrazovala, že v postavě je ještě život. Maskovaný muž krátce na ni pohlédl, pak učinil několik kroků a postavil se široce rozkročen a se zkříženými pažema na druhou stranu. Do Numie vstoupil opět život. Zvedla horní část těla do výše a ohnula je obloukem dozadu. Její paže ležely pevně přitlačeny k hořejší části těla, ruce pevně objímaly bujná ňadra. Hadí oči sršely a jiskřily, a pod zlatou ozdobou hlavy v hustých zkadeřených vlnách padaly černé vlasy až k pasu.

Hosté knížete přihlíželi s úchvatnou hrůzou napínavé podívané. Nikdo dosud neviděl představení takového druhu. Nahá mladá žena se smála a dokázala se pohybovat jako had! Ne, snad to byl jen démon... ale velmi vzrušující démon. Bál přece všechno překonává!

Abad a jeho přátelé seděli se zavřenýma očima a namáhavě potlačovaným hněvem na svých nosítkách. Cítili zřetelně, že se s touto ženou a jejím nestoudným vystoupením vplížil prvek rozkladu a likvidace.

„*V této hadí ženě je něco odporného!*“ řekl Pocheret. „*Neudivuje, že se kroutí při zemi jako červ.*“

Regu chodil mezi hosty s otevřeným sluchem sem a tam. Byl nesporně spokojen. Numie dnes večer předčila sama sebe, a Bál, velikán, dosáhl dalšího vítězství. Žár smyslů musel být rozdmýchán! Nechť... podezíravě se rozhlížel Regu na všechny strany. Vítězství Bálovo bylo jisté, přesto je třeba zůstat bdělým. Něco málo Sumerů Numii odmítalo, to bylo zřetelně vidět. Nu, vůle Bála, byla silnější...

Alaparos nejprve jako omráčen pozoroval po zemi se plazící ženu. Zavřel několikrát oči a domníval se, že Sářino víno asi vyvolalo stav halucinace. Pak ale na něho z nízkých úrovní dolehly temné vlny a pokoušely se ho vtáhnout do dusivých výparů ženy. Rozhlížel se kolem sebe. Co cítili ostatní? Jeho otec Pocheret, Abad a ostatní měli hlavy skloněné. Snad nechtěli spolupřihlížet tomu, co se dalo na prastaré bronzové plošině. A Methabel? Kde byla? A Maris-Jamina? Jeden neznámý vystrašený divák roztrásl jeho ducha, když myslel na sestru. Hned nato se ale uklidnil. Seděla vedle Šam-Harana a zdálo se, že hadí ženě věnuje málo pozornosti. Methabel se s ostatními Bálovými kněžkami na nosítkách mladého Samsua pohodlně usadila. Tanec Numie ji odpuzoval a současně uchvátil. V každém případě bylo na tomto hadím tanci něco matoucího. Bylo pro ni nemožné přihlížet něčemu takovému v přítomnosti Alaparose.

Zprvu stísněn spolupřihlížel Šam-Haran tomuto člověka nedůstojnému divadlu. Odporovat něčemu takovému bylo předem beznadějné. Pojednou se Maris-Jamina prudce pohnula a on se obrátil k ní. Rád by byl ji a ostatní mladá děvčata ušetřil tohoto ponižujícího divadla. Avšak bylo by to užitečné? Bál, jeho kněží a kněžky necítili nic z plíživého jedu, který by se mohl usadit v mladých děvčatech. A tato mladá děvčata mělo smysl chránit jen tehdy, kdyby sama zděšena poznala propasti, které se otevřely před přívrženci Bála.

Maris-Jamina se z hrůzy, kterou v ní tanečnice z počátku vzbudila, zotavila. Nyní sledovala její hadí pohyby. Byla to ještě lidská bytost, co se sem a tam plazila? Snad bylo vše jen mámením smyslů, vždyť lidé bez kostí neexistují. Maris-Jamina se zadívala na přítelkyně. Zdály se být Numii hluboce zasaženy. Pojednou sáhlo Maris-Jamině něco na srdce. Co se to k ní plazí? Kdo to po ní sahá? Obracela se neklidně sem a tam. Přepadla ji neznámá ochablost a cítila, že ji jakási neznámá moc chce někam zatáhnout. Téměř bez vůle zvedla hlavu, a tu pohlédla do dvou očí, planoucích temným ohněm a chtějících ji jakoby pohltnout. Ano, měla by volání těchto očí následovat. Její tělo se roztrásl a ona sklouzla s nosítek dolů. Na okamžik uviděl Šam-Haran Bálova kněze Belhora a jeho žhnoucí oči. Oči přitahujícího dravce! Také uviděl k úsměšku stažená krutá smyslná ústa. Tento kněz byl horší než vše, co dosud Země nosila. Šam-Haran uchopil hbitě třesoucí se mladé děvče za ruku a opustil s ní měsíční dvůr.

Belhor zdánlivě lhostejně scénu pozoroval. Sluneční kněz ji může před ním schovat. On může čekat. Bílá květina byla nepochybně jeho, patří jemu. Obrátil se opět k divadlu na bronzové plošině.

Numie ležela s vysoce zvednutou hořejší částí těla u nohou maskovaného muže. Kolébavými pohyby se pokoušela strhnout jeho pozornost na sebe. Když se nepohnul, pozvedla se na nohách vzhůru a dlouze se zahleděla svýma vlhce lesklýma očima na něho. Hned nato sklesla dolů a položila oddaně hlavu na jeho nohu. Vypadalo to, jakoby ji chtěl pozvednout. Avšak on se zdál být jiného názoru. Lhostejným pohybem odtáhl nohu dozadu. Numie se hadovitě několikrát jako v bolesti vinula sem a tam, pak zůstala ležet na zádech.

Trubači hráli vábnou melodii, zatímco žena ležela u nohou muže. Numie, tento neobvyklý tvor, by nyní ráda ukázala závěrečnou scénu svého mystického tance.

„*Bál, ó Bálino,*“ volali diváci. „*Zůstaň věčně mladá. Ty, paní z říše Bála!*“ Několik mladých mužů prudce vyskočilo a obklopilo bronzovou desku. Avšak pořadatel slavnosti je opět vrátil na svá místa. Ostatní hosté mají také vidět „božskou“ ženu...

Numie se pomalu zvedla a zůstala v podřepu. Hned nato se roztřásla a rozehvělo celé její tělo. Zdálo se, že každý sval se pohybuje samostatně. Ba i drahokamy zdobená hadí hlava na jejích vlasech sebou škubala sem a tam. Maskovaný muž stál opět rozkročen vedle ní. Občas na ni pohlédl, avšak svůdné volání jejího těla jakoby ho neovlivňovalo. Numie se opět u něho zvedla. Avšak on ji odstrčil a popošel jeden krok dále vpřed. S nebezpečně jiskřícíma očima mu nyní hleděla vstříc. Její hlava byla ohnuta daleko dozadu; zdálo se, že se každou chvíli zvrtně.

Diváci sledovali v bezdechém napětí děsivé divadlo. Toto představení překonávalo vše dosud viděné.

Hadu podobná žena sklesla. Útok může počkat. Snad by mohla také tak jeho srdce obměkčit. Připlazila se znovu k muži a položila oddaně opět svou hlavu na jeho nohu. Tentokrát ji maskovaný muž odstrčil od sebe hrubě a současně zaťal své pěsti. Neměl po hadí ženě, plazící se sem a tam, ani špetku touhy. V jednom okamžiku se žena bleskově pozvedla a v její pozvednuté ruce se něco zalesklo. Dříve, než maskovaný muž pochopil, co se mu stalo, vrazila malou špičatou dýku do jeho stehna. Hned nato nechala dýku spadnout a přitlačila svá ústa na krvácející ránu. Postavou muže proběhl záchvěv. Co se to stalo? Pohlédl na ni dolů. Sála jeho krev a tím ho přemohla. Jeho síla patřila nyní jí. Zakymácel se několikrát sem a tam, pak zachvátil jeho tělo třes. Hned nato upadl dopředu a na několik vteřin přikryl její tělo svým. Avšak již se pod ním smýkala sem a tam, a hrdě vztyčila triumfálně hlavu. V okamžiku se událo něco, co nikdo nečekal: Pronikavý výkřik a hned nato následující rozléhající se smích, smíšený s rozpustilým jásosem diváků.

Regu se polekaně prudce probral z polospánku. Smích? Zmatený a ospalý si říkal, že po představení takového druhu byl tento rozpustilý smích nevhodný. Smích mařil každé kouzlo. Konečně se probral natolik, že mohl vidět, co se vlastně dělo. Hned nato ho naplnil slepý vztek. To odporné plémě! Smrt a zánik všem podobným!

„*Brzy se vám stane ještě Ás přebytečný,*“ šeptal si vztekle pro sebe. Avšak co se dělo?

Numie ve své výchozí póze, tedy s daleko dozadu ohnutým tělem na bronzové desce se připravovala nechat přes sebe přešumět bouři potlesku. Místo toho se ozval zcela neočekávaný smích... Jedna z velkých ochočených sov knížete neslyšně přiletěla a strhla, zřejmě puzena, komíhajícího se hada z hlavy zděšené tanečnice. Zvířátko chtělo asi zjistit, co je to za podivného hada. Ach, byl to jen kov! Po tomto zjištění rozevřela sova drápy a nechala vlasovou obroučku spadnout.

Numie se bezmocně sesypala. Démoni ji rvali za vlasy. Maskovaný muž se hbitě sehnul, vzal bezmocnou do své náruče a odnesl ji. Také on se chvěl zlobou, v jeho temných očích doutnala chuť vraždit. Po takovém svého druhu ojedinělém divadle byl smích opovážlivostí!

Hosté se postupně uklidňovali. Začínali opět jíst a vyměňovali si dojmy z tanečnice. V každém případě byla nynější měsíční slavnost neobvyklá. Snad jen Cereda, žena, která znala řeč duchů, jí mohla rozumět, neboť byla stejně vědoucí jako kněžský král v Uru.

Abad, obklopen svými hosty, stál uprostřed dvora. Skličující, nevysvětlitelný pocit, který ho celý večer tísnil, zmizel. Jeho sovy, ochočená zvířátka, opravdu nespala. Škoda, že tento nečistý kus ženštiny, která se jako červ plazila po staré úctyhodné bronzové desce, nerozsápaly. Sotva na to pomyslel, rozehvělo se jeho nitro studem a odporem. Jak jen mohl formovat takové zlé a ničivé myšlenky? On, potomek prastarého rodu Synů slunce a dračích letců, cítil a myslil od nějaké doby jako bezmocně poražený. Sluneční zemi obklíčilo zlo. Trpký rys kolem jeho úst se prohloubil...

„*Ženě měla být hned setnuta hlava,*“ řekl Kadašman zvučným hlasem. „*Mně jsou všichni hadi z rudého údolí milejší než ta, která dnes vnořila do mnoha srdcí svůj jed.*“

Ozval se slabý smích, pak se začalo hovořit o jiných věcech.

Mezitím vyprávěla Dšafi o Ceredě a tajemných proroctvích, která byla vyslovena v den zrození Alaparose. Vždyť většina znala tehdejší slova:

„Byla jsem právě dole z porodní stolice, když se otevřely dveře a vešla Cereda. Sára a Techa, které byly u mne, ji vnímaly a posunuly jednu židli na své místo.“

Po těchto slovech se Dšafi na chvíli odmlčela a zahleděla se zamyšleně před sebe.

„A co pak?“ zeptala se netrpělivě jedna žena, která byla ve městě ještě téměř cizí. Dšafi poněkud pohněvaně vzhlédla a pak pokračovala dále:

„Cereda mne nepovažovala za hodnou pohledu. Ani se neposadila. Ne, odstrčila Sáru stranou a pohlédla na novorozeného chlapce, kterého právě služka nořila a vytahovala z květinové vody. Pak začala hovořit hlasem, který nás všechny rozechvěl: ›Přišel jsi v pravou hodinu. Ty, velký mudrci z Ohnivého údolí! Znovu se připravuje to nejhorší. Zlenivělé plémě otevřelo bránu hluboko ležícímu světu lži a vplížilo se na naši hvězdu, necudní zhoubci lidí, zločinci! ‹

Po těchto slovech se Dšafi jakoby vyčerpaná odmlčela. Vzpomínka byla v ní ještě příliš živá. Techa, rovněž u zrození přítomná, pokračovala dále:

„Cereda se potom tak ječivě rozesmála, že jsme se hrůzou roztřáslы. Dítě počalo plakat. ›Zhanobená země! Zmatený národ! ‹ volala.“

„To volala,“ potvrzovala Dšafi, zatímco si stírala slzy. *„Cereda také jako první oslovila mého malého syna jeho jménem: ›Ty, Alaparosi, jsi byl poslán velkým Bohem-Duchem! Chraň své, nevydávej je Satanášovi! ‹*

„Přesně tak hovořila,“ potvrzovala rovněž Sára.

Jedna z cizích žen, Bálova stoupenkyně, jejíž muž byl prvním pečovatelem nových městských pokladen, řekla poněkud posměšně, že se dosud snad žádná z těchto předpovědí velké Ceredy nesplnila.

„Právě opak se stal! Země žije v bohatství a blahobytu. Tento blahobyt přišel do země s Bálovými kněžkami. Město může sotva pojmout tolik poutníků zblízka i zdáli. A co teprve až bude zasvěcen nový chrám!?“

Zatím co všichni ostatní mlčeli, zeptala se žena dále:

„A kdopak je tato podivuhodná jasnovidka?“

„Cereda? Kdo to je? Je největší jasnovidkou, která kdy v Kadingiře žila!“ řekla vážně Dšafi. *„Její rodiště stálo u břehu vřelého jezera na jih od Uru. Její předkové přišli od východních hor, když skončila velká potopa.“*

Regu, který mezitím setřásl svůj odpor, stál pojednou u Dšafiných nosítek. Zakašlal trochu, aby si zjednal sluch a dodal, že se všechny předpovědi nemohou brát vážně. *„Existuje jen jedna velká jasnovidka na celé zemi. Tou však není Cereda, ale nesrovnatelná a moudrá Lo z hory Saphon!“*

„Hovoříte o Ceredě?“ otázal se Šam-Haran. *„Tato velká jasnovidka již není více mezi námi. Před chvílí opustila tělesnou schránku.“* S očima zármutkem usazenými, avšak hlasitě a zřetelně, oznámil kněz zprávu o její smrti.

„Cereda mrtvá?“ nevěřícně a mlčky hleděli hosté na kněze Slunečního chrámu.

„Vždyť nám dnes večer chtěla něco důležitého sdělit,“ řekl Pocheret spíše pro sebe než k ostatním. *„Proč odešla?“*

„V tamarindovém sirupu, který Cereda ráda pila, byla přimíšena spací bylina; ne mnoho. Tato bylina však nebyla příčinou smrti. Čas jejího pobytu na této planetě vypršel. Mnoho, mnoho vody na Zemi protéklo během jejího putování v pozemském.“

„Chtěla k nám ještě dnes promluvit“ přerušil jeden z hostů Šam-Harana.

„Řeči mělo být zabráněno, proto jí byla dána spací bylina.“

Tísňivé mlčení následovalo nepochopitelné sdělení kněze Slunečního chrámu.

Regu, který se tiše držel stranou, vrhal na Šam-Harana nedůvěřivé pohledy.

„Cereda byla ještě před několika hodinami u mne ve Slunečním chrámu a sdělila mi poselství, které dnes chtěla předat,“ řekl Šam-Haran. Zavládlo téměř bezdeché ticho. Každý chtěl slyšet. Regu se hodlal odplížit, když ho za rameno chytila pevná ruka.

„Proč bychom si neměli velkolepé poselství poslechnout?“ šeptal Belhor vedle něho.

„Byla tedy zavražděna!“ řekl Alaparos s téměř neuvěřitelným úžasem ke svému otci. Modloslužba a vraždy! „Mlč! Nejsi v Uru!“

„Slyšte tedy poslední poselství Ceredy skrze má ústa. Jsou to její slova, která vám sdělím: Hovoří k vám samařínský duch. Já jsem jen Cereda, nástroj jeho chtění. Vy, potomci rodu synů Slunce a dračích letců, nenechte se bludně vésti služebníky neviditelného odpůrce Boha-Ducha! Neved'te dobovatelské výpravy! Dychtivost po moci a ziskuchtivost jsou příčinami takového začátku! Neopouštějte své město! Služebníci Bála, odpůrce, plánují zlo! Chraňte se před zneuctěním krve! Já, Cereda, hovořila jsem nyní naposledy, neboť nástroj, sloužící duchům, se rozpadá! <

Šam-Haran mlčel a hluboce se nadechl. Slova Ceredina, jejich odkaz, zasáhla bolestně mnohá srdce. Jen Regu protáhl posměšně obličej a obrátil se k Belhorovi: „Slyšel jsi? Potomci slunečního rodu a dračích letců... nejsou ničím více než zbabělými zabíječi ještěrek, jenom o tom ještě neví.“

Belhor ho slyšel, avšak neodpovídal. Nebylo by moudré znevažovat slova pověstné Ceredy. Slova byla zbraněmi, které dokázaly bořit více než nejtvrďší meče. A konečně odložil kněz Slunečního chrámu svou masku. Belhorovy oči se stáhly v úzkou štěrbinu. Musí se jednat okamžitě. Lidé nesmějí mít čas k přemýšlení. Popošel několik kroků vpřed a zvedl paže, aby ukázal, že hodlá promluvit.

„Měšťané z Kadingirry! Synové slunce! Vyženete radost ze svého života, když vezmete slova Ceredy příliš vážně. Byla velkou jasnovidkou a užitečným nástrojem v rukách duchů jemnějších světů. Kdo však může potvrdit, že tak krátce před svým odchodem předala vůli duchů v jejich smyslu? Může rozpadající se nástroj vyluzovat čisté tóny?“

Zdálo se, že se hosté probudili ze svého strnutí. Hleděli na Bálova kněze. Snad má pravdu. Nikdo nemůže potvrdit, že slova Ceredy ještě platila... Lidský duch, který byl napůl odloučený od těla...

„Nenechte se zmýlit!“ křičel Kadašman rozlíceně. „Ceredina slova se přesně shodují se zákonem Světla!“

Skutečně s ním byla v souzvuku. Nikdo o tom vážně nepochyboval. Avšak další připomínky Kadašmana doznívaly v ruchu odcházejících. Většina byla ráda, že Belhorova slova sňala z jejich duchů tísnící rozmrzelost. A co bude dál? To lze přenechat zítřejší neděli.

Zatímco hosté jako obvykle bez rozloučení opouštěli palác, zastavili se mnozí Sumerové před lůžkem Ceredy. Abad se ulekl, když uviděl oči opuštěného těla. Jak živě a pronikavě také ještě nyní hleděly.

„Opět se uvidíme, Ceredo, a snad již brzy,“ šeptal, shýbaje se dolů a svou velkou teplou rukou objal obě malé studené ruce mrtvé. „Tvé varování přišlo téměř pozdě. Avšak náš velký rod bude žít dále a bude bdělý!“

Abad se narovnal a rozhlédl se kolem. Právě přicházela Sářina starší sestra do pokoje s páskou na oči.

„Zemřela stejně tak překvapivě jako někteří z jejich přátel,“ šeptala žena hloubavě. *„Tento příšerný Bál nás všechny ještě pohltí!“*

Abad tato zlověstná slova přeslechl. Vzal pásku na oči, a zatímco Sářina příbuzná držela hlavu mrtvé, zavázal jemným, avšak jistým pohybem odešlé oči. Když to provedl, opustil místnost, aniž by se ještě jednou ohlédl zpět. Sára, s tváří oteklou od pláče, seděla na kožešinovém lůžku v sále stříbrných zrcadel. Byla zcela zlomená a všechny slzy světa by nedokázaly utišit její bolest. Cereda se stala jediným člověkem, který jí byl ještě nakloněn. Tuto ztrátu nepřezíje. Ba i bylina zapomnění nepřinese úlevu.

Methabel a Maris-Jamina dřepěly vedle plačící ženy, čtyři rovněž vzlykající služky se choulily na zemi před nimi. Smrt Ceredy se obou mladých dívek dotkla málo. Viděly velkou jasnovidku zřídka. Methabel pocítila smutek, když viděla bolest své matky. Bylo to poprvé, co Methabel pocítila smutek a žal. Osamocena a opovrhována žila Sára, její matka, pohodlně v paláci. Avšak osamocenou se stala až když propadla omamnému bylinnému jedu, jedu Belhorovu! Náhle poznala celou nepochopitelnou ukrutnost tohoto muže. Mají snad našinci přece jen pravdu, když říkají, že Bálůvi služebníci jsou ztělesnění démoni? Ale ne, jak by mohla zoufat? Belhor byl dobrý. Jeho pohlcující pohled byl Bálův dar, jímž pomohl mnohým. Jen její matce se stal osudným...

Maris-Jamina seděla zahalena do bílého vlněného pláště vedle Sáry. I ona plakala. Neurčité, strašné představy jí vháněly slzy do očí. Měla strach. Pohlcující pohled Belhorových očí, který ji zasáhl, ji pronásledoval. Šam-Haran ji ochrání a ona hned také začala svou chrámovou službu... Avšak co se skrývalo pro ni, Methabel, za šepotem pohlcujícího pohledu Bálůva kněze?

„Dokáže člověku a zvířeti vnutit svou vůli! Některá děvčata se ho bála, avšak většina si přála, aby jim násilí činil.“ Maris-Jamina se celá zachvěla, když myslela na slova přítelkyň.

Slzy Sáře pojednou došly. V zamyšlení se dokonce usmála. Nedotkla se Cereda zrovna teď rukou její šíje? Ta stejná ruka, která tak často tišila její bolesti! Mohutný cit díky naplňoval celé Sářino bytí. *„Ceredo, velký dobrotivý duchu, nech se nalézt, až přijdu do věčně zelených zahrad...“* Sára se narovнала a vzala vděčně vlhký šátek, který jí služka podávala. Zchladila si obličej a osvobozeně se nadechla. Všechny hořkosti z jejího srdce zmizely. Její zážitky s Belhorem byly již jen neurčité, stínu podobné vzpomínky. Existovaly skutečně dny, nebo to byly noci, ve kterých jen ještě přítomnost kněze dávala smysl jejímu životu? Neuvrhl ji Belhor skutečně do hrůzné propasti, když po ní přestal toužit?

„Pojďme spát,“ řekla Methabel. *„Duchové větrů ženou palácem studené vzdušné proudy, avšak v ložnicích pod kožešinami je teplo.“* Po těchto slovech vstala a následována Sárou a Maris-Jaminou opustila sál. Maris-Jamina by chtěla jako vždy, po měsíčních slavnostech, přenocovat v paláci. Když procházeli přijímacím sálem, blíživše se k hlavnímu schodišti, procházeli Abad a Šam-Haran se dvěma velkými lvy verandou.

„Musím je pustit,“ řekl kníže. *„Byli tak neklidní a naříkali, jakoby chtěli utéci. Procházka po břehu jezera je uklidní.“*

Sára pohlédla lítostivě na krásná zvířata. Byla stará teprve několik týdnů, když je přinesl jeden z lovců lvů Abadovi jako dar. Matka byla omylem bodnutím kopí natolik zraněna, že na to posla. S Abadem pak obě mláďata, hravá lvíčata, vychovávala. Nyní byla silná a vzrostlá, ochočená a přítulná a měla daleko lepší život než jejich kamarádi v ohradách cizinců. Sára se s lítostí odvrátila. Zvláště tato svá nejmilejší zvířata neodpuštělně zanedbávala.

Všichni hosté nyní ve svých nosítkách opustili palác. Jen Belhor a Regu stáli ještě ve dvoře. Numiino pozdvižení očekávali. Regu měl místo vysokého šperku na své holé hlavě omotaný rudý

šátek. Holá hlava byla jeho nejslabším místem. Závistivě hleděl na husté Belhorovy vlasy, hned nato se upřeně zahleděl, jako již častěji v poslední době, na korundovými drahokamy zdobený amulet na Belhorově hrudi.

„Vidíš dobře, Regu,“ řekl Belhor lhostejně a chladně. „Je to sluneční kámen, který můžeš obdivovat v zeleném orámování.“

Regu sebou trhnul. Věděl, že Belhor svévolně ukradl cenné klenoty ve Slunečním chrámu. Avšak on sám se nikdy neodvážil, ani v myšlenkách, provést krádež takového druhu. Belhor stáhl posměšně rty, pak odešel. Pod ochranným pláštěm noci může být mnohé započato, ale také mnohé ukončeno. Vykročil na postranní stezku, vedoucí přes zahrady paláce k řece. Příklad tam, nastoupil do loďky a přeplul na druhou stranu. Poté, co člun pevně přivázal ke kmeni stromu, zmizel na cestě vedoucí vysokým rákosím, keři a pokřivenými stromy.

Belhor byl na cestě k Jubě, rákosní čarodějnici. Vzduch se pohyboval hbitě a jistě. Jeho oči viděly i v nejtemnější měsíční noci. Cestou k ní vzpomínal na den, kdy Jubu poznal. Regu a on byli teprve několik let v Kadingiře. Počáteční doba se ukázala být velmi těžkou. Hrdý sumerský národ odmítal Bála. Nepotřeboval žádné neznámé bohy. Je možné, že Bál měl mimo území Kadingirry mnoho příznivců, avšak oni se nezajímali o bohy ostatních lidí. V Belhorovi se zvedl hněv, když na tu dobu pomyslel. Hned nato ho naplnilo uspokojení, vždyť mnozí z národů, přicházejících z dálky, shlíželi k tomuto bohu se zalíbením. To pak již objasňovalo, že ještě po téměř pěti letech byli Sumerové proti němu.

Úředníci krále Šuma jim tehdy na krátkou dobu poskytli jeden malý a již starý chrám. Tento chrám býval často používán knězi, putujícími přes město se skupinou poutníků, k provozování jejich kultu. Chrám byl sice malý, ale měl výhodnou polohu. Všichni, kteří procházeli Dračí branou, museli jít kolem něj. Zpočátku to vypadalo, jakoby Bál v zemi nenacházel žádné příznivce. Avšak pak se udál případ s Jubou.

Teprve skrze ni přijal národ vědomost o novém bohu. Bál používá mnohé nástroje.

Belhor tenkrát s několika mladými děvčaty, která s nimi přišla do země, nacvičoval jeden bálský ceremoniál, když jejich práci přerušil strašný křik. Když otevřel bránu chrámu, aby se podíval po příčině poplachu, uviděl na chrámových schodech ležet zakrvácenou polonahou mladou ženu. Vedle ženy, zjevně v bezvědomí, stál muž a zuřivě ji tloukl klackem.

„Je to čarodějnice! Je to čarodějnice!“ křičel mezitím ze všech sil. Belhor se po dlouhé minuty díval na toto překvapující divadlo, pak pozoroval skupinu lidí, která se mezitím shromáždila a nečinně přihlížela, jak zuřivý muž tloukl ženu. Sledujíc náhlý nápad, sestoupil Belhor po schodech dolů a zvučným hlasem zvolal:

„Ustupte! Ustupte!“ Po těchto rozkazujících slovech se skupina zarazila a zvědavě se rozestoupila. Ba i muž, který ženu tloukl, se držel opodál. Sebevědomý úsměv pohrával na Belhorových rtech. Dokázal si ještě živě vzpomenout, jak zvědavci před ním ostýchavě uhýbali. Oděn do úzkého červenožlutého šatu, vysoké, kymácející se ozdoby hlavy a červené masky... kněžský šat takového druhu byl tenkrát v zemi ještě neznámý.

Přes protest rozzuřeného muže nechal krvácející ženu dvěma chrámovými služkami zvednout a odnést do chrámu. Když se pak muž se zvednutou holí obrátil proti němu samotnému, zahleděl se na něj tak upřeně a dlouze, až muž nechal hůl padnout a rozřesen se posadil na schody chrámu. Nejen to, hleděl s bezmocně prosebným gestem na Bálova kněze. Zvědavci, kterých mezitím přibýlo, hleděli beze slova na muže. Většina ho znala. Byl to Kos a ona byla Jubou, jeho ženou. Patřili k jednomu jižnímu nomádkému kmeni lovců. Kos ovšem již nelovil. Pletl již jen lovecké sítě, avšak jeho divokost mu zůstala. Ještě nikdy se před někým nesklonil.

Odpočívaje zůstal Belhor stát mezi bažinnými kapradinami. Bylo mu, jakoby dosud slyšel reptání a udivené volání davu. Ještě cítil pocit moci, který ho rozněcoval, když viděl skleslého muže

se starou buvolí kožešinou na těle u svých nohou. Pocit moci v něm ale neusínal. Dotkl se špičkou své boty Kosa, dovolil mu vstát a obrátit se k městu zády.

Belhor hluboce dýchal. Hrud' mu byla příliš těsná, když si vzpomněl, jak mohutný muž povstal a se skloněnou hlavou odešel. Ano, Bál byl s ním. Dvakrát během několika minut mu Bál nechal pocítit svou moc. Lid počal chápat, že nebyl žádným obyčejným cizím bohem. Vyplatí se tedy ho poznat. A on, Belhor, si teprve mohl být v každé hodině zcela plně vědom toho, co to znamená, umět jiným lidem vnutit svou vůli. Pomocí tohoto nadání se stal pánem nade všemi. Toto nadání mu bylo vrozeno. Jistě to byl dar, který mu Bál dal pro toto pozemské působení s sebou.

S objevením se Juby začala jeho mise ve službách Bála. Juba se přes svědomité ošetřování zotavovala pomalu. Vyprávěla, že její muž ji uprostřed dne nalezl spící, zatímco její jediné dítě upadlo do křečí a hned nato zemřelo. To však nebylo všechno. Kos jí vztekle třásl, aby ji vzbudil. Má se starat o dítě! Avšak ona se jen smála a mluvila řečí, které nikdo nerozuměl.

„Nikoliv, na nic si nevzpomínám,“ řekla Juba, když se jí Belhor zeptal na cizí řeč. *„Nemohu si na nic vzpomenout,“* opakovala plačíc. *„Avšak Kos měl pravdu, neboť přivolání sousedé a příbuzní mne všichni slyšeli smát se a cize hovořit.“*

Belhor o tom usilovně přemýšlel. Jaká okolnost může přimět ženu k tomu, aby mluvila cizí řečí, aniž by tuto znala?

„Pak jsem utíkala a přiběhla až k chrámu. Avšak Kos byl stejně tak rychlý jako moje nohy,“ přerušila Juba své myšlenkové pochody.

Belhor poznamenal: *„Zůstaneš od nynějška u nás, neboť samotný Bál, velký dobrodinec, tě k nám přivedl.“*

Když Belhor pronášel tato uklidňující slova, pojednou si uvědomil okolnost se ženou. Bál, Mocný, nechal k němu doručit ještě třetí dar. Juba patřila k těm zvláštním lidem, jimž jsou k službám podle schránek Amonitů a boha Amóna zaklínači duchů u hlemýždí řeky. Byla mezitvorem (mediem). *„Skrze takové tvory může být hovořeno s mrtvými lidmi, a to je důležité, lze se dovědět mnoho užitečného o jiných, na zemi žijících lidech.“*

Belhor si byl hned vědom příšerného významu pomocného prostředku takového druhu. Avšak kde by měl tento poklad umístit? Kde ho skrýt? V chrámu Jubu držet nemůže, snad později ve vlastním, velkém chrámu. Avšak do té doby? Snad by ji mohl umístit v chatách obou starých sběračů rákosu? Přes jednoho lovce, kladoucího nástrahy rákosním kočkám, se o chatách dozvěděl. Ležely vzdáleny od Slunečního chrámu dobrou hodinu cesty, a sice na druhé straně řeky.

Belhor nenechal uplynout žádný čas bez užitku. Nechal si od lovců ukázat cestu a našel dvě pevné chaty. Sběrači rákosu tam ovšem již nebyli. Jen dva staří muži, kteří předstírali býti bažinnými kopáči, bydleli v jedné z chat. Belhor jim vysvětlil, že jednu z chat potřebuje pro zbitou ženu lovce buvolů Kose.

„Je to čarodějnice a já, kněz velkého Bála, mám příkaz vypátrat její druh, neboť dokáže kromě svého dítěte, očarovat i jiné. Proto ji chci umístit stranou od ostatních.“

Oba dva na něho tupě zírali a jeden se zeptal, co je to čarodějnice?

Belhor dokázal jen s námahou potlačit svůj hněv. Oba starci se mu nezamlouvali. Avšak chaty ležely tak skrytě, že jen málo lidí by tam mohlo přijít.

„Žena může přijít. Zde se jí nic nestane. I čarodějnice jsou nám vítány.“ Po těchto slovech oba odešli. Jeden se ještě obrátil a řekl, že kopou na příkaz moudrého vrchního kněze Athora.

Na příkaz Athora? To byla neradostná zpráva. Belhor nevěděl, že se starý mudrc zabývá něčím takovým. Znamená to, že svůj chrám neopustil? Jak byl starý? Nikdo to nevěděl. Bylo pouze známo, že před delší dobou dokázali vůdčí duchové svůj život prodloužit...

Noře se do těchto vzpomínek, jeho tvář se zachmuřila a on zpomalil krok. Dosud se jemu a také Regovi nepodařilo sledované tajemství vypátrat: Sestavit životní šňávu, která by obnovovala pozemské tělo. Hned nato se vzchopil a opět zdatně vykročil vpřed. Pomocí Bála již najde prostředek k uplatnění tohoto tajemství na sobě.

Jeho myšlenky se opět zatoulaly zpět. Při odchodu od obou starců si chaty prohlédl, pak je obešel. Schovával se tam snad někdo? Avšak našel jen rákosovou střechu, pod níž ležel kopec vykopaných věcí. Udiveně si pak prohlížel částečně ještě dobře zachované podnosy, urny, tabule, šálky, sochy a někdejší ornamenty. Kopáči museli dobře pracovat. Avšak proč nechával Athor zemi prohledávat? Co hledal? Hloubavě si prohlížel nálezy. Když se otočil, uviděl až po okraj naplněné koše kousky ozdobných předmětů. Zvedl jednu sponu s modrými lazurovými kameny, vícekrát ji pootočil a hodil ji opět lhostejně zpět. Staré střepy ho nezajímaly. Když, dále hledaje, popocházel, narazil nohou na starý tavící kelímek. Vykutálela se z něj umrlčí lebka a z ní vyletěla vylekaná ještěrka. Kopl do umrlčí lebky, ta narazila na překážku a rozpadla se. Překážkou byla jedna z palem tvořící za chatami malý les. V tom okamžiku uviděl sochu... Belhor se zastavil a okouzleně na ni hleděl. Několikrát se nadechl a vydechl, aby nabral sil...

Od té doby uplynulo již téměř pět let, avšak tehdejší prožití neztratilo na síle. Při pouhé vzpomínce jím tráslý vztek a formy strachu, které ho obklopovaly.

Socha vyčnívala z kypré černé země groteskně a současně hrůzně. Byl to obrovský, okřídlený vzpřímený kozel, který oběma, drápy opatřenými předními nohama, k sobě tiskl kyprou dívčí postavu. Sochař přilepil svému uměleckému dílu vlasy, vousy a rohy. Tímto způsobem působilo zvíře překvapivě živým dojmem. Nebyl to však kozel, který uváděl Belhora do vzteku a strachu. Byla to tvář kozla. Tvář lidského tvora! Belhor stál proti své vlastní přesně vytvarované tváři. Orámovaná dlouhými černými vlasy hleděla výsměšně na něho. Při pohledu na ni mu tuhla krev.

Zatímco nevěřiv svým vlastním očím, zíral na řezbářské dílo, přišel palmovým hájem velký, hubený muž a postavil se vedle Belhora.

„Umělec odvedl svou nejlepší práci. Je vidět, že velký Bál mu vedl ruku,“ řekl cizí muž zvučným hlasem. Belhor se zalekl a obrátil svou vzteklou tvář k cizinci.

„Kdo jsi? A co víš o umělci?“

„Jsem Maon z Uru. Patřím k tamějšímu bratrstvu. Na mém šatu můžeš vidět, že jsem na cestách... Umělec vytvořil to nejlepší, když tvořil na příkaz Bála. Umělce již nenalezneš, neboť právě opustil zemi.“

„Tvořil na příkaz Bála? Jak si mohl něco takového dovolit?“ tázal se Belhor se sotva zadržným vztekem.

Maon se na Belhora pozorně zadíval, pak se nepatrně usmál a otázal se:

„Copak jako Bálův kněz nevíš, že vzpřímený a okřídlený kozel je jedním z poznávacích znamení Bála, tvého pána?“

Belhor se opět otočil k soše a k Maonovi se pyšně obrátil zády.

„Pokud vím, má velká Lo z hory Saphon ve svém malém skalním chrámu přesně stejného kozla. Byl jsi jejím nejlepším žákem!“

Belhor neodpovídal. Samozřejmě znal kozla z hory Saphon...

„Co to zde tak odporně páchne?“ tázal se pojednou zhnusen. Takový hrozný zápach! Z něčeho nepopsatelného, cizího mu tuhla krev. Díval se zmateně na Maona. Tento jedovatý pach, který pojednou vším pronikal, mu hrozil zadušením. Mrtvolý?

„Ne, v blízkosti nejsou žádná mrtvá těla lidí, ani zvířat,“ řekl Maon vážně.

„Ale jsou to přece mrtvolý,“ řekl Belhor slabým hlasem.

„Je to zápach rozkladu,“ dodal Maon. „Je to puch, který vydávají Bálovi kněží, vzývají d'ábla. Šíří se rychle kolem a otravuje daleko široko okolí... Belhore, veliký Belhore s pohlcujícím pohledem, slyš má slova: Tvůj vlastní jedovatý dech tě téměř zadusil. Avšak to není nic ve srovnání s výparý páchnoucích propastí, do kterých klesne „já“ tvého ducha po pozemské smrti, a dnes cítěný jedovatý dech bude tak zamořovat mnohé tvé pozemské hodiny!“ Po těchto slovech se Maon tiše vydal svou cestou. A Belhor zůstal se svými nepopsatelnými pocity zpět... Dodnes nemohl pochopit, že tomuto Maonovi nerozdrtil šíji.

Belhor setřásl nepříjemné pocity a šel k jedné z chat, jejíž obrys bylo nyní vidět ve svitu hvězd. Od té doby viděl Maona častěji. Ovšem, koho by trápilo ještě dnes krákorání tohoto putujícího čápa. Nebude trvat dlouho a také moudré bratrstvo z Uru se bude muset před Bálem sklonit...

Belhor zůstal, naslouchaje, před chatou stát. Jubo se pro něho stala užitečným nástrojem. Při jeho pohledu upadala bez odporu do nevysvětlitelného stavu, který umožňoval nějakému cizímu duchu hovořit jejími ústy. Tímto způsobem se dovídala tak mnohé o svých poddaných, a také od přívrženců. Své vědění využíval pak tak šikovně, že jeho moc každým dnem rostla. Lidé, se kterými měl co činit, ho obdivovali a báli se ho. Zdál se být jediným vševědoucím knězem, kterého znali. Ano, Jubo konala svou povinnost a propůjčila svá ústa cizímu duchu. S tímto cizím duchem nebyl ovšem Belhor zcela spokojen. Neodpovídal na otázky, týkající se kněží jiných božstev. Proto ho mohl Šam-Haran tak dlouho klamat.

Pojednou zarazil krok a vrávorál zpět. Ten hnusný puch... Byl to skutečně on, který vydával tento puch? Mohl by mít Maon pravdu? Ale ne, byl to jen slabý východní vítr, který sem přivál pronikavý pach bažinných bylin.

Belhorovy pohledy padly na jednu z palem, jejíž široké listy se šelestivě pohybovaly. Myslel na kozla a jeho tělo se třásl. On sám byl tím kozlem a držel ženu k sobě přitisknutou. A touto ženou byla Maris-Jamina. Maris, to bílé jehně v pestrém stádu. Neměl by již déle otálet, má-li se vábný obraz stát skutečností...

Pojednou přerušil ticho noci křik. Belhor strhl dveřní závěs stranou a vstoupil do chaty. Co se stalo? Proč Juba křičí? Pohlédl na ženu, která se ve světle dvou olejových lamp, v zoufalství sténavě obracela sem a tam na svém lůžku... Belhor soustředil celou svou pozornost na ženu. Něco cizího, ba nepřátelského z ní vycházelo.

Nejraději by byl chatu opustil. Mohl by opět přijít v některé z příštích nocí, avšak mrzna zjistil, že je zcela neschopen pohybu. Zdálo se, jakoby ho pevně držela nějaká tajemná moc. Udiven a zděšen musel zůstat stát. Číhalo na něho nějaké neznámé nebezpečí. Pak zasténal vztekem a pohanou; současně fascinovaně pozoroval Jubu.

Žena přestala naříkat, pak se zdánlivě s velkým úsilím pozvedla a několik kroků před ním zůstala stát. Veškeré její úsilí bylo marné, neboť hned nato padla opět zpět na lůžko a zůstala tam, těžce oddychujíc, sedět. Konečně zvedla hlavu a začala mluvit; s vážností, kterou Belhor hodlal vyslechnout:

„Hovoří k tobě Cereda. Opouštím pozemskou pláň. Předtím máš zvědět: Bál je zrádce, odpůrce velikého, neviditelného Boha! Dunivě za ním zapadly nebeské brány. Tomuto zrádci a vyvrženému ty sloužíš!“

Slova Ceredy dozněla a Juba počala hořce plakat. Belhorovo strnutí povolilo, avšak jeho srdce tlouklo v hrudi jako dřevěné kladivo. Popošel až ke dveřím a protáhl svou vysokou postavu.

„Hrozím se Bála,“ řekla Juba pojednou, zatímco si stírala slzy. Belhor obcházel kolem a pohlédl na ni tak strašným pohledem, že si vyděšena zakryla tvář.

Ticho v chatě bylo přerušeno pronikavým křikem jednoho ptáka. Belhor si s nasazením veškeré síly své vůle vynutil ticho. Žlutozobec svolával své společníky. Noc spěla tedy ku konci. Musí rychle jednat.

„Ty nepotřebuješ sloužit Bálovi. Cereda byla velikou jasnovidkou. Odpočiň si nyní, na východě je již vidět světlo pána Slunce.“

Po těchto slovech nasypal uklidňující spací prášek do připravené čajové číše. Juba hleděla vděčně, i když ještě ustrašeně, na Belhora, pak vypila číši do dna. Nyní nalezne klid. Belhorův spací nápoj jí vždycky pomáhal k dlouhému, pevnému spánku.

Belhor opustil chatu a zavřel za sebou dveřní závěs. Juba se už nikdy neprobudí. Nikdy již toto místo nenavštíví. Vymaže z paměti i vzpomínky na to. A Cereda? Nyní ho již nikdy nebude přivádět do ochromujícího strachu. Jeho tělo hřál pocit vítězství. Byl silnější než ona. Měl své pozemské tělo, nebude moci podruhé získat nad ním moc.

A Bál? Odpůrce Boha? Všechno stvořené bylo Božím dílem, dílem neviditelného Boha. Bál, který byl také stvořen, nemůže tedy být žádným odpůrcem Boha. Věděl od veliké Lo, že Bál byl od Neviditelného zvláště seslán k lidem. Má jim být dobrodějem a přítelem, mají se naučit, co je požitek života. Vyhlédl ženu k tomu, aby tělo z masa využívala jako nástroje rozkoše, a duchové mají usilovat o moc a bohatství, tak to chce Bál, oblažovatel lidí.

Zatímco Belhor takto přemýšlel, spěchal čile zpět po cestě, kterou přišel. Jistě ho už očekávali v chrámu.

Pocheret a jeho blízcí se vrátili ve stísněné náladě do svého domova. To strašné divadlo této Numie, pak Ceredina smrt a vyzývavé řeči Bálova kněze Rega.

Alaparos hodil svůj přehoz na truhlu a posadil se tupě na židli; hlavu vložil do dlaní. V jeho nitru bojovali hněv a bolest. Byl krátce před odchodem ještě v pokoji Ceredi. Když na zpáteční cestě zahrnul do hlavního křídla paláce, vstoupila mu do cesty Methabel. Přišla jen spoře oblečená ze své ložnice a sdělila mu, že Maris-Jamina již spí.

Alaparos zamrkal a nerozhodně na ni hleděl. Děvče před ním v něm vzbudilo city, které dosud neznal, násilnické city. Nejraději by ji zbil.

Methabel učinila chvatný pohyb a osvětila chtěně Bálovo znamení mezi svými řadry. Pak se na něho vyzývavě, vzdávající se a současně číhavě zadívala.

„Proč ses nechala takovým způsobem zohavit? Zapomněla jsi zákon Světla. Pozemské tělo je drahocennost.“

„Je to znamení úcty. Ty, nevědoucí mudrci, co ty můžeš vědět o slastech!“

„Máš pravdu, slasti Bálovy jsou mně neznámé,“ odpověděl netrpělivě. *„Avšak když jsem zde, prosím tě: Promluv si se svými kněžími. Mají uskutečnit plánované dobytelské výpravy. Tvůj Bál chce náš národ, který uznává jen jediného Boha a jeho služebníky, zcela zničit. Jsme těmto modlám nepohodlní.“*

„Proč mám proti tomu hovořit?“ táže se hrdě Methabel. *„Bálovi kněží dobře vědí, co činí. Ano, můj otec bude válečníky provázet!“*

„Tvůj otec nenávidí války!“ odpověděl dotčeně a hned nato ji nechal stát a odešel. Nedošel ani ke schodišti, když ho Methabel dohonila a pevně chytla za rameno.

„Alaparosi, proč se ode mne odvracíš? Viděla jsem dnes ve tvých očích, že se ti líbím, a že jsem pro tebe žádoucí. Nikdy jsem na tebe nezapomněla. Jsi hrdinou mého dětství. Neviditelný Bůh lásku nezakazuje!“

Téměř bez dechu pak čekala na jeho odpověď. „Říkáš správně, všemohoucí, neviditelný Bůh lásku nezakazuje! Tvůj pohled mne zasáhl jako paprsek štěstí a rád bych sjednotil své ruce s tvými nad svatým plamenem Iny. Oškliví se mi však pohled na tvé zmrzačené tělo, které tě označuje za vyznavačku model!“

Methabel na něho několik vteřin strnule zírala, pak zuřivě proti němu napřáhla hořící pochodeň. On jí hrubým hmatem pochodeň vytrhl a odešel kvapně za svými rodiči. Ve svém domově najde potřebný klid...

„*Napij se, můj synu, je to horké madlové mléko,*“ řekla Dšafi. Alaparos sebou polekaně trhl, když mu matka podávala pohár. „*Myslel jsem právě na Methabel. Připadala mi jako dítě Ininy, krásná a půvabná,*“ řekl.

Tvář Dšafina se zachmuřila. Také ona to děvče, které u nich tak často pobývalo, milovala.

„*Proč se přiklonila k tak hroznému modle? Proč? Znáš na to odpověď?*“ tázal se Alaparos.

Dšafi sklonila hlavu, zatímco slzy kanuly na její jakoby křečovitě sepjaté ruce a řekla:

„*Víme něco od Šam-Harana! Děvčata, která se upsala Bálovi, tancují zvláštní tance... muži tam chodí, také mnozí z naší hrdé rasy, jen aby poznali kult tohoto nového boha. Avšak oni tam chodí opět, opět a opět. Pak je tu ještě kouzlo krve. Ano, tak nazývají své nápoje, které připravují. Provádějí dva řezy mezi řadry mladých děvčat a chytají krev. Tyto krevní nápoje jsou tím nejhroznějším, co existuje!*“

Dšafi vyčerpána umlkla. Alaparos se musí dovědět, co předcházelo. Avšak svůj strach skrývala. Tento Báluv kult se rozšířil jako nevyhléditelná, zlá nákaza a vplížil se do paláců a chat.

„*Bojíme se o Maris-Jaminu ve dne v noci,*“ dodala starostlivě.

„*Maris-Jamina nebude následovat Bálovu modlu!*“ řekl pevně Alaparos. „*Není stejného druhu jako Methabel!*“

„*Nemyl se, synu můj! Methabel byla Bálovi stejně daleko jako Maris-Jamina! Teprve až přišel do paláce Belhor, začala se o modlu zajímat.*“

„*Proč sem tito kněží přišli? A od kdy je obvyklé, že velký pán jako Abad přijímá modlářské kněze?*“ tázal se Alaparos udiveně.

„*Jedem mudrc z chrámu Ininy z Uru přivedl Rega a Belhora před Abadovu tvář. Oběma byl povolen jen přechodný pobyt v Kadिंगiře. Belhor pak chodil často do paláce. Sára trpěla v té době nevysvětlitelnými bolestmi šíje. Tento Belhor ji údajně bolestí zbavil a po smrti krále Šuma zůstali zde oba kněží natrvalo a začali stavět nový chrám. Athor a také ostatní kněží byli proti. Žádné chrámy se nesměly Bálovi, protivníkovi Boha, stavět. Oba kněží se údajně připojili. Proti vůli Athora nemohli chrám stavět. Jsou chytří a nebezpeční, zvláště Belhor. Mysli vždy na to, synu můj! Ano, lstiví jako čtyřnozí zloději vajec.*“

„*Chrám byl však přece postaven a bude také zasvěcen! Jak je to možné? Co dělali naši kněží, a co dělal Abad a náš lid?*“ tázal se Alaparos.

„*Zákaz kněží zde byl! Avšak zůstal viset jen ve vzduchu, neboť Belhor je přelstil.*“

„*Přelstil? Jak může modlářský kněz přelstít Athora nebo Šam-Harana?*“ tázal se Alaparos hlasem plným zoufalství a smutku.

„*Ohromné množství cizinců zaplavilo naši zemi! Hned uslyšíš další, buď trpělivý!*“ Dšafi vzala pohár a napila se madlového mléka. Samotný hovor o tomto Bálovi unavoval.

„Bálovi kněží vzali zákaz na vědomí a zdánlivě se podrobili. Avšak ode dne zákazu chodil Belhor do hostinců na Karavanní silnici. Mezi poutníky, přicházejícími do osad mudrců, bylo mnoho nemocných, kteří přicházeli z dálky i z blízka, aby zde našli vyléčení. Nu a Belhor léčil pouhým pohledem svých očí. Nemocných bylo mnoho! V téže době také svýma neobvyklými očima zdolal divokého Kosa. Poutníci a mnoho příslušníků cizích kmenů se nabídlo postavit vlastníma rukama bez protihodnoty chrám, v němž by mohl být uctíván přítel člověka, Bál... Když už pouze Bálův služebník dokáže tišit strašné bolesti jen pohledem svých očí, jak potom musí být uzpůsoben sám Bál? To ostatní si dokážeš již představit sám. Křik byl tak veliký, že Amelon a Athor museli ke stavbě dát svolení.“

Dšafi vstala a řekla: „Jdi do svého pokoje a odpočiň si!“

Alaparos vstal a držel si ruce před očima. Co se může stát ze země a z lidí, kteří se oddají Bálůvi...

„Dobře jsi to řekla, ženo. Náš syn zná nyní neštěstí, které nás potkalo.“

Dšafi se vzchopila a podívala se překvapeně na Pochereta.

„Myslela jsem, že zrovna odpočíváš.“

„Slyšel jsem jen tvá poslední slova. Nalezla jsi odvahu k hovoru, zatím co já jsem zbaběle mlčel.“

Alaparos hleděl na své rodiče, avšak jejich tváře, ustrašeně k němu vzhlízející, neviděl. Přepadl ho děsivý pocit chtít utéci, utéci daleko pryč, jen prchat, neznámo kam. Bylo to nepříjemné a skličující. Pak uviděl v neblahé vizi ponížení člověka, které sebou Bálův kult přinesl. Kde je pomoc proti tomuto démonickému duchu? Nikde! Nikde? Chodil se zaťatými pěstmi v sále sem a tam. Po nějaké chvíli zůstal stát a řekl: „Budu bojovat!“

Dšafi učinila bezmocné gesto. Avšak Pocheret hleděl ulehčeně a hrdě na svého syna. On sám stál vůči tomuto neštěstí, které přišlo s Bálovými kněžími do země, bezmocně, avšak jeho duch zůstal jasný a neporazitelný jako vždy.

„Stojím na tvé straně“, řekl pevně Pocheret. Jeho hlas zněl vzrušením chraptivě. Synova slova „Budu bojovat!“ mu přinesla nepopsatelné vysvobození. Alaparos by nepadl do nedůstojného Bálova otroctví.

„Ty, otče, můžeš jít do Uru,“ řekl Alaparos. „Tamější stavebníci tě s hrdostí přijmou do svého středu.“

„Nyní?“ tázal se Pocheret. Pak pozvedl ruce jako v obraně a stoupal pomalu za svou ženou po schodišti nahoru.

Alaparos rovněž vešel do své ložnice a položil se na lůžko. Ano, bude bojovat. „Veliký, všemohoucí Bůh, který všechno stvořil, je mocnější než všechno na světě!“

„Alaparosi, slyš mne!“ Techa téměř neslyšně přistoupila k jeho lůžku a stála čekajíc vedle. Snad byl jeho duch na krátké návštěvě v Uru... Techa nemusela dlouho čekat. Alaparos otevřel oči.

„To jsi ty, Techo? Zdálo se mi, jakoby duchovní posel volal mé jméno,“ řekl způsobem sobě vlastním, směje se.

„Hovořil jsi o balzámu, který usmrcuje jed zlých ran“, řekla Techa, zatímco unaveně usedla na stoličku vedle lůžka. „Potřebuji balzám na rány.“

Alaparos se zvedl a podíval se překvapeně na ženu. Co se stalo? V jejích očích byl výraz, který dosud nikdy neviděl: bolest, smutek a ošklivost.

„Mluv!“

„Před několika dny navštívili naši usedlost malí zemní duchové. Nejprve jsem je uviděla v pracovně tvého otce. Malí houkali svými lampami sem a tam, pak osvětili model chrámu Královny nebes. O něco později přešli dvůr, prošli křovinami zahrady a zmizeli za hořčičným keřem.“

Zatímco Techa hovořila, otevřel Alaparos jeden z kožených vaků, ve kterém uchovával své drahocenné léčivé prostředky. Vyndal vejcovitou, tenkou zlatou nádobu a vak opět pečlivě uzavřel.

„Proč by neměli malí projít naší usedlostí? Jsou všude, kde se nachází země.“

Techa se na mladého muže vyčítavě podívala, pak hluboce vzdychla a obrátila se k odchodu. Přitom řekla: *„Ty víš, že se ukazují málokdy. Pohled na ně mne polekal, neboť bývají k vidění tehdy, když má být vykopán hrob.“*

Alaparos souhlasně přítakal a zeptal se, na co potřebuje balzám na rány.

„Pro Saradu. Oddala se té krvavé modle. Chraň se před Bálem! Chraň se, můj synu! Slibuje mužům věčnou sílu a mládí, když pijí krev panen a dětí!“

„Nebudu se před ním chránit! Budu s ním bojovat!“ odpověděl s hněvem Alaparos. *„Říkáš, že balzám má být pro Saradu. Je to tvá pokrevní příbuzná, ta malá společnice Maris-Jaminy?“*

Techa souhlasně přikývla.

„Byla mému srdci tak blízká jako vlastní dítě. Když balzám nepomůže, opustí její duch ještě dnes její tělesnou schránku.“

„Rychle, pospěšme si. Každá uplynulá kapka času je důležitá! Kde je to děvče? Proč není ve tvém domě?“ zeptal se Alaparos udiveně, když ho Techa vedla přes velký hospodářský dvůr a pak zahrnula vlevo na cestu, při níž se nacházely různé bylinné zahrady a oplocená místa pro mladé pštrosy. Konečně se zastavila před jednou nízkou kůlnou a těžce oddechujíc se otočila.

„Leží tady uvnitř.“

Alaparos odstrčil Techu stranou a vkročil do kůlny. Jako poslové světla pronikaly první sluneční paprsky otevřenou východní stranou a poškozenou střechou, a osvětlovaly tvář děvčete.

Alaparos zděšeně couvl, když uviděl modře oteklou tvář a pak zle vypadající a odporně páchnoucí jizvy mezi jejími nahými řadry. To má být Sarada? Děvče, oděné v krátké sukni, leželo na lůžku z rákosové slámy. V blízkosti lůžka žhnuly dvě kouřové pánve. Kořeněná vůně z nich vystupující nedokázala však zapudit hrozný zápach rozkladu.

„Kdo jí to způsobil?“ tázal se Alaparos jakoby bez sebe. Již prvním pohledem zjistil, že zde již nemůže pomoci žádný balzám. Znečištěné rány otrávil celé tělo. Duše děvčete se právě od neupotřebitelného těla odpoutala.

„Sama si hanebné znamení na své hrudi vyřezala. Chtěla se stát Bálovou služebnicí, avšak nedala jsem jí k tomu souhlas. Pak ze vzdoru pozvedla nůž proti sobě...“

Techa stála se zkamenělou tváří vedle lehátka. Svět, doposud jí známý, se začal stále více kymáčet.

„Hodím její mrtvolu divokým psům a supům!“

„To neuděláš! Ta milá malá společnice mé sestry, která je také tvou pokrevní příbuznou, nebude předhozena supům. Dej jí pásku přes oči, zamotej ji do tkaniny a předej zemi tak, jak je to obvyklé!“

Alaparos opustil znechucen, bojuje se zvětšující se nevolností, kůlnu.

Když se svěšenou hlavou kráčel zpět přes dvůr, vycházeli služebníci ze svých malých domů. Nový, pozeňnaný a prací naplněný den začal. Služebníci byli nejčastěji příslušníky cizích ras. Část z nich pracovala jen několik měsíců v roce, aby se učila, pak táhli dále a v příštím roce přišli znovu. K této rase patřily tkalci a tkadleny. Také ženy a děti, které přicházely ke žním a pomáhaly při

přípravě ovocného chleba, stejně jako kuchaři sirupu, patřili k ní. Ovocný chléb a různé druhy sirupu byly důležitou částí potravin v Kadingiře. Obojí bylo také oblíbeným směnným prostředkem. Výroba ovocného chleba byla jednoduchá. Plody byly sebrány, čištěny, zbaveny jader a sušeny v hliněných pecích. Sušené plody byly pak smíchány s olejovitou masou a stlačeny do forem. Pro tento druh chleba, který takto připraven vydrží měsíce čerstvým, byly používány všechny plody právě jsoucí roční doby. Kromě datlí, fiků, divokých švestek, hroznů a různých druhů ořechů, byly používány ještě jiné druhy ovoce, rostoucí ve vzdálených lesích.

Většina velkých sumerských rodin použila putující pomocné síly k přípravě bylinných esencí a k přípravě barevných hlín. Všechno ostatní, na příklad z různého materiálu zhotovovaná obuv, byla získávána směnou. Stejně tak tomu bylo s vlnou a s oleji. V hospodářských dvorech domů nebyla prána ani vlna, ani lisovány oleje. Směnného materiálu bylo dost.

Alaparos se opřel o stěnu pekárny a pozoroval obchodní ruch ve dvoře. Ovšem nic z toho všeho nepronikalo do jeho vědomí. Přemýšlel o Saradě. V čem spočívala neblahá moc Bálových kněží? Sarada vyrůstala jako dítě v domě. A Methabel? Ten vzteklý úder pochodní? S děsivou jasností ukazovala nesmyslnost jednání obou děvčat, bloudících sem a tam po cestách, které nezasáhl žádný příliv Světla. Proto se jim zdál Bálův kult tak lákavý?

Alaparos zasténal. Reakce rozčilujících posledních hodin ho přepadla omamující mocí. Chtěl opustit dvůr, avšak bylo pro něho nemožné pohnout byt' pouze jedním údem.

„Alaparosi, synu mého pána! Tvé tělo potřebuje péči. Čistá, chladná voda tě osvěží.“

S těmito slovy ho chytil Triakoh, Pocheretův osobní sluha, za ruku a zavedl ho do lázeňského domu. Triakoh byl svým způsobem moudrý muž. Vycítil, že se mladý muž nepřipraven střetl s chmurným Bálovým světem. A tento střet musel zasáhnout jeho duchovní já (nitro) jako úder. Bez vůle a apaticky následoval Alaparos sluhu. Nikdy v životě se necítil tak bezmocný a vyčerpaný.

V lázních ho zručnou rukou zbavil šatstva, pak se sehnul a sundal mu sandály. Dobrácký úsměv se rozhostil po jeho tváři, když uviděl pevnou obuv mudroců z Uru. Pomohl Alaparosovi vstoupit do hluboké vodní nádrže, pak opustil lázně, aby donesl čisté šatstvo.

Triakoh jednal správně. Studená koupel, do které sluha přidal trochu oživujícího extraktu ze stromové kůry, se neminula účinkem. Alaparos si umyl obličej a odrhl se mýdlovým kamenem. Strnutí ho opustilo a blahodárné teplo pronikalo jeho bolavým tělem. Neblahý pohled, který ho unášel vstříc světu protivníka, byl pryč. A nyní... ano, byla to tatáž slova, která již jednou slyšel: *„Sám máš vidět, slyšet a zkoumat. Pak poznej a vol!“*

Volit nebylo co. Všechno vědění a veškerá síla pochází od všemohoucího, neviditelného Boha!

Alaparos vzhlédl s vděčným úsměvem, když se Triakoh vrátil s šatstvem přehozeným přes ruku. Bílé lněné šaty, chladivé a čisté. Sluha rozradostněn poznal, že duch a tělo mladého muže se opět harmonicky propojily. Hbitě mu pomohl obléci svrchní šat a spojit opasek, který oděv uprostřed držel pohromadě. Pak připevnil na jedné ramenní sponě bílý lněný šátek. Takovými šátky si zahalovali obyvatelé Kadingirry svrchní části těla a hlavy, když vzdušní duchové na širých popílkových polích vířili a přenášeli popel. Často se nyní stávalo, že i slabé větrné proudy unášely popelový prach.

Alaparos si zavěsil na krk amulet a upevnil na obou ramenech široké zlaté spony. Sluha upevnil jednoduchým kroužkem bílou látku na hlavě. Tato látka, visící dolů po obou stranách obličeje, zvláště zvyšovala krásu jeho souměrné tváře. Alaparos byl připraven k odchodu. Jeho tvář dostala opět radostný výraz. Pouze ten, kdo ho velmi dobře znal, by poznal, že z ní zmizela bezstarostná přívětivost. Zdálo se, že přes noc zestárnul a vyvrál.

„Pečoval jsi o mne jako otec,“ řekl Alaparos, klada své ruce na Triakohovu hrud'. *„Jako otec máš od nynějška žít v mém srdci.“* Triakoh dojatě přitakal a zavřel uklidněn dveře.

Pocheret při východu slunce s mladým Achadem, vedoucím od nedávna stavební práce, opustil palác. Nyní jeli na dvou ježatých oslech ke dvě míle vzdálenému stavebnímu území. Ráno bylo chladné a nádherné, a první sluneční paprsky nechávaly vystupující říční mlhy zazářit ve všech barvách. Každý nový den byl jako zázrak. Pocheretův duch se skláněl v němém vzývání Světla. Nikdy nic by nedokázalo toto Světlo zatemnit. Bylo věčné.

Mladý Achad nepozoroval nic z nádhery nového dne. Byl jako beze smyslů a jeho duch bloudil v samotě prosté Světla sem a tam. Tím nejstrašnějším však byly vražedné myšlenky, které na něho z tohoto neznámého světa doléhaly. Sarada, děvče, jemuž patřilo jeho srdce, byla mrtvá. Při příští chrámové slavnosti se měly spojit jejich ruce svatou girlandou bohyně. Právě v časných nočních hodinách mu jeho matka Šitra pošeptala, že Saradin duch opustil zmrzačené tělo. Achad sevřel, těžce dýchaje potlačovaným hněvem, řemeny svého trpělivého zvířete. „*Vrazi! Krvežízniví Bálovi kněží ji zavraždili! Kdyby byla zůstala na mé straně, nemohlo se jí stát nic zlého.*“

Pocheret udělal jako vždy v lesíku se starými olivovníky zastávku a sestoupil s osla. Na vlhké půdě tohoto lesíka se obzvláště dařilo jedné šťavnaté bylině. Tato bylina se zdála být oblíbenou pící oslů, neboť žádné ze zvířat se nedalo pohnout k dalšímu pochodu dříve, dokud se chvíli nepopáslo, bez ohledu na to, zda se z jejich hřbetu sestoupilo nebo ne.

Pocheret si sedl na lavičku a pozoroval hejno křepelek, čile hrabajících v brázdě hrabivé ještěrky. Ptáci museli slétnout teprve před chvílí.

„*Krvavý Bálův otrok ji dohnal ke smrti!*“ volal Abad zoufale, zvedaje zařaté pěsti k nebi. „*Belhor je tím nejhorlivějším mezi nimi. Snad nastane opět mír, když dýkou vyženu jeho ducha z těla!*“

Pocheret vyskočil a hleděl užasle a zděšen na Achada, mladého, tichého muže, který si ve své práci počínal tak horlivě. Věděl přece, že běhala za Bálůvými kněžími. Mladé děvče jim v posledních měsících připravilo mnohé hoře. O jejím hrozném konci se dozvěděl od Techy. Avšak smrti děvčete nelitoval

Achad přitlačil rozčilen své čelo na kmen jednoho starého stromu. Musí toho kněze zabít. Dříve nedosáhne klidu. Pocheret položil konejšivě svou ruku na jeho rameno a řekl:

„*Ne, Achade, usmrcení pozemského těla nepřináší osvobození. Takový čin ti také nepřinese mír!*“

Achad se prudce otočil. V jeho očích vzplanula krutost. Podíval se na Pochereta, který mu byl pánem, učitelem a přítelem, a od smrti jeho otce zaujímal jeho místo, a řekl:

„*Jednoho dne se stane samotným bohům mršínový zápach, vycházející z těchto Bálůvých otroků, příliš velkým! Potom, ano, potom mne již nic nezadrží. Hodím jejich srdce krokodýlům.*“

Pocheret šel beze slova za svým jízdním zvířetem a nasedl. Jeho srdce stěží snášelo ještě utrpení a starost o Achada, který byl příslušníkem jeho hrdé rasy. Také jeho dostal Bál již do svých spárů. Jen jinak. Svými vražednými myšlenkami zrazoval Světlo tisíckrát!

Vzdálené táborové a pracovní území palácového a chrámového stavitele Pochereta leželo u široké řeky. Pocheretův otec, který byl též stavitelem, území vyhledal a hned nato nechal postavit přístaviště pro vodní plavidla. Od té doby uplynula mnohá desetiletí. Dnes stejně jako tenkrát bylo slyšet pronikavý křik a troubení lidí na říčních člunech, dopravujících sem obrovské bambusové kmeny. Přesto se mnohé změnilo. Dřevo a bambus již nebyly jediným stavebním materiálem, impregnovaným k odolnosti vůči nepřízní počasí, řezaným, hlazeným a často opatřeným řezbami,

kteřé tu byly vidět. Vypálené, obarvené a od nedávna i glazurované cihly a cihlové desky stále více vytlačovaly dřevo.

Pocheret zajel k jednomu přístavišti a chvíli pozoroval čilý provoz u řeky. Pak se obrátil a jel na pracoviště, vzdálené několik stovek metrů od řeky. Ještě dřívě než sesedl, pozdravil zvednutýma rukama dělníky, kteří se horlivě činili. Pak pokynul dvěma mladíkům, kteří seděli na hromadě cihel a hráli na dlouhé píšťaly. Všichni pracovníci milovali tato hudební vystoupení. Když si chtěli od hluku ve svých kůlnách, kde bylo tlučeno, sekáno, dlabáno, odpočinout, usadili se poblíž hudebníků na zem a s polozavřenýma očima naslouchali melodíím.

Pocheret, který dosud vždy produkci různých hudebních umělců, jak byli nazýváni, naslouchal, neměl dnes pro ně sluch. Odebral se ihned do dřevníku, ve kterém byl vyráběn stavební materiál nového druhu. Sádřový prach, barvený nebo nebarvený, bažinné trávy a jeden zvláštní tekutý pryskyřicový roztok byly spolu smíšeny, ve formách slisovány do desek a vypalovány. Z těchto desek byly stavěny vnitřní stěny novostaveb. Byly trvalé a pěkné. Pocheret poklepal několik hotových desek, pak opustil opět dřevník. Místří se za ním starostlivě dívali.

„Stavitel je zde, avšak jeho duchovní já je na jiné cestě“, mínil jeden z nich a vyjádřil tak mínění všech.

Pocheret prošel ještě kolem více pracovišť, avšak zůstal stát jen vedle stolu hřebíkářů. Bylo zde nakupeno mnoho hřebíků a klínů z bronzu a dřeva. Na místo potřeby byly voženy v nízkých, těžkých kárách, tažených dobyt看em.

„Takové umělecky zdobené hřeby byly použity také ke stavbě Bálova chrámu,“ uvědomil si Pocheret zarmouceně, když si prohlížel pečlivě zašpičatěné hřeby. Nejen to. Modlářští služebníci našli také pro stavbu svého chrámu jednoho vynikajícího stavitele. Byl to dokonce jeho osobní přítel, který se překvapivě pohotově vyslovil pro stavbu chrámu. Proč to učinil, zůstalo všem hádankou.

„Jistě ho Bálovi kněží k tomu přinutili nějakou výhrůzkou. Chrám bude již brzy hotový. Potom opustí stavitel se svou rodinou město.“

Následován stavebním mistřem šel Pocheret k poslední dřevěné kůlně, ve kterém byl uložen různý stavební materiál: alabastr, hroudy mědi, sádra, čedičové balvany, barvy a mnoho jiného. V této kůlně se nacházely také některé skleněné drahokamy, které odnedávna obohacovaly pole stavitelského umění.

Ve výrobě tohoto světlo propustného materiálu byl jedním z mnoha malých mistrů přírody vyučen jeden mudrc z Uru. Sklo nebylo sice průhledné, přesto mimořádně zjasňovalo vnitřní prostory. Tento materiál právě putoval po karavanních cestách do země sokolích králů. Nebylo možné jej vyrábět ve velkém, neboť bylo obtížné získávat zvláštní popel, potřebný k jeho výrobě.

Pocheret těkal pohledem po množství materiálu, které sloužilo ke zkrašlování jeho stavebních děl, pak opustil také tyto kůlny. Sklofoukač, který ho provázel, horlivě k němu mluvil, avšak nic z toho nepronikalo do jeho vědomí. Zdálo se, že ani nepěkný zápach, vycházející z kotlů vařičů lepidla, ho nedokázal ovlivnit. Ještě jednou se otočil, a zamával dělníkům, pak pomalu odcházel územím k břehu řeky, kde se pásł jeho ježatý osel. Jeden ze stavebních mistrů zůstal stát zpět se stísnujícím pocitem. Stejně stísnění byli také výrobní mistři, kteří svého pána a přítele ještě nikdy neviděli netečného nebo nepřítomného. Pocheret provedl zdráhajícího se osla hejnem červeně opeřených hus a vydal se bez jediného pohledu zpět cestou, po které přijel. Achad, sedící na hromadě dřeva, se díval lhostejně za ním. Kolem něho vířily a tančily, jedovatému pichlavému hmyzu podobny, vražedné myšlenkové formy, které mu nějak Saradino jméno vtlouklo do mozku.

Mezitím bylo Saradino mrtvé tělo jako mumie zabaleno do hrubého tkaniva a na člunu proti proudu řeky dopraveno na místo se starými hroby. Kromě veslařů a mužů, kteří vykopali hrob, jeli s nimi už jen Techa se Šitrou, Abadovou matkou. Alaparos chtěl mrtvou vyprovodit, ale v posledním okamžiku ho zadržel Triakoh.

„Zůstaň u své matky a ulehči smutku jejího srdce!“ řekl. „Smrt děvčete ji nezarmoutila, avšak starost o Maris-Jaminu na ní leží jako břemeno. A ty musíš něco sníst! Donesu ti chleba a víno!“

Nyní seděl Alaparos v jídelně proti matce a popíjel zkvašenou šťávu z medu divokých včel. Triakoh do ní pro všechny případy vytlačil žlutou šťávu z citrusového jablka. Tato šťáva povzbuzovala chuť a posilovala tělo. Pak přinesl ještě mísu s čerstvými plackami chleba a postavil ji před Alaparose. Pak spokojen opustil sál

Sotva Triakoh odešel, přišla první kuchtička Hadasa a postavila na stůl koš plný plodů a džbán s míchaným mátovým čajem. Podala své paní plný pohár a vyprávěla důležitě, že nyní mnozí lidé míchají do nápoje prášek červené houby. Dšafi přestala jíst a hleděla vyděšeně na Hadasu. I toto děvče zvolilo Bálovu modlu...

„Joram, třetí Bálův kněz, nám to během poslední výukové hodiny poradil. ›Každá z vás si bude připadat jako královna!‹ řekl.“

„Nám chutná čaj i bez houbového prášku,“ přerušil Alaparos Hadasinin hovor. „Dones nám šálky!“

„Hubený“, který s náručí plnou šatstva v průchodu naslouchal, se škodolibě pro sebe usmíval. Brzy nebude žádných pánů a žádných sluhů. Stejně štěstí pro všechny, rozkázal Bál ústy svých kněží. Nu, bude si Hadasu pamatovat. Byla kromě Sarady jedinou, která mu byla dobře nakloněna.

Alaparos mlčky jedl, zatímco jeho matka držela v ruce nerozhodně jeden plod. Jen tlumené dusání v hmoždířích, které sem zeslabeně pronikalo z pekárny, přerušovalo monotónní ticho. Byla to zpola uvařená červená čočka a proso, které zde byly drceny. Z této kaše byly formovány a v horkém oleji pečeny placky denního chleba.

„Náš dobrý, výživný chléb“, řekl Alaparos, noře jeden kousek do sirupu. „Může se stát, že brzy bude náš radostný a šťastný lid jíst chléb jen se slzami v očích.“

Dšafiny myšlenky dlely u Maris-Jaminy. Jak bude volit? Pro který chrám se rozhodne? Po svátcích díků v Chrámu čtyř strážců začne její doba výuky a její služba v některém z chrámů. Její volba je svobodná. Tak to vyžaduje zákon.

„Matko!“ Dšafi sebou trhla. „Nenechávej já svého ducha zachmuřit těžkými, zkalenými myšlenkami hoře! Jsi paní tohoto domu a ochránkyní ohně našeho krbu! A tento oheň nesmí nikdy vyhasnout! Od nynějška ponesu já břemeno, kterým nás Bál obtížil!“

Dšafi učinila odmítavý pohyb a pohlédla ustrašeně na syna.

„Nestarej se o mne,“ řekl pevně Alaparos. „Nyní jsem viděl a slyšel, a vím, že Bál je padlým andělem, který se stal protivníkem všemohoucího samojediného Boha-Ducha.“

Dšafin duch se zachvěl, když slyšela svého syna takto hovořit. Současně pocítila posilující klid a naději. Bál byl nepřitelem Boha. Ve všech školách a chrámech bylo žákům a žákyním sdělováno, že existuje nepřítel takového druhu. Byl ovšem nazýván jiným jménem. Možná to byl důvod, proč nikdo nerozpoznal podstatu Bála.

„Naši knězi a mudrci Bálovu masku prohlédli! Nestarej se tedy!“

Alaparos vstal. Chtěl ještě zajít k Šam-Haranovi do Chrámu slunce. Matka povstala také a doprovodila ho až ke dveřím. Se srdcem plným vděku hleděla za ním, za tím, kdo cítil a hovořil jako mudrc. Alaparos sundal z jejích beder opravdu velikou zátěž. Nyní musí ještě pohovořit s Techou. Moudrost syna by mohla i této věrné opět vrátit životní radost...

Zatím co Dšafi takto přemýšlela, opouštěla Techa a Šitna hřbitov. Větvemi silně vonících listnáčů přikryly Saradinu mrtvolu; hned nato oba dělníci spěšně hrob zasypali. Měli strach. Modlářka byla jistě obklopena mocnými démony... Nikdy by je nenapadlo bát se samotné mrtvé.

Lid Kadingirry se nebál ani smrti, ani mrtvých. Vzpomínal na Saradu jen po dobu přítomnosti jejího ducha v blízkosti Země a to jen po dobu 40 dní, pak na ni zapomněl. Avšak démoni, to bylo něco jiného. Tito byli krvežízniví a přísávali se pevně k lidem a zvířatům.

Ba i Techa a Šitra se osvobozeně nadechly, až když opět seděly ve člunu a opouštěly místo hrobů.

„Před Bálovými kněžími si je nyní jistá,“ mínil jeden z veslařů se zadostiučiněním.

„Proč jistá?“ tázal se druhý. „Odkud to víš? Měla by se přece s těmito krvesmilníky pářit. Jistě se tito modláři nacházejí již v onom jemnohmotném světě!“

„Slyšela jsi slova toho veslaře?“ zeptala se Šitna tiše. Techa souhlasně kývla, avšak neodpověděla. Její srdce bylo přeplněno žalem. Sarada bývala vždy ze života se těšícím a milým dítětem, dokud...

„Techo, slyš!“ šeptala znovu Šitna. „Mám pocit, že duchovní průvodce, který Saradu po 40 dnech odvede z naší zemské hvězdy, je Bálovým přivržencem. V jiných oblastech a v jiných zemích existuje tento Bálov kult již dávno.“

„Nikdo nemůže říci, co se potom děje,“ řekla Techa, odsednuvši si trochu, zahalujíc tvář. Šitna vytáhla rovněž svůj bílý šál na hlavu a přetáhla si ho přes obličej. I jí kanuly slzy z očí. Achad, její syn, trpěl. A ona mohla jen stát vedle a přihlížet...

Triakoh myslel rovněž na Šitřina syna. Také on se staral o mladé děvče. Měl nepřírozeně strnulý výraz obličeje, když brzy ráno opouštěl palác. Hned nato ale Triakoh na něho zapomněl. Jeho myšlenky se vrátily k Pocheretovi. Jeho pán byl nemocný. Tu nemoc mu přivodily bol a žal. Nyní tato nemoc okrádala jeho tělo o potřebné teplo. Triakoh cítil křečovitou bolest v hrudi. Miloval svého pána a přítele a trpěl s ním. Nyní byl na cestě k obchodníkům s olejem. Hned nato, co Alaparos byl vším opatřen, opustil Triakoh palác. Cesta k malému trhu u Ninurské ulice byla daleká. Jen tam by mohl zahřívající olej k potírání nalézt. Chtěl by tento olej vtírat do Pocheretova těla tak dlouho, dokud by toto opět nevyzařovalo trochu tepla.

Triakoh se dostal přes množství lidí, které zaplňovalo všechny silnice, rychle kupředu. Prošel více malých míst, která byla nyní hustě obsazena stánky cizích obchodníků.

Dříve, ano, dříve... Triakoh zůstal stát a hleděl k zemi, zatímco s ramen stahoval hrubý lněný přehoz. Dříve zde nebylo slyšet pronikavý křik, klepot a řev, jimž obchodníci upozorňovali na své zboží. Na mnoha místech kvetly pestré, silně vonící časové květiny. Jak často zde sám, drže mladého Alaparose za ruku, postával vedle pečlivě založených záhonů a čekal na otevření květních kalichů. Časové květiny otevíraly své kulovité květy tehdy, když sluneční paprsky dopadaly na zem v kolmém směru. A zavíraly se, když slunce přestoupilo na nebeskou klenbu k západu. S bzukotem přilétaly včely na návštěvu vonících květů. Život probíhal v harmonii a kráse, lidský chaos zůstával Kadingiře daleko vzdálen.

Triakoh byl tvrdým úderem do pravé paže vrácen do přítomnosti. Jeden obchodník nebo pastevec, který tlačil dva vzpurné berany, odstrkoval všechny ostatní lidi stranou. Triakoh si uvědomil, že se mu stalo po právu. Pro obrazy vzpomínek na minulost již v Sumě nebylo více místa. Jen bdělý mohl ještě doufat v dosažení světlého cíle.

Opustil ulici stříbrníků a zlatníků, kterou přišel, a když zahýbal na cestu, vedoucí k severní bráně, uslyšel lví řev. Řev lvů mu připomněl Šam-Harana. Snad učiní dobře, když požádá kněze Slunce o radu. Olej na potírání si může obstarat později. Při této myšlence se mu počalo lehčeji dýchat. Hned nato se již také nalézal na Lví ulici. Tato ulice vedla přímo k městskému paláci krále Sumerů. Kromě toho z ní také odbočovaly čtyři chrámové ulice.

Triakoh se však kupředu nedostal. Dostal se totiž pojednou do středu vzrušeně křičící skupiny lidí. Mnozí skákali do výšky, tleskali rukama a strhávali si nadšením pokrývku hlavy

z dosud úzkostlivě zahalených lebek. Triakoh se prodral lidskou zdí a pokoušel se najít výhled. Tu pak také uviděl příčinu všeobecného nadšení.

Jeden z nových bojových vozů, tažený šesti bílými osly, jel pomalu kolem. Triakoh uviděl nejprve pěknou, pyšnou tvář Samsuovu, pak teprve uviděl obě děvčata: Maris-Jaminu a Methabel. Stály po obou stranách řidiče vozu a držely se pevně bronzem obložené přední stěny vozu. Vozidlo již bylo pryč a Triakoh viděl jen ještě nadšený houf mladých mužů, kteří sem běželi. Rozrušen a sklíčen opouštěl věrný sluha Lví ulici. Maris-Jamina vedle Samsua a Bálovy holky Methabel! Triakoh zahrnul do obytné ulice a sedl si na jednu z domácích lavic. Cítil se pojednou slabý a nemocný. Nebude dlouho trvat, kdy duchové štěstí opustí Pocheretův krb a dům.

Mezitím Samsu pevným hmatem zastavil vůz těsně před vjezdem do paláce. Jeho nahá, zlatohnědá hořejší část těla se leskla potem a jeho velké ruce, držící otěž, se lehce chvěly. Byl hrdý na bojový vůz, který mu jeho otec, urozený Areg, daroval. Pět dalších vozů by mělo následovat. Měly být darem králi Šumovi z Kadingirry, jehož pohostinství Samsu již více let užíval. Král však právě opustil Zemi a Samsu zůstal jako strážce v paláci.

Samsu seskočil a sundal obě děvčata z vozu. Maris-Jamina chtěla do blízkého Chrámu Slunce, Methabel musela ještě ke zlatníkovi, který ji zhotovoval zvláštní šperk. Samsuovi to bylo vhod. Utáhl si více svůj kovový opasek, držící uprostřed rudý kabátec; pak se podíval skoro výsměšně na lidi, kteří ho a jeho jízdu zvědavě sledovali a obdivovali.

Když opět stál na voze a třímal opratě, pomyslel si udiveně, ba téměř pobouřeně, že tato hrozně páchnoucí a ošklivá stvoření patří ke stejné lidské rase jako on. A nyní mu také ještě brání v další jízdě! Pozoroval zhnusen a se zlobně přivřenými víčky řádění kolem sebe. Pak vstoupila do jeho obličejů červeň hněvu, uchopil pevněji opratě. Ani osli nezůstali ušetřeni lidské zvědavosti. Několik výtržníků zvedalo nohy zvířat a zvědavě zíralo na jejich obutí z rudého plechu. Ano, sotva byla děvčata pryč, vynucovali si zvědavci bez zábran jízdu. Samsu chvíli toto řádění pozoroval. Třásl se hněvem a musel si přiznat, že nový bůh Bál přitáhl velmi nepodařenou lidskou čeládku.

Mezitím osli dupali a zle kousali kolem sebe. Hýkali a házeli hlavami nazpět. Když nic nepomáhalo, vzepjali se a prolomili lidskou zeď. Samsu pohodil hlavou vzad a osvobozeně se rozesmál. Bolestný křik a proklínání raněných ho málo rmoutilo. Při příští vyjížděce zapřáhne rudohřívě divoké koně svého otce Aneka. Nu, tady by se měla chátra opovážit sahat svými špinavými rukama na tato krásná zvířata. V jeho očích se objevilo zlé světlo, když směly obloukem řídit povoz vstupní branou paláce a v jednom ze zadních dvorů zastavoval chvějící se zvířata.

Když se Samsu řítí branou, rozlehl se z mnoha teras paláce mnohohlasý triumfální křik. Diváci, kteří z těchto teras všemu přihlíželi, byli z velké části rodoví páni a městští radní, kteří přišli z daleka, aby si prohlédli nový Bálův chrám. Sotvaže vůz zmizel, vyprazdňovaly se i terasy. Hosté spěchali, natolik hbitě, kolik jim jejich důstojnost dovolovala, se schodů dolů, aby si blíže prohlédli ten zvláštní vůz. Jen dva muži, kteří z jedné z teras rovněž příjezd vozidla pozorovali, zůstali tiše tam, kde byli. Jeden z mužů byl velký zemský pán Anek, ten druhý, Belhor.

Anek se opíral o jeden ze silných vyřezávaných sloupů z bažinných topolů a díval se za oběma děvčaty a svým synem Samsuem.

„Jsou příliš něžné pro jízdu takovým vozem!“

Belhor neodpovídal. Slova Anekova prošla kolem jeho ucha neslyšena. Díval se strnule na Maris-Jaminu, která se odloučila od Methabel a poněkud váhavě šla dále ulicí, vedoucí k Chrámu Slunce. Nevole, kterou pocítil při pohledu na mladé děvče na bojovém voze, zmizela.

Jistě byla na cestě k Šam-Haranovi. Stále znovu se setkával se stínem tohoto nevyzpytatelného kněze Slunce! V Belhorových očích se nebezpečně zablesklo. Chce-li to děvče získat, musí jednat rychle. Lepší příležitost potkat ji samotnou se nemusí tak brzy naskytnout. Chvatně se naklonil k Anekovi, chytil ho, louče se, za ruce a řekl:

„Nechť ti velký Bál zpřijemňuje hodiny tvého času. Kněží a kněžky jeho chrámu jsou ti k dispozici.“ Po těchto slovech se Belhor obrátil a kvapnými kroky opustil terasu.

Anek hleděl poněkud zmateně, avšak se zřetelným ulehčením, za knězem. Co znamenal ten rychlý odchod? A Bál? Co se skrývalo za tímto božstvem, které mělo tak neobvyklou moc nad lidskými srdci? Vysoká, štíhlá postava Anekova se nachýlila jako pod nějakým neviditelným břemenem a do jeho očí, které tak bděle všechno přehlížely, vstoupil trpký, hloubavý výraz. Setrval ještě krátkým pohledem na tlačnici lidí dole, pak opustil také on terasu a vydal se do přilehlé ložnice.

Tam odložil bílý, tenký plášť a sundal si rovněž bílý šátek z hlavy. Když obě části oděvu pověsil na dřevěné nástěnné háky, zbavil se pásu s leskle hlazeným mečem; potom se uložil na kožešinami pokryté lůžko.

Anek patřil k menšině vznešených hostů, kteří nebyli zvědaví na nový chrám. Samozřejmě by chtěl i on vypátrat podstatu tohoto cizího, nového boha, avšak důvod jeho příchodu byl jiný. Anek byl kmenovým knížetem jednoho národa, žijícího v nádherných údolích ležících daleko od Akaddu severozápadním směrem. Jednu část jeho národa tvořili umělci kovářského řemesla a druhá část chytala a ochočovala rudohřívé divoké koně, kteří žili ve velkých stádech v říčních údolích. Anekův národ uctíval kromě věčného neviditelného Boha ještě dva bohy, a sice boha blesku, kterého nazývali Pánem ohně a ještě bohyni Země, na níž pohlíželi jako na strážkyni kovových pokladů.

Před nějakou dobou... bylo to počátkem nového slunečního roku, přišla jako již často předtím, do údolí jedna karavana se známými obchodníky. Tito obchodníci přinášeli sebou na svých hubených dromedárech mnoho zboží, které pak vyměňovali za jemně kované a broušené nože, a hospodářské nářadí. Tentokrát s obchodníky přišel i jeden kněz. Jmenoval se Tudhalis.

Anek se narovnal; pokaždé, když pomyslí na tohoto kněze, vhánělo mu hněvivé, vášnivé vření krev do mozku, a on si přál, aby Pán ohně tomuto démonu v lidské podobě rozdrtil nohy. Jen tak by nemohl zanechávat na svaté Zemi žádné stopy.

Tento Tudhalis sloužil jednomu novému bohu: Bálovi! Hned po příchodu začal naslouchajícím lidu vyprávět o neobvyklém, ano, podivuhodném kultu, kterým přívrženci uctívají dobrotivého, lidumilného boha Bála.

Hovořil o elixíru síly, který vaří zasvěcení kněží během mystického rituálu. Má to být elixír z krve a je určen jen pro muže. Pak dával zprávu o Bálových kněžkách, které ve skutečnosti vedou život pozemských bohyň... Ano, Bál má být zvláště ženám nakloněn... mladá děvčata smějí tančit k jeho cti. Mladíci a dívky dávají kultu ještě zvláštní lesk.

V době, kterou obchodníci potřebovali k uskutečnění svých obchodů, se lid, který od pradávna svorně a šťastně žil ve svých horských říčních údolích, rozdělil na dvě hádající se strany. Jedni chtěli, aby kněz zůstal u nich k zasvěcení do Bálova kultu, ostatní se stavěli výhrůžně proti němu a jejich rychle získaným příznivcům.

Tudhalis sám učinil tomuto sporu konec. Výmluvnými slovy prohlásil, že hodlá podniknout cestu k novému velkému Bálovi chrámu, který byl postaven v Kadingiře s obzvláštním přepychem.

„Nemohu tady zůstat, avšak někteří z vás mohou jet se mnou a nechat se v tamních kněžských školách zasvětit do Bálova kultu. Oči vám vylezou z důlků, až uvidíte nádheru města Kadingirry. Sjíždějí se tam příslušníci všech kmenů. Jistě bude mocný Bál uctíván na mnoha místech. Jeho oltáře se nacházejí nejen v chrámech, ale budou zřízeny na vrcholcích hor i v rovinách.“

Když jeho posluchači svým mlčením dali najevo, že chtějí slyšet více, pokračoval:

„Chrást v Kadingiře... mocný Bál sám dal příkaz k jeho výstavbě! Odtamtud se bude jeho moc šířit po celé Zemi.“

„Následuje také národ synů Slunce tohoto nového boha?“ zeptal se jeden z posluchačů.

„Národ synů Slunce?“ Tudhalis učinil přestávku. Do jeho očí vstoupilo cosi strnulého. *„Někteří se moci Bálově podrobili. Ostatní se brzy stanou jen stíny, neboť dlouhá vláda tohoto hrdého sumerského národa je u konce! Vládnout bude již jen Bál!“*

„Co tě sem přivádí, cizí knězi? Zde není žádné místo pro oltáře tvého boha!“ Tázajícím byl jeden ze synů Aneka. Pozvedlo se nevrle reptání. Nebylo zvykem klást hostu urážlivé otázky. Tudhalis učinil rukou uklidňující pohyb a odpověděl:

„Přivedlo mne k vám kovářské umění tvého národa. V novém chrámu bude zapotřebí mnohé, co umí zhotovovat synové Pána ohně. Potřebujeme stříhací a škrabací nože, zvláště tenké dýky, a především potřebujeme srpovité meče a kopí. Náš nový chrám bude ve dne v noci strážěn zbraně ovládajícími sluhý. To je důvod, proč jsem se připojil k obchodníkům.“

Syn Anekův se rozmrzele odvrátil. Cizí kněz se mu nelíbil. Mladá děvčata za ním běhala jako zvědavé koroptve. Ba i mnozí muži zapomněli na svoji důstojnost natolik, že se k němu, jako vědychtiví žáci, tísnili ze všech stran... Karavana strhla své stany, když kulatý plný Měsíc osvětlil vrchol rudé hory.

Obyvatelé údolí vyprovodili karavanu jako vždy s mnoha projevy požehnání za tlukotu na tympány. Všichni učinili výhodné výměnné obchody. Některé rodiny se na všeobecné zábavě nepodílely. Nejistě a stísněně hleděly za houpajícími se a řvoucími jízdními zvířaty. Tudhalis to se svými hladkými řečmi a sliby dotáhl tak daleko, že osm mladých děvčat a šest mladých mužů se přidalo ke knězi. Chtěli vidět a slyšet, a navštěvovat tamější kněžské školy...

Anekův hněv ustoupil hluboké depresi. Stál uprostřed pokoje a pohladil si oholenou tvář, pak si oblékl bílý svrchní oděv a zahalil hlavu do bílého šátku. Na nohou měl pevné, pohodlné poutnické sandály moudrých bratří z Uru. Kdyby se byla Belhorova pozornost odvrátila od bojového vozu, jistě by si byl všiml hladké tváře a obuvi bohatého cizího kmenového pána. Avšak on odběhl, aniž by něco spatřil. Anek patřil k velkému společenství moudrých bratří z Uru. Jako zcela mladý muž tam několik roků žil a navštěvoval školy moudrosti. Abad, pán Letního paláce, tam pobýval ve stejné době. Když pak nastal čas, který byl určen k založení rodiny, vrátili se oba k rodným krbům. Tak to požadoval zákon mudrců.

Anek se brzy po svém návratu oženil a založil rodinu. Děti se staly již muži a ženami, kteří již také měli potomky. On, Anek, zákon mudrců a stejně tak povinnost vůči společenství, splnil. Nyní ho to mocně táhlo do míst duchovní osvěty. Prost pozemských pout, ještě mladý a plný síly, by chtěl od nynějška pracovat ve velkém duchovním kruhu Bratří a touto prací uctívat všemohoucího neviditelného Boha a Jemu sloužit.

Když Anek opouštěl palác, našel již opět svůj duševní klid. Dříve než se vydá dále, navštíví vrchního kněze Athora.

Od tohoto nejmoudřejšího ze všech moudrých kněží se určitě dozví o tomto Bálovi něco bližšího. Anek cítil zřetelně, že za tímto údajným bohem se skrývá nějaké zlo. Sám lstivý Tudhalis, který se vydal na cestu jen proto, aby chytal mladé lidi... pak Belhor, který ho pozval na slavnost zasvěcení... aura těchto dvou Bálových služebníků byla chorobně kalná...

Maris-Jamina mezitím zamyšleně a poněkud roztržena z jízdy pokračovala v cestě. Myslela na Methabel. Přítelkyně byla tak jiná než jindy. Maris-Jamina si bezděčně vzpomněla na chycené dravce v jejich klecích. Methabel se stala tak neklidnou a vznětlivou jako chycené zvíře. Při dřívějších pobytech ve Slunečním paláci si ona a přítelkyně spolu za smíchu hrály a v číré vodě lázní šplouchaly kolem sebe. Po koupeli po ranním jídle běžely k vodopádům, kde na ně již čekali sluhové s malými osly. Jásajíce a zpívajíce radostí projížděly ovocnými zahradami daleko do polí... avšak dnes... Methabel se němě a hbitě vykoukala, pak mrzutě ohryzávala plátek chleba, zatímco neklidně chodila pokojem sem a tam. Ona, Maris-Jamina, se mezitím oblékla. Když si přitlačila na vlasy čelenku, začal pojednou ze spoda nahoru pronikat křik a řinčení zbraní. Na dvoře stála skupina mladých mužů. Jejich mohutná horní část těla byla sevřena do bohatě zdobených hrudních pancířů. Také jejich ke kolenům dlouhé sukně byly z kůže. Každý z nich držel v rukou více zbraní. Tloukli jimi řinčivě o sebe a vykřikovali bojové výkřiky. Pak vjel Samsu na bojovém voze pomalu do dvora. Jen s největší námahou dokázal uklidnit divoce se vzpínající osly.

Když se pak Maris-Jamina nalézala na cestě ke Slunečnímu chrámu, byla několika dětmi, které se válely na zemi, nešetrně ze svých myšlenek vytržena. Když se rozhlédla kolem sebe, s úžasem viděla, že houf obchodníků s různými stany, koši, hliněnými nádobami a jejich hlučnými vyvolavači, zablokoval místo před vchodem do chrámu.

„Vonné oleje a vonná semena, bílé dítě Slunce! A zde, kouzelné nápoje a kouzelné kameny! Máme také kouzelné amulety z Uru!“

Maris-Jamina byla tak rozhořčena tržním ruchem před Slunečním chrámem, že obchodníky energicky odrážela. Ještě nikdy se nepříhodilo, aby ticho chrámu bylo takovým způsobem znesvěceno. Proč to Šam-Haran připouští? Život v Kadingiře se stával stále zmatenějším... Když se otočila, hleděla do olejově lesklých tváří několika žen, které jí dávaly na zkoušku pod nos vonné kuličky.

„Tato vůně přitahuje nejhezčí a nejsilnější mladíky?“ šeptala jí jedna do ucha. *„Potři si jí své světlé tělo. Vezmi si ji, já ti ji daruji, neboť tvůj pohled mi přinese štěstí.“*

„Říkáte pravdu, vy, ženy pěkných tvarů a pěkně vonící“, promluvil pojednou nějaký hlas, známý hlas, za Maris-Jaminou. *„Vy, znamenité obchodnice, přineste své zboží do nového Bálova chrámu! Ptejte se po knězi Tudhalisovi, avšak, já vám říkám, přineste ze všeho jen to nejlepší!“*

„Jen to nejlepší budiž tvé, moudrostí jiskřící knězi, spolehni se na nás.“

Zatímco obchodníci mezi sebou vzrušeně hovořili a chystali své koše, přiblížil se Belhor, který šel za ní, k Maris-Jamině. Maris zvedla hlavu, aby lépe viděla... nikoliv, nemýlila se... byl to Belhor. Díval se na ni, a usmíval se. Pomalu z jejího pohledu mizel strach a něžná červeň zalila její milou tvář. Proč strach? Co ji vystrašilo? A proč tlouklo její srdce tak mocně jako kladivo, dopadající na dřevěné desky?

„Ne, nemáš se čeho bát. Jako dítě bohyně Ininy máš její ochranu! Avšak, kam máš namířeno?“

„Chtěla bych jít do Chrámu slunce a pak vyhledat Dedana, vykladače snů“, odpověděla Maris-Jamina znovu stísněně a nejistě.

„Vykladače snů?“ Belhor byl udiven a kladl si otázku, jakého druhu by mohly být sny tohoto dítěte. Nu, ani to by nebylo těžké vypátrat. *„Znám jednoho vykladače snů“*, řekl rychle. *„Ví konec konců tolik jako Dedan. Sám se k němu častěji obracím, a on vyslechne i tebe.“*

„Snad není ten sen ani tak důležitý“, řekla Maris-Jamina zamyšleně. Byla nyní velmi unavena. Její tvář hořela ještě z jízdy na prudkém slunci a ruce jí bolely.

„Sen bude dokonce velmi důležitý“, odpověděl Belhor určitě. *„Stojíš před jedním důležitým rozhodnutím!“* Belhor zůstal stát. V jeho očích byl tvrdý silný lesk, zatímco jeho myšlenky

a nevyslovená přání se do ní přímo zavrtávaly. Maris-Jamina se také zastavila. Podívala se na své ruce, které nyní začaly silně krváčet, a řekla: „*Musím za Techou, aby mi ošetřila ruce, velmi mne bolí.*“

Belhor se podíval nejprve nechápavě na její krvácející a oteklé ruce, hned nato je opatrně zvedl a prohlédl.

„*Okraj bojového vozu musel být ostrý jako nůž,*“ řekl hněvivě. „*Samsuovi by mělo být napráskáno! Mladé ženy nepatří na bojový vůz!*“

Maris-Jamina sebou leknutím trhla.

„*Náš starý chrám je blíže než tvůj obytný palác. Zavedu tě tam a ruce ošetřím. V zahradě bylin vedle chrámu jsou ještě celé keře s hojivými listy,*“ dodal Belhor.

Maris-Jamina přikývla a šla nerozhodně s ním. Cítila se pojednou unavená a těžká čelenka na její hlavě ji nepříjemně tlačila. Již však byli u starého chrámu a po dřevěném schodišti se blížili ke vchodu. Vnitřek byl, až na jeden stůl, stojící u jedné ze stěn a několika nízkých židlí, prázdný.

„*Posad se. Přinesu hojivé listy.*“ Po těchto slovech opustil kněz chrámový sál. Maris-Jamina si sedla na lavici a bázně se rozhlížela kolem. Obličje? Proč bylo na stěnách tolik tváří? Tváří s nebezpečnými očima, které na ni upřeně hleděly. A pak ten zvláštní pach? Maris-Jamina se zachvěla leknutím. Tyto tváře byly masky; jedna z nich na ni hleděla živými očima. Ano, nemýlila se. Oči ji pozorovaly a nyní se pohnula také tvrdá lýková záclona, současně se stalo slyšitelným cinkání pažních a ručních náramků. Maris-Jamina se opět uklidnila. Jistě se jedna z kněžek dívala, co je to za hosta, který navštívil prázdný chrám. Zvířecí masky se také vyskytovaly v Chrámu slunce. Dvě z nich zhotovil Šam-Haran a umístil je na bočních dveřích ve výši hlavy. Kněží mohli tímto způsobem nerušeně přehlížet sál chrámu.

Belhor se vrátil, otevřel jedny dveře a řekl:

„*Listy a odvary jsou připraveny.*“ Maris-Jamina následovala kněze. U dveří jí ztuhly nohy a svíravý pocit jí hrozil na okamžik sebrat dech. Belhorovy oči neklidně vzplanuly. Cítil její strach a odpor. Odkud bere tento něžný, dětský dívčí tvor sílu jemu odporovat? Nebo ho již jeho nadání opustilo? Za těchto myšlenek zděšeně couvl.

„*Co je to za strašlivé výkřiky? Připomínají mi můj sen.*“

„*Výkřiky?*“ Belhorovi se opět vrátil klid. Jen jeho ruce se poněkud chvěly, když kladl umyvadlo s vodou na lavici.

„*Tento křik tě nemusí zneklidňovat. Jsou to jen pávi. Několik muselo zůstat naživu.*“ Po těchto slovech uvolnil z ramen Maris-Jaminy přehoz a pohybem ruky ukázal na lehátko. „*Zde je také pohár s tamarinovou šťávou. Posílí tě, zatímco já ošetřím tvé ubohé ruce.*“

Maris-Jamina měla žízeň. Vyprázdnila pohár, pak vnořila své krevními škraloupky potažené ruce do chladné vody.

„*Samsu musí být bodnutý rohatým upírem!*“ křičel Belhor s vráskou na čele. Avšak potají se radoval a myslel, že i tento neuvažující válečník musel sloužit Bálovi. A co se týká nadání, které mu daroval sám Bál, nadání podmaňovat si jiné lidi... nyní... ten odpor, kterým se nevědomě vzepřela, ji učinil dvojnásobně žádoucí. Ona jediná ho byla hodna...

Po tom, co Belhor opatrně umyl zraněné ruce, položil na zraněná místa dlouhé, špičaté listy, na hřbetě ruky je svázal dohromady, řekl:

„*Až zmizí sluneční kotouč za večerní západní horou, nebudeš již ránu více cítit.*“

Maris-Jamina přikývla a dívala se tázavě a udiveně na kněze, sedícího vedle ní. Belhor se ironicky usmíval:

„Umím právě tak používat pěkná slova jako vaši staří kněží s jejich mizející moudrostí. A Maris-Jamino slyš: Slova jsou moc! Kdo je umí správně používat, ten je na zemi mocný.“

Maris-Jamina sebou leknutím trhla. Chraptivě šeptaná slova u jejího ucha jí vlévala nevolnost, ba hrůzu. Belhor cítil její obranu. Čile vstal, a s ironickým úsměškem odebral umyvadlo s krvavou vodou. Hned nato přišel s vodou čistou.

„Ošetřím také hned tvé nohy. Nejsou jen zaprášené, nýbrž rovněž zraněné, neboť zde dole pod kolenem lpe krev.“

Dříve, než si Maris-Jamina stačila uvědomit, co se s ní děje, rozvázal Belhor šikovnými rukama řemínky jejích sandálů a hned nato ponořil její nohy do vody. Ohromeně a bezradně hleděla na kněze, dřepícího u jejích nohou... Jak se má v této situaci zachovat? A proč svírá tak pevně její nohy?

„Proč se mně tak bojíš, heboučké, bílé dítě?“ Belhor pustil její nohy a přitáhl si nízkou stoličku.

Proč? Maris-Jamina hleděla tupě na své obvázané ruce.

„Vyprávěj mi svůj sen, zatím co já ti ošetřím nohy.“ Slova kněze k jejímu duchu nepronikala. Bojovala s nějakou neznámou malátností.

„Vzpomeň si, Maris Jamino! Tvůj sen! Bude důležitý!“

Duch Maris-Jaminy jako ve spánku na několik okamžiků opustil její pozemské tělo, avšak pak opět zakřičel jeden z pávů a ona se vrátila.

Sen? Co se jí vlastně zdálo? Nyní si opět vzpomněla a otázala se:

„Jsi také vykladačem snů?“

„Jsem více než vykladačem snů! Jsem vše, co ve mně lidé chtějí vidět... moudrost, bohatství, moc, rozkoš a láska... vše umím dávat!“ Belhor mlčel a jeho oči se rozsvítily démonickou radostí. Je držitelem jakési moci! Bylo to tak, jak to při odchodu prorokovala velká Lo:

„Ty jsi vyvolencem mocného Bála. Na Zemi mu stojíš jako muž nejbližší! A já, Lo, jsem jeho první kněžkou!“

Lo! Proč Lo? Proč ne Maris-Jamina? Lo žila již velmi, velmi dlouho na pozemské hvězdě... a Maris-Jamina? Byla na Zemi ještě tak mladá jako malé, sametově hebké ptáče...

„Plula jsem na ploché loďce po proudu“, začala Maris-Jamina váhavě, zatímco Belhor s horoucí žádostivostí upíral na ni zrak. *„Byla jsem sama, zdálo se však, že neviditelní veslaři řídí loďku... Tak úplně sama jsem však nebyla... Modrohlaví tažní ptáci seděli hustě natlačeni na okrajích loďky. Zeptala jsem se, jak dlouho s námi pojedou, když tu také již jeden zvolal: ›Jen k poli kostlivců!‹ Lekla jsem se, když jsem si uvědomila, že mohu rozumět řeči opeřenců. Jízda rychle ubíhala. Cítila jsem spěch neviditelných veslařů. Pak se loďka pojednou zastavila v mělké vodě u útulku osamělého pocestného. Vstala jsem a rozhlížela se kolem. Tažní ptáci zmizeli. Byla jsem sama, opuštěná a zavírala jsem, chvějíc se strachem, oči. Pak jsem uslyšela hrozný křik... pávi zde venku křičeli podobně... a než jsem otevřela oči, přitřepetal se jeden velký pták v pestrém péřovém plášti ke mně. Jeho zobák... vypadal jako špičatá dýka. Pohled na ptáka byl stejně hrozný jako jeho křik. Zavřela jsem opět oči. Jak dlouho? Nemohu si vzpomenout... když jsem pak vzhledla, uviděla jsem, jak pestrý opeřenec odlétal s krvácejícím srdcem v zobáku“*

Belhor naslouchal se soustředěnou pozorností. O snech toho zvláště mnoho nevěděl, ale sám dokázal dovedným ovlivněním sny vyvolat. Avšak sen tohoto dítěte? Děvčeti hrozí nebezpečí, řekl by vykladač snů... krvácející kousky masa ve snu znamenají nebezpečí. Každý, i ten nejmenší vykladač snů to věděl.

„Sen poukazuje na nebezpečí, které ti hrozí, ale může být odvráceno!“ řekl Belhor jistě.

Maris-Jamina neodpovídala. Neznámá bolest otrásala celým jejím bytím. Stínové útvary na ni naléhaly a šeptaly nesrozumitelná slova do jejího ucha. Byla opět sama a opuštěna v loďce... Nepozorovala, že Belhor odsunul umyvadlo, natáhl a přivázal sandály. Teprve, když objal pažemi její tělo, vrátila se ze Země snů a řekla hlasitě:

„To srdce, které draví ptáci odnášeli, bylo mé srdce!“

Kněz sebou nevědomě trhl. Jeho oči ztvrdly a strnuly, když z něho vystupovaly útvary strachu a nenávisti. Kdo a kde byl ten zlosyn, který mu chtěl uloupit srdce tohoto lidského poupěte?

„Ne, tvé srdce nikdo neuloupí! Mocný Bál vedl naše cesty tak, že jsme se museli setkat. Vyvolil mne za tvého strážce!“

Maris-Jamina slyšela Belhorova slova, nepřinášela jí však žádnou útěchu. Hleděla do jeho tváře a lekla se pestrých stínů, které komíhaly kolem ní, pestře jako peří mnohých dravců.

„Dokáži tě před neštěstím, které se nad tebou vznáší, uchránit. Avšak jen v chrámu mého pána mohu to zlo od tebe odrazit! Za krátkou dobu opustíš rodičovský krb, aby ses v chrámové škole učila sloužit. Zvol si nový Bálův chrám, a nestane se ti žádné neštěstí... ani tobě, ani tvým blízkým!“

Maris-Jamina hleděla stále ještě do tváře kněze, klečícího před ní. Ne, nebyly to žádné zvláštní stíny zde... byl to jen šátek na hlavu, který zpola halil jeho tvář...

„Maris-Jamino, slyš mne a mluv! V Bálově chrámu se můžeš učit všemu, čemu je vyučováno i v jiných chrámech... a ještě mnohem více! A naučíš se především tomu, co znamená být ženou,“ dodal šeptem.

Maris-Jamina se uvolnila ze své strnulosti a odpověděla rovněž šeptem:

„Již jsem volila.“

„Ty jsi volila? Který chrám?“

„Poslouchej! Maskovanou kněžku... slyším cinkání jejich náramků!“ Maris-Jamina se nahnula kupředu, aby lépe slyšela... *„Ano, je to tatáž kněžka!“*

„O které kněžce to hovoříš?“ tázal se Belhor nedůvěřivě a začal také naslouchat. Nyní cinkání slyšel také. A již, po několika krocích, byl u lýkových dveří, za nimiž bylo slyšet lomoz sem a tam chodící osoby. Nasál zkoumavě vzduch, a jeho obličej se proměnil v nebezpečnou masku nenávisti... tedy přece... ta šakalova čubka... co chtěla ještě zde v prázdném chrámu?

Maris-Jamina mezitím vstala a přitáhla si poněkud unaveně přehoz pevněji kolem ramen. Chtěla nyní konečně domů a vložit hlavu do klína své matky Dšafi. Belhor se opět obrátil k mladému děvčeti. Nic v jeho obličejí neprozrazovalo, že několik vteřin předtím, ve své divoké nenávisti, vyřknul rozsudek smrti.

„Nějaká kněžka nebo služka je ještě v chrámu,“ řekl lhostejně. *„Něco se ještě zapomnělo.“*

Když Belhor viděl, že Maris-Jamina je připravena odejít, učinil bezděčný pohyb, aby ji zadržel. Hned nato se rozpomenul a řekl, že jeho vlastní nosiči by ji mohli donést domů. Maris-Jamina zůstala čekající stát a dívala se na kněze, který ve svém dlouhém, tmavohnědém rouchu vzbuzoval strach. Proč budil strach? Ošetřil její zraněné ruce a nohy, zahnal její žízeň... Ne... Belhor nebudil strach, byl jen jiný než kněží, které dosud znala.

„Dám zprávu nosičům. Budou čekat před vchodem. A Maris-Jamino... Ty víš, že každá služba vyžaduje protislužbu? Je to tak?“ Maris-Jamina horlivě přikývla. Ráda pro něho také něco udělá.

„Nežádám mnoho. Přeji si jen, abys svojí přítomností uctívala nový chrám mého boha! Přijď s Methabel, se svou společnicí z dětství, a podívej se na čilý život, který tam panuje. Objevíš tam mnoho nového a pěkného!“

„Přijdu, Belhore, a dokonce brzy... vždyť jsi mne ošetřil jako samaritánský duch.“

„Samaritánský duch? Koho tím míníš?“

„Ty je neznáš? Jsou to vysocí nebeští duchové, kteří ve zvláštních případech poskytují lidem na jejich planetě pomoc!“

„Samozřejmě, že je znám! Někdy jen nerozumím hned vašim výrazům. Avšak nyní najdu nosiče.“ Belhor opustil čile prostor... samaritánští duchové... vysocí duchové... člověk potřebuje Bála... nic více... kromě toho o duších tohoto druhu ještě nikdy neslyšel...

Dříve, než Maris-Jamina vešla do chrámu, zůstala naslouchajíc stát před lýkovými dveřmi, skrze něž bylo slyšet ono cinkání. Ne, zde nebylo co k slyšení. Nyní však přicházelo cinkání z chrámového sálu. Zvědavě otevřela lýkové dveře. Asi se mylila. Snad stála čekající nosítka již před vchodem. Uprostřed sálu zůstalo však mladé děvče překvapeně stát a hledělo svýma velikýma očima na vysokou ženskou postavu v zeleném přehození.

„Ty mne znáš, dcero Pocheretova. Jsem Rehuma z hlavního chrámu... slyšela jsi cinkání... úmyslně jsem tloukla svými náramky o sebe, abych tě chránila... před ním varovala! Ano, tebe chránila. On je démonem v lidské postavě... také tebe poníží, tak jak to učinil se mnou... má pohlcující pohled... chraň se před ním!“

Maris-Jamina se stáhla zděšeně zpět. Rozpomenula se dobře na Rehumu. Pocházela z Kišu, a byla čtvrtou kněžkou v chrámu Ininy... Co to však šeptala? A co dělala tady?

„Slyš má slova a mé varování!“ řekla Rehuma úpěnlivým hlasem. *„Já jsem varování našich kněží neslyšela... nyní jsem se stala bezcennou... bezcennou!“*

„Jsi to ty, Rehumo? A co pohledáváš tady? Kněžky jsou všechny pryč... nebo je to tvé nemocné tělo, které potřebuje pomoc?“ Belhor chytil Rehumu, která takto hovořila, za ruku a vedl ji bez odporu do vedlejší místnosti. Hned nato se vrátil, klidně se usmívaje.

„Aura této kněžky je zakalená, proto jsou slova, která hovoří, prázdná a nic neříkající... Pojd' však, Maris-Jamino, ty líbezný květe, nosiči již čekají... a nezapomeň na svůj slib!“

Maris-Jamina následovala vážně a zamyšleně kněze. Bylo toho na ni za poslední dny příliš mnoho. Zcela nedávno byla ještě hrajícím si dítětem, obklopeným dechem stříbrného květu... avšak dnes tomu bylo jinak... nebylo to, jakoby se smějící se bohyně radosti od ní odvrátily?

Belhor právě čekal vedle nosítek a jeho zvláštním způsobem pronikající pohled právě na ní velitelsky spočinul. *„Co dělá kněžka, která sloužila v jednom z našich chrámů, zde?“* tázala se tiše Maris-Jamina. *„Její přítomnost mne tísní. Proč nehledá pomoc u Athora?“*

„Zapomeň na Rehumu!“ řekl Belhor prosebně. *„A co my víme? Třeba pomoc u starce již hledala a žádnou nenalezla. Kromě toho existuje dnes mnoho chorobných projevů na pozemských tělech, které dokáží léčit jen Bálovi kněží.“*

Maris-Jamina přijala mlčky vysvětlení kněze... přestože... bylo to podivné... ještě nikdy neslyšela o nějaké nemocné kněžce...

Belhor pozoroval mladé děvče téměř číhavě. Věděl přesně, co v ní probíhá. Pak se obrátil a dal stojícím nosičům pokyn. Zvedl Maris-Jaminu na dosti vysoká nosítka a uzavřel se slovy loučení šňůrovou záclonu. Šla nyní opět ke svým... kteří byli jeho nepřáteli, avšak on byl silnější než celý jejich rod Synů Slunce... a mladé děvče se brzy stane poddajné jeho přáním. Samotný Bál ji jednou k němu přivede... a co se týká Rehumy... i pro ni existuje prostředek, který uzavře navždy její ústa!

Methabel šla mezitím do pracovny zlatníka Mardona. Nechala si zhotovit vysoký, koruně podobný vlasový kroužek s mnoha ozdobnými kameny a se znamením Bála. Mardon patřil

k vládnoucí třídě a byl s pánem Kadingirry spojen přátelstvím. Dva oběhy Měsíce po jejím narození obdržela Methabel od něho malý, zlatý pohárek.

„Chybí ještě Bálovo znamení,“ řekla Methabel, když obdivně točila kroužkem sem a tam.

„Ano, máš pravdu. Znamení krvavého vražedníka Bála chybí. Mé ruce nebudou toto ponižující znamení formovat! Zde máš šperk a jdi! Počkej, je třeba ještě něco říci... Můžeš svým Bálovým otrokům ještě ohlásit, že jsem připraven... mnozí z našeho hrdého rodu museli nečekaně brzy opustit Zemi, jakmile promluvili proti krvavým modlám... a dále jim můžeš ohlásit, že se nebudu schovávat v chrámech a v domech. Ve dne v noci budou mé dveře pro tyto vrahy otevřeny!“

Methabel vyslechla Mardonova slova jako omámená. Co se stalo? Po delším, děsivém mlčení zvedla hlavu a podívala se do hubeného, přepadlého obličeje mistra. Snad byl rozhněvaný jen proto, že jeho dcera Dahana volila chrám Bálův...

„Mýlíš se, mistře Mardone“, řekla pevně, kladouc šperk zpět na pracovní stůl.

„Cože? Slyším dobře? Odvažuješ se říci, že se mýlím? Jste odporné Bálovy děvky. Jdi! Tvůj dech poskvvrňuje můj domov!“

Methabel chtěla vzdorně něco odvětit... avšak Mardon ji zmrazil tak hrozivým pohledem, že beze slova spěchala ven.

Chvějíc a třesouc se hněvem šla pomalu ulicí umělců. Neslyšela volání rohů strážců královského hradu, kteří hlásali příchod vysoce postaveného hosta, ani hřmotící kovové bubny obchodníků se sokoly, nezpozorovala také, že polonazí cizí pocestní, s obličejí pomazanými cihlovou červení, s výskotem kolem ní sem a tam poskakovali. Teprve když byla brutálním úderem vržena proti uličnímu soklu, obrátila se opět ke svému okolí. Zprvu neviděla nic, neboť lidská zeď jí uzavírala výhled. Soudíc dle křiku, musela vzplanout prudká půtka,

Methabel si razila jen s námahou cestu lidskou tlačenicí. Stále znovu byla zastavována a zatlačována zpět. Pojednou byla sevřena mezi zle vyhlížející, potem a kyselým sýrem páchnoucí tovaryše. Třesouc se hněvem a odporem sundala si s krku svůj amulet a vrhla špičaté hroty s výkřikem do tváří pachatelů zla. V následujícím okamžiku zmizela v tlačenicí. Teprve před Chrámem čtyř strážců zůstala, chvějíc se strachem a pohanou jí způsobenou, stát. Po několika minutách šla s podlamujícími se koleny a tlukoucím srdcem pomalu dále. Také široké místo před chrámem bylo návštěvníky zaplaveno, zde však mohla poněkud volněji dýchat a v případě nouze prchnout do chrámu.

Tu pojednou uviděla Regu. Jeho velká, nápadná nosítka stála s vysoce pozdviženým šňůrovým závěsem uprostřed prostranství. On sám seděl, zahalen do černého pláště, se svou holou lebkou v polosedící poloze pohodlně na nosítkách. Jeho oči byly jako vždy zcela přivřeny, přesto okamžitě mladé děvče uviděl.

„Čekám na své nosiče. Chci zjistit příčinu prudké srážky, která se tu v blízkosti odehrála,“ řekl.

Methabel stála vedle nosítek a pozorovala s nevysvětlitelným, němým vztekem tlustého, ošklivého kněze.

„Město už je pouze útlukem pro špinavé a žádostivé demony,“ řekla opovržlivě, dívajíc se na něho.

„Posad' se sem. Jsem také na cestě ke chrámu našeho mocného boha.“

Methabel byla nerozhodná. Nejraději by se vrátila do svého domova. Byla však kněžkou a měla povinnosti... Regu pozoroval nedůvěřivě děvče. Co se to s ní stalo? Všechna mladistvá živost a radost se zdála být z ní smetena. A jak vypadala? Byla bez přehození a na prsou její halenky se nalézaly skvrny od krve. Tmavé vlasy, které byly drženy čelenkou dozadu, padaly jí do rozpálené tváře.

„Vypadáš jako panna-bojovnice,“ řekl po chvilce, během níž na ni upřeně hleděl.

„Panna-bojovnice?“ Methabel se pokusila o úsměv, avšak místo toho se z jejích očí vyřinuly velké slzy. „Byla jsem zhanobena!“

Regu se nahnul dopředu a kolébal udiveně svou holou lebkou sem a tam.

„Páchnoucí červozřouti mne obklopili a pak svýma zlodějskýma rukama sahalí na mé tělo! Nikdy předtím nebylo v Kadingiře o takovém ostudném činu ani slechu!“

Regu se zase klidně opřel o sedadlo. Obával se něčeho horšího. Přesto byl vystrašen. Rozhořčení Methabel se mu nelíbilo... děvče se Bálovi ještě zcela nepodrobilo. Reakce tohoto domýšlivého národa ho překvapovaly stále znovu... několik neškodných hmatů... a ona hovoří o hanbě!

„Jsi první Bálovou kněžkou z Kadingirry! Chceš se kvůli několika bažinným mužům, kteří jsou jen prachem pod tvýma nohama, ukázat zbabělou?“ Regu přivřel spokojen oči. Vyjádřil se dobře, takže děvče by se mohlo nad svou vlastní hloupostí pousmát.

„Velký pane Bálův! Už známe ten spor!“ Nosiči udýchaně přiběhli a vzrušeně přes sebe hovořili: „Kvůli jedné mladé buvolí krávé nastal spor... byli to Gutovi lidé... vedli zvíře do královského paláce jako dar pro krále... buvolí kráva, která byla pevně svázána, šla klidně s nimi... avšak pak přišli muži z domu stříbrníka... a práskali krátkými biči... při každém prásknutí zvíře poskočilo a chtělo prchnout.“

„Říkáte biče?“ zeptal se Regu a otevřel zvědavě oči.

„Ano, biče, krátké hole s tlustými šňůrami... viděli jsme je dobře, a ti muži patřili k družině jednoho mocného pána ze Zoaru!“

Regu zavalil skvělý pocit. Práskače bičem měl jen jeden, a to velký pán ze Zoaru. Tento mocnář nelitoval dlouhé cesty... byl prvním z velkých, který již před delší dobou prohlašoval, Bála za hlavního boha.

Nosiči spustili šňůrové závěsy a razili si nyní namáhavě cestu lidskou tlačenicí. Mezitím vzal Regu obřadně malou nádobu ze svého roucha, přiložil ji ke rtům a učinil jeden doušek. Když ji opět starostlivě uschoval, sepnul své tlusté ruce nad rovněž tlustým břichem a oddal se rozkošným a fantastickým obrazům budoucnosti... Život byl příjemný a Bál jedinečně mocný... Pojednou se pozvedl a rozhlédl teskně kolem sebe... Ano, život je příjemný, zejména když se slouží Bálovi... avšak jak dlouho může tento život trvat? Dodnes se jemu ani Belhorovi nepodařilo sestavit šťávu života. Bylo vlastně udivující, když už nyní znali několik mudrců z Uru, kteří se přikláněli k Bálovi... To znamená, že jen zvlášť zasvěcení znali tajemství složení šťávy, která prodlužovala život. Regova tvář se zachmuřila, ponechávaje spodní ret svěšený. K jakému užítku mohl být někomu nádherný život, když byl jen krátký. Athor a Maon, a také ten nevyzpytatelný Šam-Haran, určitě toto tajemství znali. Snad nebyli Bálovi kněží ještě tak mocní, jak si mysleli. Pohnul prudce rukou, jakoby musel odehnat nějaké hrozné strašidlo... pak zavřel znovu oči... „Bále, Bále, ty jediný jsi pánem světa.“

Krátce před Východní branou nosiči zastavili a položili nosítka při okraji silnice. Veliký zástup poutníků vcházel se zpěvem do města. Regu pootevřel závěs a pohlédl ven. Ještě více poutníků... zdá se, že dnes je průchozí den... Málem zapomněl na Methabel... proč zde seděla tak apaticky? Mladé Bálovy kněžky zde byly jen pro potěšení... avšak její vzhled byl vším jiným než pohledem pro potěšení.

„Všechno se zde setkává... Kadingirra se stala středem světa!“ řekl Regu s hlubokým uspokojením. „Víš, co to znamená, že dokonce veliký pán ze Zoaru přišel na naše pozvání? Ne, to netušíš... jde o světovládu a tento muž hodně přispěl k upevnění Bálovy vlády na Zemi... víš, proč v jeho chrámech nejsou žádné kněžky? Ne? Nemáš o tom ani ponětí!“

Methabel nevěděla nic o pánovi ze Zoaru. Byl jí lhostejný. Měla první, hluboké hoře svého života. Na drzost mrchožroutů by mohla zapomenout, avšak neúcta Mardonova zůstane stále jako žhavý hrot dýky vězet v jejím těle a pálit.

„Ne,“ Regu pokračoval opět ve své úvaze, „on nemá žádné hebké, bílé ovečky kolem sebe... také jeho kněží nemohou užívat panenských těl tak, jak si to náš pán Bál přeje... tento muž ze Zoaru je obestřen tajemstvím... řeknu to jen tobě samotné...“ Regu se naklonil zcela dopředu a chraptivým šepotem hovořil dále: „On a jeho kněží během jedné tajné Bálovy slavnosti obětovali najednou dvacet panen... a proč něco takového udělali? Chtěli se vykoupat v krvi bílých oveček... a oni se v ní koupali... avšak od té doby nemůže již tento mocnár ze Zoaru vidět žádné ženské tělo.“

Methabel hleděla s ošklivostí na kněze, který si nyní třel samolibě ruce, zatímco prohnal sledoval její reakci. Co? Její obličej zůstával stále ještě strnulý a lhostejný? Podrážděně se odvrátil. Hned nato ho přepadla opět neznámá studená bázeň. Oběť dvaceti mu připomněla jeho vlastní malé krvavé oběti. Avšak čeho nebo koho se pak bojím? Kdo si dovoluje mně přikejklit demony strachu? Neříká první Bálovo přikázání, že pozemští zrozenci mají konečně poznat všechny známé smyslové požitky? Činím jen správně! Avšak k čemu pak je konečně účinek Bálovy šťávy?

Rozhořčeně vyndal Regu ještě jednu malou nádobku z jedné vnitřní kapsy svého roucha. Zdá se, že otrok opět do vína přimíchal málo prášku... zde by bylo zapotřebí rovněž biče... pak by bylo možné nedbalce trochu potrestat...

Nyní si Regu vzal větší doušek, přitom požívačně mlaskl rty.

„Také Bálův dar! Vezmi si doušek, kněžko... potom se ta tobě učiněná pohana rozplyne v nic“.

„Ne,“ řekla Methabel a odstrčila opovržlivě nádobu od sebe. „Moje matka je již jen prázdným stínovým obrazem od doby, co pije toto víno!“ Nejraději by Regovi vyklopila Mardonova slova, avšak chvějivý strach před pravdou jí stáhl hrdlo. Slova zlatníka již pravdu odhalila. Byli Bálovi kněží zabíječi lidí? A patří k nim ona?

Regu přijal její odmítnutí klidně. Děvče by mělo být na nějakou dobu pryč od svých rodičů. A co se týká Sáry... právě tato žena si brala příliš mnoho tohoto nápoje.

Poutníci již přešli a Východní brána byla zase volná. Nosiči zvedli opět nosítka a odklusali. Za branou byla velká ubytovna Chabírů, nedaleko odtud po nějaké době povstalo stanové město.

„Místo pro prvního služebníka vládnoucího boha!“ křičel přední běžec ještě stále.

Methabel se netrpělivě vyhnula z nosítek. Ta nádherná tichá ulice u široké řeky! Jak vypadala! Všude hromady odpadků a nečistot, a co teprve výpary těchto lidí a zvířecích stád! K tomu ještě nepřerušované tlučení měditepců, kteří měli svá pracoviště u řeky po proudu a museli ve všem shonu vyrábět pancíře, helmy, praky a ostatní zbraně pro válečné řemeslo... Všechna tato špína a hluk přišla do země s Bálovým kultem... Methabel vyhrkly slzy, když pomyslela na dobu, kdy si s Maris-Jaminou hrály na této ulici s bílými hliněnými tabulkami... bylo jen dobře, že obytné paláce stály dvě míle nad tímto vorovým mostem... a opět volal přední běžec: „Místo pro služebníky vládnoucího boha!“

Alparos opustil s novou silou a novou odvahou svůj domov, aby našel u Šam-Harana vysvětlení o záhadném vynoření Bála. To málo, co od svého návratu viděl a slyšel, ho naplňovalo tichou tísní. Byl-li odpadlým andělem, tak by nebylo těžké proti tomu bojovat a lidu vysvětlit pravou podstatu tohoto údajného boha... Jak je dobře, že se v Uru zúčastňoval výuky tajné duchovní vědy, takže přinejmenším věděl, že existuje jeden nepřítel neviditelného, jediného Boha. A lid... Ano, co by učinil lid? Pojednou proniklo Alaparem planoucí poznání, že největší část lidí by Bálovu našeptávání mohla věnovat sluch. Myslel na Methabel... na její polonahé tělo... na její

svůdné oči... Mnoho nechybělo, a byl by kvůli ní na všechno zapomněl... Nazývala se kněžkou Bála... Tento nepřítel používá tedy ženu k tomu, aby uváděla muže v pokušení a brala jim sílu... tento padlý anděl byl podlý...

Alaparos šel pomalu a zamyšleně lidskou vřavou. Byl na podobné zvyklý z osad mudrců. Kromě toho se naučil, jak se lze uprostřed největší vřavy duchovně izolovat. Krátce před chrámem zůstal stát a rozhlížel se bez porozumění kolem sebe. Co to bylo za tržní ruch? Křičící obchodníci? Jak se mohlo připustit, aby byl rušen klid chrámu? Pak se v něm zvedla vlna hněvu, neboť uviděl dokonce velblouda, jak ukusoval poslední zelená stébla rozšlapaného květinového záhonu.

„Zachovej klid, můj mladý bratře, asi nás čekají ještě horší věci,“ zazněl libě znějící hlas vedle něho.

„Šam-Harane! Jdu za tebou...“

Kněz přikývl a šel pak s Alaparosem po boční cestě, vedoucí k jednomu vedlejšímu vchodu do chrámu.

„Již po několik dní nechávám velkou bránu uzavřenou, neboť poutníci a pocestní, kteří nyní přicházejí, hledají vůbec jen divotvorného Bála. Současně si berou sebou, co se jim líbí, i když není snadné krást kvůli hlídačům. Tento Bál zničil nyní harmonický život všech.“

Alaparos si pojednou vzpomněl na ztrápený obličej otcův a bezděky zaťal pěst.

„Bál je nepřitelem Světla!“ řekl Šam-Haran. „Je tedy nepřitelem neviditelného Boha-Ducha, který stvořil všechny velké i malé služebníky přírody a také nás! Mysli stále na to, můj mladý bratře! Je nepřitelem Boha!“

Alaparos souhlasně přikývl. Nyní si byl jistý, že Bál je padlým andělem, o němž slyšel během své výuky v Uru.

Šam-Haran tlačil jako při tupé bolesti své ruce na oči a čelo, neboť s oslepující jasností cítil, že Bál by mohl na sebe strhnout svou vládu nad lidským pokolením. Alaparos hleděl starostlivě na kněze Slunce, který byl vždy jeho zářným vzorem. Popadl ho nevýslovný strach, když zpozoroval, jak i Šam-Haran vypadá ztrápeně. Hned nato vynaložil všechnu sílu na to, aby se osvobodil ze spárů útvarů strachu. Právě nyní nesmí svou rovnováhu ztratit. Také Šam-Haran se opět vzchopil. Ukázal na uzavřené lýkové záclony a řekl, že všechny pokoje jsou obsazeny, a dodal:

„Athor na přání knížecího krále Min-Ani-Pada z Uru nechal svolat všechny mudrce, plníci v zemi úkoly, aby se v Kadingiře mohli seznámit s Bálovým kultem a souvisejícími naukami. Pokud možno, mají se také zúčastnit zasvěcení nového Bálova chrámu... Mnoho mudrců bylo vzdáleno tak daleko, že museli cestovat celé týdny, aby zde byli včas. Z toho důvodu jsou naše chrámy přeplněny, stejně jako Královský palác a všechny stávající příležitostné noclehárny města.“

„Ano, nikdo nezná lidská srdce lépe než Min-Ani-Pad,“ řekl Alaparos. „Zlo je třeba poznat, aby se zjistilo, jak s ním bojovat.“

„Po této bálské slavnosti, která se dokonce kryje se začátkem nového roku, podá Athor všem mudrcům v zemi důležitá sdělení... I tebe volá náš vrchní kněz... Setkání se bude konat v hlavním chrámu... když slunce potřetí proběhne nad Večerní horou, bude ta hodina zde. Hodina, ve které s věděním započne také boj... avšak tímto nevyhlášeným stínem nebude ohrožena jen Země... také naše zlaté Slunce... našimi hvězdáři byly zjištěny v žhavých mlžných masách znatelné stíny.“

„Proč si Bál vybral naši zemi? Proč jeho sluhové nezůstali tam, kde byli předtím?“ zeptal se Alaparos, vrastě čelo.

„I já jsem si kladl tuto otázku. Odpověď na ni však nebylo těžké nalézt... Náš národ je silný a má vysoké vedení... milujeme a uctíváme bytosti přírody... stavíme jim chrámy... avšak skrze ně milujeme a uctíváme velikého Boha, který všechno stvořil. Je málo národů na Zemi, kteří žijí tak, jak to požaduje nebeský zákon.“

„Nyní chápu... podmanit si národ spojený se Světem... jaké to vítězství!“ řekl Alaparos.

„Doba Athosova se blíží ke konci. Po srazu se vrátí domů,“ řekl Šam-Haran s určitým zármutkem v hlase. „Dlouho pobyl na této planetě, avšak nyní ho zastihlo volání k návratu do říše duchů. Amelon zaujme jeho místo. I on už má za sebou dlouhý úsek pozemského života a rád by Athora následoval, avšak náš kněžský král mu zaslal štávu, která obnovuje tělo. Bude muset ještě několik let zde pobýt a tak prožije, jak náš národ bude ponížěn.“

Šam-Haran a Alaparos během hovoru pomalu prostor chrámu boční branou opustili a stáli nyní v sloupové chodbě, vedoucí k domům vědy.

„Také zde, v tomto chrámu, se pokusili Bálovi služebníci získat vliv. Jedna z našich kněžek, která učila žáky zpěvu, nás opustila. V budoucnosti bude svými melodiemi uctívat nepřítele Boha... Hleď, tam přichází jedna z našich žaček. I ona je oslepena falešným leskem Bálova kultu. Dobře si ji prohlédni, můj mladý bratře, svým druhem je ti zcela rovna. S tímto děvčetem bys mohl v chrámu Ininy uzavřít manželský svazek. To děvče je půvabné jako květní poupě... a bylo vždy plaché jako gazela.“

„Ne, to nemohu pochopit,“ šeptal Alaparos, když uviděl dívku, která jim šla ladně a lehce vstříc. Měla krátké bílé šaty, jejichž lem byl zdoben zlatými ornamenty. Její sandály byly červené a červená byla i stuha, držící její vlasy vzadu.

Zůstala stát před Šam-Haranem, zadívala se na něho svými neobyčejně zářivými očima a řekla:

„Nechť tě provází radost na všech tvých cestách, ctihodný knězi,“ trochu zaraženě se namáhala vystupovat jako sebejistá bytost.

„Opouštím dnes dům vědy, ve kterém jsem se učila po dobu mnoha oběhů Měsíce.“

„Tvůj otec byl o tvém rozhodnutí zpraven. Můžeš jít.“

Děvče zkrřížilo ruce na hrudi a němě se uklonilo. Šam-Haran opustil sloupovou chodbu a vedle čedičového kamene v zahradě se zastavil. Růžoví holubi se pohybovali, kývajíce se a vrkajíce, na kameni sem a tam a kolem se skláněly větve žlutého pěřovníku obtěžkané květy. Svět kolem se ještě nezměnil. Hluboce dýchal, aby zahnal bolest ve své hrudi, pak zvedl hlavu a pozoroval plující mraky.

Že takto dokonale vypadající lidský tvor...

„Vím, co si myslíš, Alaparosi,“ řekla Dahana. „Proč bych neměla chodit do školy, ve které je tolik potěšení, tance a her?“

„Ty mne znáš? A znám také já tvé příbuzenstvo?“ zeptal se Alaparos.

„Mardon, mistr zlatnického umění, je můj otec... proklel mne a vyhnal ze svého domu!“

Po této výpovědi sklonilo děvče ztrápeně hlavu. Hluboce ji bolelo, že ji její otec Mardon způsobil „tak veliké bezpráví.“

„Mardon z příbuzenstva zlatnických umělců? Pak jsi Dahana a byla jsi jednou ze společnic Maris-Jaminy!“ vykřikl Alaparos překvapeně. „Jako dítě jsi byla vždy velmi malá, i když jsi na Zemi přišla dříve než moje sestra... A dnes... Nejprve Methabel a nyní také ty... u Bálova kultu!“

Dahana přisvědčila. Nevěděla, co by dále měla říci... Po delším tísnivém mlčení zvedla konečně hlavu a podívala se ustrašeně na Alaparose... Zapomněl na ni?

Pak ale učinila prudký pohyb hlavou, jako v obraně... A oba mladí lidé mlčky na sebe hleděli. Uchopil její měkkou, útlou ruku, avšak ona ji odtáhla a obrátila se k odchodu... konečně vždyť jí může být lhostejné, co si mladý muž o ní a jejím rozhodnutí, vstoupit do Bálovy školy, myslí. Ostatně bylo nyní již mnoho dcer a synů z vládnoucích rodů synů Slunce, jimž se Bálův kult zalíbil. Najednou si vzpomněla na Maris-Jaminu. Co věděl Alaparos o své sestře? Byl dlouho pryč

a jistě se jen vrátil, aby si zvolil manželku, s kterou by mohl poznat lásku... koho si zvolí? Dahana zůstala stát... její srdce mocně bilo a horká červeň zalila její líbeznou tvář... Když se otočila, Alaparos na ni tázavě pohlédl.

„*Tvá sestra... vzpomněla jsem si na Maris-Jaminu,*“ řekla tichým hlasem. „*Také se bude učit a sloužit v Bálově chrámu, a kdo mi to řekl, byla Methabel!*“

„*Maris-Jamina mezi krvesmilnicemi! To se nikdy nestane!*“ řekl Alaparos třesa se hněvem. „*Jaké zlo pomátlo tvého ducha, Dahano? Jak by se mohla má jemná, hebká sestra změnit v obnaženou a zmrzačenou Bálovu děvku?*“

Dahana couvla a pohleděla na něho vytrěštěnýma a vylekanýma očima. Slyšela dobře? Bálova děvka? Jak strašně znělo toto slovo!

„*Ty jsi stejně krutý jako otec Mardon,*“ řekla chvějícími se rty, pak bezmocně plačíc utekla. Alaparos hleděl se strnulým obličejem za ní, s hlubokým povzdechem se otočil a šel podél sloupořadí. U Šam-Harana, který se stále ještě zabýval vrkajícími holuby, se zastavil a řekl, že se stal o něco moudřejší:

„*Dahana mi prozradila, jakými slovy Bálovi služebníci lákají mladá, sotva odrostlá děvčata do svých chrámů!*“

„*Znám všechny jejich lsti a řečnické obraty, a dokonce jejich nové zákony, které trudovitý Regu oznámí v den zasvěcení, mi nejsou neznámé.*“ Po těchto slovech stáhl Šam-Haran volně mezi rameny visící přehoz těsněji kolem těla a řekl:

„*Pojď, můj mladý bratře, dovol nám jít k Maonovi. Žije nyní ještě v chrámu Enkiho. Teprve po návratu Athora se se svými žáky přestěhuje.*“

„*Počkej, Šam-Harane a dovol mi položit jednu otázku: Proč nevyženeme Bálovy služebníky ze země? Ještě jsme vedoucím národem!*“

„*Silní a nepřekonatelní! To jsme!*“ řekl Šam-Haran jist si vítězstvím.

„*A proč nebyli zlosynové hned po poznání jejich démonického vlivu vyhnáni? Athor, Maon a mudrci, kteří radí králi a rovněž radní, věděli přece, o co jde! Zlo mohlo být přece drženo daleko od hranic!*“

„*Krátkou dobu snad...*“ dodal Šam-Haran. „*Tím bychom nic nezískali. Proti mnohým hordám, které se přes nás přelily, neexistuje žádná hráz. I kdyby se takové hráze daly zhotovit, budou i tyto jimi strženy!*“

„*Ne však členové našeho národa!*“ vykřikl polekaně Alaparos.

„*Snad někteří! Za těch několik dní tvého zdejšího pobytu jsi již pro to dostal důkazy. Poskytnutá návnada je tak lákavá, že pasti budou přehlédnuty.*“

Alaparos zavřel oči a tiskl své čelo proti kmenu jednoho starého, červeného jasanu. Nechtěl pravdu ještě vidět...

„*Vzpomeň si na dceru pána Letního paláce, jakož na jiná děvčata!*“ pokračoval Šam-Haran neomylně dále. „*Jejich odhalená těla, jejich smyslné, dokonce nemorální pohyby, byly pro tebe jistě cizí na pohled... a ty tance... Používá se lstivě ženského těla k probouzení nepoznaných žádostí a chuti, a ještě mnoho jiných nepřístojností. Kolik mužů si myslíš, že má sílu odolat takovým lákadlům?*“

„*Ale ta děvčata!?*“ poznamenal Alaparos poněkud zahanbeně, když pomyslel na smysly svádějící pocity, které se v něm zvedly při pohledu a pohybech Methabel. A kdo ví... kdyby nebylo toho odporného krvavého znamení mezi jejími prsy... Alaparos si třel čelo a hleděl hněvivě a provinile před sebe. Přál si toužebně být již tak vyrovnaný a vědoucí jako jeho starší bratr v duchu.

Šam-Haran, který ho pozoroval, řekl mírně se usmívaje: „Budeš muset své myšlenky lépe skrývat, příkládáš-li cenu delšímu životu! Nespočívá to jen na krvavém znamení... i nejsvůdnější dívčí tělo z tebe neučiní Bálova přívržence! Může dobře pomást tvé smysly, avšak jen na krátkou dobu.“

„Stále myslím ještě na Methabel!“

„Ovšem, že to děláš. Vždyť také Methabel se shoduje harmonicky s aurou tvého ducha a tvého těla. Může být, že bohyně ji pro tebe určila... avšak nyní žije ve stínu Bála a tancuje nestydaté tance, kterým je vyučována.“

„Když to tak půjde dále, odvrátí se bohyně lásky od lidí,“ řekl Alaparos hořce, a bylo mu, jakoby mu v hrudi hořel spalující oheň.

„Nejen bohyně lásky,“ odpověděl Šam-Haran. „Všichni velcí duchové a také bytosti přírody to učiní. Vidím právě tkanivo ze stínu a mlhy, za kterým se skrývají.“

Alaparos zůstal, obletován chmurnými myšlenkami, stát... Nemohl a také nechtěl nečinně přihlížet, jak se zlověstný nepřítel stále více rozšiřuje! Teprve řev lvů z paláce a pronikavé hýkání oslů ho vytrhlo z neužitečného hloubání. A pomyslel na to, že zvláště zvířata, v tomto Bálem postiženém městě, již více nenachází klid.

Šam-Haran se na něho vážně zadíval, pak šel i on spěšně dál. Doba, ve které se oddával hněvivým nebo zatrpklým úvahám, byla pryč. Zůstával jen stín smutku nad nevyhnutelným úpadkem lidského pokolení.

„Utíkal jsi, jakoby tvůj duch chtěl uletět svému tělu,“ řekl Alaparos, lapaje dech, když kněze dohonil. Šam-Haran roztržitě kývl, a aniž se obrátil, šel dále. Když došli k daleko stranou ležícímu chrámu, zůstal stát a ukázal na rozšlapané květiny a rozdupané modré ozdobné trávy. Pak se podíval na ovocné stromy, na jejichž zlámaných větvích bylo vidět, že zde drancovala hrubá ruka.

„Je to všude stejné,“ řekl rezignovaně. „Vidíš zde všude znamení nám neznámého lidského druhu, který pronikl do naší země... hluk, ničení a úplná neúcta vůči přírodě!“

Když toto Šam-Haran říkal, pochopil také, proč se přírodní bytosti stáhli od lidí, a tíha zoufalství již nespočívala tak těžce na jeho srdci.

Šam-Haran se zastavil.

„Pojď, chci k chrámu Enkiho.“

Enki je mocným vládcem v říši přírody. Všechny planety kromě Slunce, světlé a rovněž temné, tedy také Země, jsou jím ovlivňovány. Jeho říše jsou obdělávány nepřehledným zástupem radostných služebníků. K tomuto zástupu patří duchové vzduchu a větru, stejně tak bytosti země a vody, kteří jsou opět řízeni jim odpovídajícími mocnými vůdci. Ti všichni se řídí nařízeními mocného Enkiho.

Enki sám, veliký duch přírody, sídlí v obrovském paláci nad hvězdnými světy. Sem přicházejí při určitých podnětech vládci a vládkyně jednotlivých světových těles, aby společně přijímali nebeskou rosou života, kterou uštěďuje věčně neviditelný Bůh svým tvorům.

Jen málo obyvatel planet lidského pokolení může vidět pána, majícího moc nad přírodou. K těm nemnohým patří mudrci, kteří se zabývají pohybem planet a účinky přírodních sil, aby své vědění rozšířili a jiným předávali. Hlavní sídlo těch mudrců, kteří zkoumají přírodní síly, bylo v Uru a v několika jiných více vzdálených osadách. Často bývají měsíce nebo dokonce roky vzdálení od svých duchovních domovů na Zemi, aby vyučovali učící se kněze všech chrámů, zřízených k počtě Enkiho, a přitom šířili své znalosti. Všichni kněží Kadingirry museli mít přesné znalosti o pohybech a druhu působení bytostí přírody, které jsou v přímém spojení se Zemí.

Obyvatelé každé obce byli vždy dotyčnými mudrci zpravováni o poměrech počasí. Dokázali přesně předvídat, kdy nastanou záplavy nebo sucha, nebo zda úrodu postihne nebezpečí, bude-li zničena bouří nebo nadměrným deštěm. Avšak nešlo jen o to. Mudrci mohli svým spojením s bytostmi přírody předvídat, kdy a kde dojde v nitru Země k přeměnám a stejně tak o místech, kde lze nalézt prameny s léčivou vodou. Polovina žáků, která byla v chrámu Enkiho vyučována, byli muži již staršího věku, kteří často přicházeli z velké dálky, aby si osvojili co nejvíce poznatků a aby je pak užitečným způsobem používali ve prospěch svých kmenů nebo také pro celý národ.

Dříve, než byli žáci přijati, museli nejprve projít výukou prohlubující jejich vlastní pozorovací schopnosti. Musel dojít tak daleko, aby dokázali určit přicházející změny počasí z mlh a třpytu ležícím nad vodami, stejně tak z barev a seskupení mraků, vzdušných proudů, z chování ptáků a hmyzu. K těmto viditelným pozorováním bylo přidáno ještě čichové vnímání.

Určité keře a stromy měly tu vlastnost, že při přicházejícím velkém dešti vydávaly mlhové mžení, které nebylo možné vnímat pozemským zrakem. Následkem toho byly výpary nebo vůně těchto rostlin pronikavější a intenzivnější. Rostliny vypadaly, jakoby se stahovaly do sebe.

Kromě zde uvedeného byli žáci vyučováni správnému zpracovávání půdy, výsadbě, setí, krátce všemu, co souvisí se získáváním denní potravy.

Tato poučení byla předávána dále ve včelařské škole, která se nacházela vedle chrámu Enkiho.

Museli výukou dojít tak daleko, aby z náznaků bytostí přírody seznali, ve které době by mohla hejna kobylek nebo okřídlených hrabivých ještěrek napadnout jejich rodný kraj, a jak bylo možné tato zvířata přimět k tomu, aby si zvolila jiný směr letu.

V době, kdy se obyvatelé Kadingirry poučením mudrců řídili, panoval mezi nimi pokrok, radost a štěstí. Nebylo slabých úrod, poničených polí a žádných nakažených plodů.

V Chrámu Enkiho byly Alaparosovy pohledy upřeny na umělecky vyřezaného ptáka, jehož červené drápy svíraly hrubě opracovanou vejčitou kouli. Koule z bílého nefritu ležela na stříbrné plotně širokého, nízkého podstavce, stojícího na nejvyšším ze čtyř schodů před východní stěnou.

Pták, symbol Enkiho, byl světle zeleně zbarvený. Měl čtyři perleťovité oči, takže mohl hledět na všechny strany, a čtyři daleko roztažená křídla, posypaná zlatým prachem a křemenným pískem. Zatím co si Alaparos zálibně prohlížel jemně provedenou práci křídel, zavedl opět Šam-Haran řeč.

„Zůstanu zde, můj mladý bratře. Ty však dnes nemůžeš zůstat. Min-Ani-Pad nás volal. To se děje vždy, když on, moudrý král, nám chce něco důležitého sdělit.“

„Byli jste voláni všichni?“ zeptal se Alaparos poněkud nepřítomně. *„Voláni v duchu, přirozeně.“*

„Cesta by přece byla poněkud daleká, kdybychom měli putovat s těžkými pozemskými těly,“ odpověděl Šam-Haran s lehkým pousmáním. *„Dnes budou pouze naši duchové voláni následovat. Těla z masa a krve zůstanou zpět.“* Šam-Haran podal ještě několik dodatečných poučení a opustil prostor chrámu.

Alaparos se díval za ním. Cítil ještě vzrušení, které se zachvívalo ve slovech kněze, a tázal se sebe, kdy on sám bude tak daleko, aby mohl být pojat do tajného duchovního života mudrců. A pojala ho neznámá touha po jednoduchém životě, který poznal, po životě bez padlých andělů a také bez znamením opatřených, nahých děvčat... Opustil se svěšenou hlavou chrám a v podloubí zůstal stát.

Dva kněží v dlouhých, hrubě tkaných lněných šatech se zaměstnávali vinnými keři, rostoucími mezi sloupy. Alaparos je chvíli pozoroval, jak vinné babky seřezávali, jiné opět přivazovali, tu pojednou pocítil tak přesně, jako kdyby mu to někdo říkal, že jeho přítomnost za těchto okolností je nežádoucí. Podíval se tázavě na oba kněze. Z jejich myšlenkových forem nebylo

nic poznat. Přesto slyšel nebo cítil, jak ho prosí, aby odešel. „*Střežíme opuštěná těla Maona a Šam-Harana a prosíme tě, abys nás nerušil!*“

Alaparos se obrátil a prošel sloupovím a odtud zahradou na silnici. Přijal němou prosbu obou a nechtěl je v jejich strážní službě rušit. Jen velmi litoval, že také jeho tělo nebylo mezi těmi, která strážili.

Uplynulo sedm dní. Počet návštěvníků, kteří přicházeli k bálské slavnosti, se den ze dne zvyšoval. Při velké, severně položené Karavanní silnici stály na míle daleko stany.

Před stany této Karavanní silnice panovala proto tlačence jako na všech silnicích a místech města, a zde jako tam záře, vystupující večer z mnoha ohňů a pochodní, svým načervenalým světlem pronikala stíny noci a zahalovala oblakovitě okolí. Všude byl pečen chléb, dušeno maso, dojeno oslí mléko a zkvašováno. Pachy těchto činností táhly často vzdušnými proudy na míle daleko. Ve stanových sídlištích bylo hovořeno různými jazyky a dialekty a zdálo se, že jim nikdo nemůže rozumět. Avšak nebylo tomu tak, neboť hned se našli tlumočníci, kteří té nebo oné řeči přinejmenším částečně rozuměli a mohli tak sloužit jako prostředníci.

Večer při táborových ohních se shromažďovali zpěváci s nejneobyčejnějšími nástroji; také vypravěči příběhů byli mezi nimi. Seděli nebo stáli uprostřed naslouchajícího posluchačstva a přednášeli svým svérázně modulovaným hlasem a odpovídajícími působivými gesty své pověsti a legendy.

A jako vždy při sroceních takového druhu bylo možno vidět muže v pestrých, vlněných pláštích, kteří tančice obskakovali táborový oheň, zatímco staří muži s řídkými prameny vlasů a propadlými tvářemi prohrabávali žhavý popel. Také čarodějnice a věštcí nechyběli. Seděli poněkud stranou před svými malými varnými kotli a byli většinou obklopeni ženami a děvčaty. Věštcí existovali ve všech dobách, avšak čarodějnice byly průvodním zjevem Bálova kultu. Jejich cech začal žít teprve prostřednictvím „Bela“, jak ho ony nazývaly. Byl jejich pánem a mistrem a ony jeho ochotnými služebnicemi. Všude, kde došlo k velkému srazu Bálových stoupenců, bylo vidět jejich většinou vyzábělé postavy v dlouhých pláštích neurčité barvy s péřovými kůžemi přes ramena a nejednou také na jejich holých lebkách. Jejich amulety, které nosily na šňůrách z lidských vlasů kolem krku, byly zhotoveny z kostí malých dětí. Potrava těchto padlých lidských stvůr sestávala hlavně ze syrového masa a ze směsi krve, bylin a šťáv, vyvolávajících stav podobný opojení.

Jejich zákaznictvo sestávalo hlavně z žen zralejšího věku, nalézajících se v milostné nouzi, nebo z těch, které se chtěly zbavit nevítaných, nenarozených nebo již narozených dětí. Žádány byly také jedy k sprovození rivalů nebo nevěrných mužů ze světa. Nu, čarodějnice mohly splnit všechna přání svých prosebnic, neboť byly ve výkonu svého řemesla nepřekonatelné.

Velká část těchto současnic poskytovala tam, kam přišly, výzvědné služby pro Bálovy kněze. Z tohoto důvodu jen málokteré zůstaly ve stanovém městě u Karavanní silnice. Většina si sama našla ve městě nějaké místo, na němž pak postavily své špinavé stany a před nimi tyč s červeně zbarvenou dětskou lebkou. Tato lebka byla znakem jejich cechu.

Tak dřepěly tyto odporné ženy před paláci a chrámy Sumerů, stejně tak v blízkosti vorových mostů, vedoucích k Bálovu chrámu. Několik z nich postavilo své stany dokonce před Pocheretovým palácem u Říční silnice.

Lid Kadingirry poznal tyto groteskní lidské figury teprve s příchodem Bálových kněží do země. Poznal a bál se těchto postav, a jejich krev téměř tuhla, když bylo slyšet hrozný křik, který tyto stvůry, často zcela neodůvodněně, vyrážely. A byl to také křik tohoto druhu, který pronikl až do ložnice Pocheretovy, a vracel mu chvílemi jeho pozemské vědomí.

Pocheretovo tělo bylo nemocné, velmi nemocné. Triakoh, jeho věrný přítel a sluha, přinesl zvláštní šalvějový olej a potíral jím svého pána tak dlouho, až jeho pokožka zčervenala a hřála. Pak

ho zabalil do horkých lněných šátků a k lůžku u nohou postavil kouřovou nádobu s vonnými zrnky pryskyřice. Tímto ošetřením Pocheretův pocit chladu zmizel. Byl však unavený a ospalý... ano, jen spát...

„*Triakohu,*“ volal tiše. Sluha klesl na stoličku vedle lože, aby slyšel, co si jeho pán přeje. Pocheret chtěl mluvit, avšak nesebral k tomu dost sil... Zítřka... ano, zítra by chtěl příteli a sluhovi sdělit své obavy...

Od té doby uplynuly čtyři dny a nepřišlo žádné jitro, kdy by nemocný mohl mluvit... Pocheret se více neprobral.

První den onemocnění Dšafi, Maris-Jamina, Techa, Alaparos a ostatní obyvatelé domu obklopovali lůžko Pocheretovo. Alaparos přikládal k nosu napůl nevědomého otce houbu s oživujícími esencemi. Současně masíroval Triakoh a Achad ruce a nohy nemocného hřejivým šalvějovým olejem...

„*Kde je Hubený?*“ zeptala se pojednou Dšafi.

„*Hubený, otrok?*“ Alaparos odňal houbu od obličeje nemocného a podíval se zděšeně na svou matku. Proč se táže na toho protivného člověka? Doufejme, že je pryč a nikdy nepřijde! Jen Triakoh a Techa Dšafině otázce porozuměli. Podívali se na Pochereta a pomalu sklonili hlavy.

„*Můj pán a mistr byl otráven a učinili to Bálovi otroci a krvesmilníci!*“ křičel Achad tak nahlas, že všichni leknutím sebou trhli. „*Ano, je to tak!*“ utvrzoval.

Alaparos hleděl bez porozumění na zaolejované ruce a zařaté pěsti mladého muže, kterého znal od svého dětství, a o němž věděl, že byl nejzdatnějším žákem svého otce. A pomyslel zarmoucen, že tento falešný Bálův kult otrávil nějakým způsobem krev všech, zcela nezávisle na tom, zda byl či nebyl tento hrozivý padlý anděl uznán.

„*Alaparosi, můj synu, slyš! Vezmi nosítka s našimi nejrychlejšími běžci a popros zasvěceného pána léčitelského umění, aby sem přišel. Řekni mu, že jsme v tísní. Bydlí v tuto dobu v Chrámu čtyř nebeských strážců. Přišel do Kadingirry, když jsi nastoupil svou učební dobu v Uru.*“

Kadašman, Dšafin bratr, který tiše přišel do pokoje, souhlasně přikývl. Zde může pomoci jen zasvěcenec, který by mohl proniknout zemskou hmotou. Alaparos láskyplně pohladil otce po čele, dal houbu Triakohovi a vyšel ven.

„*Hubeňour zmizel,*“ šeptal Kadašman své sestře do ucha. „*Určitě bychom ho mohli najít u Bálových otroků.*“

Dšafi vrtěla odmítavě hlavou. Nechtěla tohoto člověka již nikdy vidět. A nikdy již nepřekročí otrocká stvůra takového druhu práh jejího domova! Kadašman seděl vedle lůžka a díval se zarmouceně před sebe. Neměl ani nejmenší pochybnost, že Pocheretův duch se násilím odloučil od těla. Více jeho starých přátel musilo zcela nečekaně tajemným způsobem opustit pozemský život. Bylo to teprve jeden měsíční oběh, co strážce stříbra, pokrevní bratr Mardonovy ženy, bez obvyklého volání opustil Zemi. U ostatních úmrtí nastal konec již velmi rychle. Žádný z těch, kteří odešli, neležel po celé hodiny, ba po celé dny v bezvědomí, zatímco dýchací orgány ještě slabě pracovaly.

Alaparos mezitím došel až k Silnici pamětního sloupu. Běžci, kteří se dosud dostávali dobře vpřed, položili nyní nosítka. Odtud budou muset jít už jen pomalu, neboť kvůli stanům obchodníků se všude zastavovali lidé a uzavírali průchod.

Alaparos netrpělivě vystoupil z nosítek. Pěšky dojde ke chrámu rychleji. Kromě toho nesení nechtěl. Kousek se vrátil a zahrnul do Palmové ulice. Cesta až k severně položenému Chrámu strážců byla odtud sice delší, tlačenice však byla menší. Mohl tedy hbitě spěchat vpřed. Nedosáhl ani ještě konce silnice, když mu Šam-Haran v doprovodu jednoho rovněž vysoce urostlého muže v oděvu bratrů přišel vstříc. Spolu s nimi šel jeden mladý muž, pravděpodobně žák, nesoucí na rameni přikrytý koš.

„*Necht' je tvá životní cesta vždy moudrá, synu Pocheretův,*“ řekl neznámý mudrc, klada krátce svou ruku na Alaparosovo rameno.

„*Vidíš před sebou Maona, lékaře,*“ ohlásil Šam-Haran. „*Jsme na cestě k tvému domovu. Duch tvého otce nás zavolal, neboť je v tísní.*“

Alaparos nedokázal své pohnutí skrýt, když uslyšel tato slova. Jak často v Uru vídával mudrce, kteří pojedno někam spěchali a dokonce podnikali daleké cesty, aby přinesli nějakému lidskému duchu pomoc v nouzi. To pak znamená, že duchové potřebující pomoc, nebo jejich poslové, přišli sami. Následoval oba a pozoroval, jak šikovně se každé překážce vyhnuli. Oba kněží měli na sobě hrubě tkaná roucha a na hlavě až po ramena svěšené šátky. Avšak přes jednoduchost svých oděvů byli nápadní a zastiňovali bohatě oděné lidi, které potkávali. Bylo to, jakoby aura jejich duchů téměř nuzným šátkům, které nesli, propůjčovala zvláštní záři a lesk. Alaparos, jda za nimi, tázal se sám sebe, zda také Šam-Haran patří k zvláštnímu stupni zasvěcenců.

„*Alaparosi!*“ Maon zůstal stát. „*Můžeš poslední kus cesty jít vedle mne.*“ Cesta se pozvolna vyprazdňovala. „*Ano, Šam-Haran je zasvěcencem. Patří k vyvoleným. Tak jako k nim také patří Amelon, Athor a Melam,*“ řekl Maon s úsměvným pohledem na mladého muže po boku. „*Nevyvozuj z toho však, že dokáže vždy zodpovědět všechny myšlenky a němé otázky. I nám jsou přes všechno stanoveny hranice.*“

„*Ne, to neudělám. Má otázka nevyšlehla ze zvědavosti, a prosím, promiň mi,*“ řekl Alaparos.

Alaparos se nacházel ve zvláštní náladě, když krácel vedle moudrého kněze-léčitele. Cítil jeho velikost a moudrost, a současně si byl bolestně vědom, že jeho vlastní vědění bylo ještě omezené...

Krátce předtím, než zahruli do Palácové ulice, zůstal Maon stát a řekl:

„*Tvůj otec Pocheret dostal jed. A sice váš otrok ho zamíchal do medového vína... pravděpodobně byla mléčná krev muchovníku zaměněna s jedem netopýřího pavouka... to je ta směs, kterou používají vrazi... otrok se musel splést v dávce, neboť jinak by tvůj otec již více nedýchal.*“

„*Jed?*“ tázal se Alaparos, zatímco bolest, strach a zděšení mu téměř braly dech. „*Jed? Proč se to stalo mému otci?*“

Kadašman posunul těžké domovní dveře pokud možno co nejdále a vítal oba kněze, kteří se sklopenými hlavami překračovali práh domu. Ve velké přijímací hale stáli Dšafi, Maris-Jamina a téměř všichni obyvatelé domu. V jejich, od pláče zčervenalých očích, zasvitlo světlo naděje, když uviděli Maona, moudrého kněžského léčitele. Maris-Jamina podala ve dvou malých stříbrných pohárech uvítací nápoj a ustoupila zpět, vyčkávajíc. Když oba mudrci pili čistou vodu, klouzaly jejich zářivé pohledy po přítomných, pak zvedli ruce k němému pozdravu a poprosili Kadašmana, aby je zavedl k nemocnému.

Pocheret ležel ještě stále nehybně na svém vysokém kožešinovém lůžku. Zdálo se, že se nic na jeho stavu nezměnilo. Jen zvláštní, bělomodrá barva obličeje snad poněkud ztmavěla.

Maon stál u nožní části lůžka a jeho duch se chvěl ve svatém rozhořčení... Ty hrozné, nesmyslné vraždy! Rychlým pohybem se obrátil a sedl si na stoličku.

Šam-Haran mezitím posunul kožešinové příkrývky poněkud dozadu, hlavu a krk nemocného uvolnil od vlněných šátků.

Maon unaveně ukázal rukou k Pocheretovi, vstal a řekl: „*Nežije a není také mrtvý. A může zde takto ležet ještě po dobu dvou oběhů Měsíce. Osvobodíme pomalu s konečnou platností jeho ducha od poškozeného těla.*“

Šam-Haran věděl, že neexistuje žádná další pomoc. Jed započal v hlavě a míše své ničivé dílo.

Mezitím posunul Maon stranou dveřní závěs a vyšel ven. Podíval se na Kadašmana, Triakoha a mladého žáka, který stále ještě držel koš, pak se tázavě obrátil. Kde je Alaparos? Jeho přítomnost byla nutná. Téměř ve stejné chvíli přišel tento mladý muž a zůstal, čekaje stát. Maon viděl klidný, důvěřivý pohled jeho očí a také lesk, ležící na jeho obličejí. Jeho vlastnímu srdci se při tomto dojmu ulehčilo a chmurné myšlenky se rozpustily v nic.

Šam-Haran vzal z koše nádobu s olejem a zapálil knot, který v něm plaval. Hned nato se začal šířit osvěžující a oživující oblak vůně a netrvalo dlouho, co se tato vůně rozšířila v celém pokoji; a všude zkrížili obyvatelé domu své ruce na prsou a vtáhli hlubokými vdechy drahocenný dar. Smutek a trudomyslnost posledních hodin vyprchaly z jejich myslí a zdálo se, že proud života opět začal přitékat. Kde voněly květy ranních červánků, nemohlo zlo položit svou nohu...

Také Dšafininy oči se rozšířily, když ji zasáhly vlny vůně. Brzy stékaly uvolňující slzy přes její tvář a odplavovaly pryč všechnu hořkost a všechnu nahromaděnou bolest. Maris-Jamina se přitiskla k matce, podívala se nepřítomně před sebe a řekla:

„Matko, květy jitřních červánků voní v našem domově.“

V pokoji nemocného objasňovali mezitím oba kněží Alaparosovi několika slovy, že během tří dnů trýzeň pomine.

„Tvůj otec cítí slabé bolesti, neboť je ještě, i když slabě, spojen s pozemským tělem. Těchto bolestí ho hned zbavíme. Zde je osvobozující esence... Ponoříš třikrát denně tuto látkovou roličku před nos nemocného... přesně tak, jak to činím nyní... Pomocí této esence se může duch přirozeným a bezbolestným způsobem odloučit od ztýraného těla. Tvůj otec měl ještě mnoho pozemských roků před sebou. Avšak on se vrátí, aby všechno, co začal, dokončil. Tedy doufám!“

Šam-Haran položil kelímek s esencí na sokl lůžka a ukázal na nádobu s olejem:

„Každý den jednou má osvěžující vůně jitřních červánků protáhnout váš domov. Uklidňující a současně oživující vliv tohoto daru bohů se nemůže neprojevit... Tobě a tvým se tím stane dýchání opět lehčím.“

Oba mudrci se obrátili ke dveřím a předali žákovi koš.

„Za tři dny, v hodině ranních červánků, bude Pocheret volný,“ řekl Maon, dříve než opustil pokoj. *„Čiň po tu dobu to nutné. Připrav pásku na oči a pohřební plátina a zajisti, aby po tu dobu nic nerušilo váš dům.“*

Alaparos zkrížil své ruce na prsou a s vděčnou pokorou přikývl hlavou. A stále tak stál, dokud kněz s Kadašmanem neopustili palác.

Triakoh mezitím zapálil obě pochodně před přední branou dvora. Měly svítit ve dne v noci. Šam-Haran to nařídil. Pochodně zajistí dostatečný odstup návštěvníků od domu, neboť ve dne hořící pochodně znamenají nemoc nebo smrt a také, že rodina a všichni obyvatelé chtějí svou bolest snášet sami.

Všechny velké domy a také Abad, vyslaly posly, aby se zeptali, je-li jejich nepřítomnost žádána. Všichni poslové, bez výjimky, se obrátili opět zpět, když uviděli hořící pochodně.

Alaparos a jeho blízcí mohli už jen čekat, až se Pocheretův duch osvobodí. To nastalo třetího dne, jak to mudrci již předpověděli.

Všechno ostatní bylo prací kněžských pomocníků. Pomazali mrtvé tělo aromatickými esencemi a zamotali je do předepsaných pláten a lýkového vinutí. On, Alaparos, měl jen za povinnost, postarat se o důstojný pohřeb.

Hrob byl brzy vykopán, neboť země byly kyprá a vlhká. Když byla práce hotova, obklopili Pocheretovi dlouholetí spolupracovníci Alaparose. Mladý syn velkého stavitele měl pocítit, že s nimi může vždy počítat.

Alaparos stál ještě stále jako strnulý v blízkosti hrobu. Kdo ho takto viděl, netušil, že jeho duch učinil právě přísahu, že bude neustále bojovat proti Bálovi, protivníkovi všemohoucího Boha. Mladý, nezátížený a radostný umělec se v této hodině proměnil ve zralého muže a současně v nebezpečného protivníka všech nepřátel Světla. Bylo to, jakoby v jedné hodině prožil všechno to, k čemu je normálně zapotřebí mnoho let.

Konečně zvedl Alaparos hlavu a podíval se do ustrašených tváří starých přátel svého otce. Bezradnost a bázeň! To byly ty démonické útvary, které jistě již po léta chtěly ovládnout příslušníky jeho národa!

„Zítř v tuto dobu se opět sejdem,“ řekl k zarmoucené skupině. *„Můj otec miloval zvlášť milostiplný okamžik, kdy první růžové paprsky Šáma svým světlem zahnały temnotu noci.“*

Dříve než opustili háj, kde byl Pocheret pochován, postavil se Achad vedle Alaparose a hlasitě řekl:

„Msta! Najdu ruku vraha! Až do chrámu krvesmilníků ji budu následovat! To přísahám! A klid nechť opustí mého ducha, jestli tuto přísahu nesplním!“

Alaparos nesl odchod svého otce těžce. Kdyby to byla normální smrt na konci předurčeného pozemského života, pak by při vzpomínce na odešlého zaznívala jen vděčná radost... avšak takto...

Rozhodl se předat celé obchodní podnikání Achadovi. Mladý muž, který se pod vedením Pochereta stal mistrem, měl na to právo.

Když Achad Alaparovo rozhodnutí uslyšel, jen beze slova přikývl. I on těžce trpěl. Sotva překonal zrátu Sarady, přišla nová rána. Vražda jeho ctěného otcovského přítele ho zcela nečekaně zasáhla.

„Všichni, kteří se mnou chtějí pracovat, se musí naučit ovládat zbraně... Každý z nás by měl umět zacházet mečem!“

„K čemu to?“ zeptal se Alaparos překvapeně. *„Z nás se nemohou stát dobří válečníci.“*

„Ne?!“ odvětil Achad vyzývavě, hledě na Alaparose svýma krví podlitýma očima. *„Se zbraní v ruce vyženu ze stavení našeho milovaného pána všechny vetřelce!“*

Alaparos rozuměl... násilí proti násilí...

„Jednej podle svého cítění, můj příteli. Avšak nezapomeň, že jsme příslušníci národa Slunce, který vždy dodrží zákon duchů a přírody.“

„Ty jsi mudrc,“ řekl mrzutě Achad a opustil se svěřenou hlavou háj.

„Mudrc? Jsem jím? Ještě neznám svou cestu... vědění je již v mém duchu... to cítím zřetelně,“ řekl Alaparos sám k sobě.

Všichni, co vyslechli Achadův projev, si dokonce mysleli, že i vzduch musel být proniknut nepřátelskými proudy. Báť, tento nejhroznější fantom, učiní také ještě příslušníky národa Slunce vrahy...

Čtvrtého dne po pohřbu odstranil Triakoh obě pochodně před palácovým vchodem. Brána byla opět otevřena a přátelé vcházeli opět do domu. V normálním případě by v tento den proběhla slavnost. Hrála by hudba, bylo by zpíváno a vzpomínáno na zemřelého, který se nacházel ve společnosti svých průvodních duchů, kteří ho měli v určeném čase převést do jiné země. Na závěr dne by přišel vypravěč dějin, aby přednesl staré, pravdivé legendy. Stávalo se také, že se objevil mudrc nebo kněz a vyprávěl příběhy, které se udály ve velkém národě přírodních bytostí. V každém

případě byly tráveny hodiny společné radosti, hodiny, které zároveň připomínaly, že každý byl ve světech planet jenom hostem... jeden pouze na kratší a ten druhý na delší dobu!

Za změněných okolností však nikdo slavnost neočekával. Nikdo by na to neměl náladu. Strach, bezbranně být vydán neznámým travičům, zaháněl stále více každou radost z jejich života.

Dšafi se stále ještě s nepochopitelnou ranou osudu nevyrovnala. Chodila ve dne v noci tiše domem a dvorem. Teprve, když pojala rozhodnutí, odejít do osady mudrců a pracovat ve školách žen, vstoupil mír do její duše. Ona ovšem nevěděla, co si o tom její syn, který přišel zcela nedávno, bude myslet.

Alaparos byl právě přítomen a tak mu matka hned oznámila, k čemu se rozhodla. Zatím, co Alaparos nad slyšeným přemýšlel, přišel Kadašman, bratr Dšafi, a řekl:

„Dšafi má pravdu, když chce odejít... Démonické síly jsou v činnosti! Slyšel jsem několik rozhovorů... chtějí přepadnout sousední země jako loupežné hordy!“

„Proč to?“ zeptal se Alaparos.

„Chtějí mít otroky! Mnoho otroků, a to je možné jen když si podmaní jiné národy!“

Alaparos zhnechucen vstal, vyšel na širokou terasu a hleděl dolů na řeku. Slunce se klonilo silně k večeru a jeho paprsky propůjčovaly vodě magickou zář. Zvláště staré potahy mnoha člunů, které se v této hodině houपालy na vlnách, působily v tomto osvětlení malebně. Avšak odkud přicházelo tolik lidí, tlačících se vpřed Říční ulicí? A ještě něco ho napadlo, něco, co mu před několika dny, když pozoroval provoz na řece, uniklo: Jejich vlastní člun se světle červeným potahem nebylo nikde vidět!

„Byl ukraden zloději, kteří nyní obsadili naši zemi,“ řekla Techa, která se tiše postavila vedle něho. Alaparos se usmíval. Techa, když ještě byla dítětem, vždy věděla, čím se ve svých myšlenkách zabývá.

I jeho strýc „Vojna“ Kadašman, se přidružil k Alaparosovi. Jméno „Vojna“ dostal od svých přátel, s nimiž roky ochraňoval obilná pole, ovocné zahrady a ostatní obhospodařované plochy svého lidu. A to zejména před kolem táhnoucím kočovnými národy, kteří svými dětmi, kozami a ostatními zvířaty činili zemi velké škody.

„Co mne činí churavým, je vědět, že modlářští kněží spolu se svými bludnými naukami nejen klamou lid, ale současně se jej pokouší oddělit od našeho tvůrce,“ řekl Kadašman.

„Je to zlodějská chátka!“ zvolala zhnuseně Techa.

„Nestarej se o zloděje, ať už velké nebo malé! Všichni budou muset po smrti žít dále jako žebráci!“ řekl Alaparos.

Sedl si vedle matky a sestry. Vzpomněl si na slova kněžského krále Min-Ani-Pada v Uru: *„Důvěra a síla jsou v tobě! Neočekávej však příliš mnoho od svých bližních! Mohl bys být hořce zklamán!“*

Pro Sumery, žijící ve městě, nastaly tísnivé časy. Nebyli to jen nepřátelsky smýšlející lidé, se kterými měli Sumerové co činit. Mezi mnohými lidmi, kteří přicházeli do země, se vždy nalézal jeden nebo druhý, který z počátku byl Sumerům přátelsky nakloněn. Nejen to, byli i vděční za mnohé, co se od nich naučili.

Jednoho večera přišel Amorit, který Bála nevzýval, k Abadovi, pánu Letního paláce. Na muži bylo vidět, jak mu bylo trapné, Abadovi, jemuž vděčil jen za dobré, předat špatnou zprávu.

Abad nechal neočekávanému hostu přinést ovocnou šťávu, nabídl mu, aby si sedl a řekl:

„Tuším, co mi chceš říci! Mám opustit zemi, nebo se mi povede stejně jako staviteli Pocheretovi!“

Amorit jen přikývl. Jeho žaludek silně svíral smutek: *„Tvá pokrevní příbuzná, moudrá, velká Cereda hovořila pravdu. My již víme, kdo drahokam ukradl! Byl to hanebný Belhor! A ne královna ze Susu!“*

Abad souhlasně přikývl.

„Je to tak! Rozlučme se. V jednom z příštích životů se opět uvidíme.“

Oba muži vstali a dotkli se vzájemně svými čely. Pak opustil Iasa, Amorit, hluboce zarmoucen Letní palác.

Abad šel pomalu sálem. Na jedné z teras se zastavil a vzhlédl k nebi. Slunce se již klonilo k západu, avšak jeho paprsky zářily ještě vzhůru a naplňovaly celý svět nádherou. Abad cítil pouze dík... Děkovnou modlitbu k pánu světlého světa!

O dva dny později opustil své pozemské tělo... Do vody, kterou vždycky pil, byl přimíchán jed... Vrah však přišel pozdě... Abad dosáhl přirozeného konce svého pozemského času krátce předtím!

V domě Pocheretově se shromáždili příbuzní a přátelé, když bylo oznámeno, že Alaparos, mladý mudrc, se rozhodl, že se vrátí do Uru. Také Methabel a Sára se dostavily. Chtěly se jako Dšafi přestěhovat do Údolí mudrců a tam pracovat a učit se. Všechna hořkost ze Sářina srdce zmizela. Její zážitky s knězem Belhorem byly již jen přeludnými vzpomínkami, které by mohly po čase zmizet. Třásla se hrůzou, když si vzpomněla na strašné propasti, kterými putovala. Methabel cítila smutek, lítost a stud. Plakala, avšak všechny slzy světa by nedokázaly zmenšit trpkou bolest, kterou cítila. Alaparos ji jako Bálovu děvku odmítl. Avšak měla za to, že by ji a její matku mohl vzít s sebou do Uru.

Alaparos a Šam-Haran se rozhodli, dříve než něco podniknou, že se poradí s Amelonem, knězem Chrámu čtyř strážců. Tento chrám byl tím jediným v zemi Sumerů, který byl cizími kmeny míjen. Panoval tam klid a krása. Něco nahánělo cizincům strach...

Když Alaparos a Šam-Haran vcházeli do chrámu, vonícího kadidlem, pocítili vstupovat do sebe nepřekonatelný strach. Měli jistotu, že svatyně, jediná na Zemi, bude muset být brzy před lidstvem skryta. Toto vědomí jim vhnělo do očí slzy.

Netrvalo dlouho, když přišel Agga, starší žák a zavedl je do pokoje, v němž Amelon přijímal zvláštní hosty.

„Vaše přítomnost těší a současně zarmucuje mého ducha,“ řekl Amelon, který povstal a šel jim vstříc. *„Od svých duchovních průvodců jsem se právě dozvěděl o vašem rozhodnutí opustit zemi, naši kdysi nádhernou zemi.“*

„Ano, démonické síly jsou při díle! Zamořují zemi svými falešnými věroukami! Sotva byl Abad uložen do země a jeho duch ještě neopustil palác, když se nastěhoval nový majitel. Je to Hamurabi, mladý Kossäer, jehož otec se zabýval zhotovováním malých a větších stříbrných plotničků, které mají sloužit jako směnný prostředek. Kassäerové neuctívají sice Bála, avšak jejich náboženství není o nic lepší!“ řekl Šam-Haran.

„Mnozí z nich věří na zaklínače duchů,“ řekl Agga.

„Oni však nevědí, jak jsou tito nebezpeční,“ odpověděl Amelon. Duchy, kteří se při takové činnosti přibližují, si nelze vybírat... *„Nastalo rozloučení,“* řekl Amelon, dotýkaje se čel obou čelem svým. *„Připravte se na cestu. Avšak neváhejte. Vezměte ze Sumerů s sebou ty, kteří s vámi chtějí jít! V poslední době si někteří z mladých mužů a žen s cizinci něco začali.“*

Šam-Haran a Alaparos nepřerušili Amelona žádným slovem. Avšak věděli, že dokonce do Uru a Eridu se vplížil Bálův jed. Dva mudrci, Tudhalis a Duma, kteří údajně náboženství, které se tak rychle šířilo, chtěli studovat, se ve velmi krátké době s Regem spřátelili.

Amelon souhlasně kývl, když zachytil, co si oba mysleli. Vyndal z jedné z kapes svého dlouhého bílého roucha dvě kulaté, zlaté ozdoby a předal jim je. Hned nato přišel Agga.

„My oba zůstaneme zde a budeme chránit chrám. Šam-Harane a Alaparosi! Začínáte každý den s díkem v srdci! Buďte si vědomi, že každý pozemský život v sobě skrývá učební dobu! Duchu nejsou položeny žádné hranice! Přes dálku se ještě častěji uvidíme! Aggo, předej Šam-Haranovi věnec a girlandu. Myslím v lásce na milované děvče, které se stane tvojí družkou!“

Šam-Haran se ulekl. Skrýval ze zlatých vláken zhotovený balíček ve vnitřní kapse svého pláště a podíval se prosebně na Amelona.

„Mudrc Maon se nachází právě ve tvém domě, Alaparosi. Spojí na Zemi květy čistoty Maris-Jaminu a Šam-Harana. V duchu jste již dlouho v lásce a štěstí sjednocení!“

Šam-Haran se hluboce sklonil a položil své čelo na podané ruce dobrotivého kněze a člověka. Alaparos učinil totéž, pak opustili oba v hlubokém zármutku velký chrám.

Agga je vyprovodil ven. Když uviděl, že Šam-Haran a Alaparos vstoupili na cestu k Chrámu slunce, zavolal je zpět.

„Chrám slunce je pro vás uzavřený, neboť včera při západu slunce jej obsadil větší počet cizinců. Jsou to lidé kmene Semů. Přišli s těžce naloženými velbloudy. Zpozoroval jsem také mnoho dětí a mnoho košů, v nichž asi byla zavřena zvířata.“

Šam-Haran a Alaparos Aggovi poděkovali a nastoupili pak, aniž by ztratili další slovo, jinou cestu, která vedla přes Pocheretovo stavební území.

Maris-Jamina stála vedle nízkého podstavce v slavnostním sále svého domova. Světle modrý, velmi lehký plášť s vlečkou zakrýval téměř úplně její bílé šaty. Vlasy jí visely volně přes ramena. Pozorovala mudrce Maona jak na malé kousky posekané větve rozprostíral na žhavou mísu. Mísa stála na podstavci.

Šitra, Achadova matka, spolu s Techou připravily pro Šam-Harana pokoj hostů a části jeho šatstva rozložily na posteli. Maon byl knězem Amelonem zpraven, že se Šam-Haran v příštích dnech již více do svého chrámu nevrátí. A on, Maon, se má postarat o to, aby všechno šatstvo a ostatní důležité předměty kněze Slunce byly odneseny. Maon a několik jeho žáků ihned tento příkaz splnili. Věděl, že spěch je nutný.

Tímto způsobem shledal Šam-Haran, když s Alaparsem dorazili do jeho domova, všechno šatstvo, stejně tak zlaté a stříbrné předměty, v pokoji hostů pro něho určeném.

Děkoval v duchu Amelonovi a začal se převlékat.

Maris-Jamina seděla na lavici a pozorovala Maona, jak opatrně nechal padnout na žhnoucí větve několik semen. Hned nato se celým sálem rozšířila vůně. Maris-Jamina věděla od dětství, aniž by jí to někdo řekl, že patří k Šam-Haranovi, knězi Chrámu slunce. A jemu se dělo podobně. Oba lidé věděli, že tomu tak bylo. Kromě toho věděli, že budou v pevně stanovenou hodinu spojeni... Dnes se má toto spojení slavnostně uskutečnit.

Dšafi přišla do sálu a oznámila, že Alaparos a Šam-Haran jsou už v domě a čekají, až je zavolají údery gongu. Maon vzal věnec nevěsty a girlandu a čekal.

Trvalo jen několik minut, než oba přišli. Příbuzní a služebnictvo se ihned postavili v blízkosti podstavce. Vedle haly zaznívala melodie flétny.

Maon vzal nejprve svatební věnec a nasadil jej Maris-Jamině. Pak vzal Šam-Haran do své ruky ruku děvčete a Maon obtácel obě ruce jemnou, překrásnou girlandou z květin a zlatých vláken, vyslovuje žehnající slova.

Po tomto slavnostním aktu podala Dšafi oběma v malých šálcích zvláštní květovou esenci, oslazenou vlastní šťávou květů... Pak přišlo rozloučení.

Maris-Jamina měla ještě mnohé k vyřízení. Kromě toho se chtěla také rozloučit se služebnictvem dvora. Zнала tyto lidi již od malička a byli k ní vždy dobří. Zbývala už jen Methabel, která jí připravila velké starosti. Tu vzal Šam-Haran Maris-Jaminu za ruku a oba se před Maonem uklonili. Pak opustili sál.

Methabel za Dšafi vkročila do sálu. Její život se stál neradostný. Nejprve smrt jejího otcovského přítele Pochereta, pak odchod jejího otce ze Země... Věděla nyní s jistotou, že se vrazi nalézali mezi Bálovými knězi. Belhor byl jistě původcem...

Methabel poklekla vedle lavice, na které seděla Maris-Jamina. Měla vysoko uzavřené šaty, které pokrývaly celé její tělo. Věděla však, že neexistují žádné šaty, které by daly Alaparosovi zapomenout na ránu mezi jejími nadry. Položila hlavu na polštář lavice, aby nikdo nemohl vidět její slzy, které jí neustále kanuly z očí a zkrápěly její obličej. Její matka z žalu onemocněla. Neměla žádnou vůli k životu. Teprve, když jí Dšafi slíbila, že ji vezme s sebou do Uru, vedlo se jí lépe.

V Pocheretově domě nastal čilý shon. Stála před nimi dlouhá cesta a bylo třeba mnohé zařídit. Přibližně třicet Sumerů chtělo jít s nimi do Uru. Byli to lidé, jejichž domy byly částečně obsazeny cizími vetřelci. Alaparos a Šam-Haran byli neúnavní. Pomocí Achada našli také správného karavaniho vůdce. Na něm velmi záviselo, zda bude cesta probíhat dobře nebo špatně. Konečně se všichni shromáždili v jedné karavaně a začali prohlížet jezdecká zvířata, která je měla donést až do Uru.

V Pocheretově domě zůstali Achad a jeho matka Šitra, Techa, Triakoh, sluha a přítel Pocheretův a ještě několik příbuzných a přátel. Cítili se příliš starými na to, aby podnikli tak dlouhou cestu.

Smutek, který proudil Alaparosovým bytím, se konečně od něho vzdaloval a on se pojednou cítil přesazen do daleké minulosti. Divoká radost naplnila jeho srdce, když v duchu uviděl draka, který se zdál netrpělivě na něho čekat. Tento pohled ho vrátil zpět do země, kterou před dávnými, dávnými časy nazýval... Atlantida!

Zatímco Alaparos na své cestě do Uru směl vidět v duchu obrazy jednoho ze svých dávných pozemských životů, klečel staříčkový vrchní kněz Athor v Chrámu čtyř geniů před podstavcem, na němž stála miska s věčným světlem. Myslel na karavanu, která táhla do Uru a na lidi, kteří opustili svou vlast, aby mohli opět žít v míru... on sám jim k tomu radil...

Jeho hlava se hluboce skláněla. Věděl, že jemu určená doba pozemského bytí brzy uplyne. Jeho staré srdce bylo přeplněno díkem věčnému Stvořiteli, který mu daroval tak bohatě prací naplněný život... Dík a radost... a pojednou uviděl, jak v poslední době často, v duchu výchozí zemi Sumerů „Atlantidu“... Slyšel a také viděl posly, kteří táhli zemi a vyzývali obyvatele, aby opustili zemi a táhli do nového domova, který byl pro ně vyhlédnut.

Viděl však jen několik stovek lidí, kteří výzvu ochotně následovali a shromáždili se v širokém údolí, aby se poradili, kam se mají obrátit. Byli si nejistí, kterým směrem mají jít, aby se dostali do zaslíbeného nového domova.

Mnozí z nich se stávali netrpělivými, protože se nemohli sjednotit. Právě v té době se objevil muž a všem oznámil, že byl vyvolen, aby je zavedl do nové vlasti.

Nikdo z přítomných ho předtím neviděl a nikdo nezpozoroval, odkud najednou přišel. Cizinec měl zelený oděv, který bylo těžké popsat. I klobouk, který nosil, byl zelený. Jen vysoké boty měly barvu suchého listí. Jeho obličej se chvílemi leskl jako staré zlato, také jeho oči vyzařovaly zvláštní lesk. Něco nepochopitelného ho halilo, takže se nikdo neodvážil klást otázky. Přesto se všichni radovali, že tu byl. A nebylo mezi nimi nikoho, kdo by mu hned nevěnoval bezpodmínečnou důvěru.

„Byl jsem k vám vyslán vládkyní Země. Od téže, která vás již po léta dávala vyzvat, abyste opustili ohroženou pevninu.“

Kdo byl ochotný s ním jít, musel se na dlouhé a obtížné putování připravit. Kromě toho se cesty mohly stát často velmi těžkými. Ohledně stravování se nemuseli starat. Častěji prý budou procházet malými osadami, kde jim zvláště pohostinní obyvatelé mohou dát vše, co budou potřebovat.

„Téměř ve všech krajinách, jimiž budeme procházet, nebude ovoce chybět. V každém případě se na dlouhé cestě vždy budou nalézat výživné ořechy, které v tomto čase již zralé, zahalené do zelených slupek, visí na větvích prastarých ořechových stromů, nebo pokrývají půdu kolem. V každém případě nebudete muset trpět hladem.“

Po těchto slovech si „vůdce“, jak byl všeobecně nazýván, podrobně prohlédl každého jednotlivce, neboť do pevně stanoveného cíle mohl dovést jen zdravé a silné lidi. Byly při tom i děti, již větší, které mohly být vzaty s sebou. Přibližně dvacet osob muselo zůstat, neboť již byly příliš slabé. Také těhotné ženy musely být vyloučeny. Avšak vůdce, nebo lépe řečeno „pomocník v nouzi“, jim ukázal cestu, vedoucí k jednomu údolí, kde se již před delší dobou usadili lidé, kteří by mohli ty, či ony, co museli zůstat, srdečně přijmout...

Zatímco vrchní kněz Athor v duchu prožíval události, které se udály v Atlantidě krátce před zánikem, přišel Amelon, druhý vrchní kněz, do chrámu. Když uviděl Athora s hluboce skloněnou hlavou klečel na oltářním stupni, šel k němu a pomohl mu zvednout se. Zavedl ho k pohovce, která stála v jedné ze sousedních místností. Athor se na Amelona vděčně podíval a ulehl.

A zatímco zde Athor ležel, prožíval dále ve svých vzpomínkách stěhující se lidi, kteří byli již zcela blízko svému cíli. Cíl! Viděl vlnící se bambusové lesy, vysoké topoly a zelené louky a především vodu, mnoho vody! Nádherná krajina s protékajícími řekami, se rozprostírala před jeho očima.

„Ptám se sám sebe, co naši předkové tenkrát cítili, když uviděli nádhernou říční krajinu,“ řekl k Amelonovi, který u něho zůstal sedět. *„A tolik bažinné trávy!“* dodal k tomu Athor. *„Jsem přesvědčen, že všichni rádi uviděli tolik vysoké trávy, kterou potřebovali na střechy svých budoucích domů.“*

Maon rovněž přišel do chrámu, aby Athorovi podal zprávu o odchodu karavany. Avšak místo toho, aby hovořil o této události, řekl pouze, že Šam-Haran a Maris-Jamina odešli se smutkem v srdci.

„Já to vím,“ pronesl Athor. *„Jak rád bych býval girlandu položil přes jejich ruce a dokonal tím jejich pozemské spojení!“*

Athor se zdál být stále ještě v duchu u skupiny lidí, která byla tak podivuhodně vedena...

„Muži s sebou vzali všechny lehké nástroje a ženy obstaraly před jejich odchodem mnohé, co mohli později potřebovat. Měli přece před sebou neznámou budoucnost. Vůdce jim však odňal každou starost...“

Vystěhovalci se rozmnožovali ve své nové vlasti jen pomalu,“ pokračoval Athor dále. *„V našich spisech o tehdejších událostech přišel jim vstříc muž, který se jmenoval Obai a hned ochotně se svým kmenem nabídl příchozím své služby. Nezůstali v blízkosti velkého proudu, nýbrž táhli dále až k místu, které jim vůdce doporučil.“*

Co se týkalo vědění, byli vůči všem lidem, které postupně poznávali, daleko před nimi. Kromě toho byli neúnavní. Pracovali od úsvitu do pozdní noci na výstavbě svých přístřešků.“

Maon přinesl z jedné jisté pracovny nádobu s posilující šťávou, kterou Athor s vděčným pohledem převzal a pomalu vypil. Pak pokračoval v hovoru:

„Po dlouhou dobu nazývali cizinci z Atlantidy svou osadu »Suma«; tak se údajně jmenoval vůdce, avšak nikdo nedokázal říci přesně, zda to bylo skutečně jeho pravé jméno... Když se ho na jeho jméno ptali, připadalo jim, jakoby slyšeli slovo Suma. Byli spokojeni a více se neptali.

Vidím ještě tu malou osadu, která vznikla v určité vzdálenosti od jedné velké řeky, před sebou,“ pokračoval Athor. *„Sotva se tam usadili, začali všichni, i děti, které mezitím dorostly, s přípravou půdy. Na svou pouť vzali s sebou, na doporučení svého zeleného vůdce, všechna možná semena, vhodná k pěstování, která by jim mohla poskytnout budoucí potravu. Tato semena musela nyní co nejdříve do země. Obaiovi lidé, kteří na ně zpočátku pohlíželi jako na obyvatele jiné hvězdy, se časem stali ochotnými pomocníky.*“

„Ty jsi prožil začátek našeho později tak velikého národa duchovně i pozemsky... a nyní? Budu moci být já přítomen u jeho konce?“ přerušil ho Amelon *„Jistě přišlo také mnoho zvědavců z blízka i z dálky, aby pozorovali cizince, kteří byli tak jiní než oni sami, a kteří mohli více vidět a pozorovat,*“ řekl Amelon zamyšleně.

„To souhlasí. Všichni prosili později, aby se jejich kmenoví druhové směli od nás učit,“ začal Athor znovu. *„Trvale stály jejich černé stany v blízkosti našich domů. Měli jsme i hodiny výuky na volných místech ve stínu stromů. Z toho vyplývá, že žádný nic o velkém Tvůrci všech světů nevěděl. Uctívali všechny možné malé bytosti země, také oheň, stejně tak modly světa rostlin. Zemřelo-li dítě nebo jedno z jejich zvířat, tak měli za to, že vinu nesl jeden z těchto neviditelných bohů. Bylo těžké zbavit je této víry.*

Náš národ se časem stal velikým a silným, až skupiny tohoto národa vytáhly, aby se usadily mezi ostatními malými kmeny a přinesly jim pravé vědění o Bohu. Všude, kam přišly, nacházely chudobu a nemoci. Bylo proto nutné tyto lidi, kteří se všichni ukázali ochotnými učit se, zbavit nejprve jejich nouze.“

„Dovedu si nyní představit, jak v mnoha tisíciletích všude, kam náš lid přišel, během času vznikala města jako Akkad, Lagaš, Eridu a i jiná a především Ur – duchovní a kulturní centrum!“ řekl Amelon zadumaně.

Athor dlel ještě stále v minulosti.

„A co teprve řeka! Stávalo se, že pro obrovský počet vodních ptáků, kteří se tam shromažďovali, bylo hladinu vody sotva vidět. Tenkrát byli ještě bílí havrani. Pak ještě ty velké, pěkné sovy, které byly tak velké, že mnozí z tam usazených lidí se jich báli... Stálo hodně zlata, vštípit jim, že tito krásní velcí ptáci byli velmi užitečnými zvířaty. Živili se hmyzem na zemi a také tím, co poletovalo vzduchem. Bez těchto ptáků by bývaly naše pěkné zelené sady brzy sežrány a zničeny... Buďte vděční, že tito užiteční pomocníci stojí na naší straně!“

„Hovořil jsi jednou o obrazu draka, který v tehdejší době na tebe udělal hluboký dojem. Musel jsem tenkrát pryč, takže, žel, nevím, která okolnost měla s drakem co činit,” řekl Maon.

„Ano, drak! Vypadal, jakoby chtěl právě vzlétnout. Malíř musel být velkým umělcem. Namaloval zvíře na stěnu jedné větší budovy, která sloužila jako škola. Ostatně to byla stěna z cihel! Několik malých zemních gnómů nám ukázalo, jak lze u určitého druhu země vyrobit kámen, který se dobře hodí na stěny domů. Tyto kameny, nazvané cihly, byly tentokrát velkým pokrokem. Nyní však opět k drakovi. Naši mladí potomci o těchto báječných zvířatech věděli už jen z vyprávění ság. Drak, kterého namaloval umělec na cihlovou zeď, vypadal, jakoby chtěl vzlétnout. Malíř použil červené, bílé a černé barvy. Ještě jednou vidět draka bylo také pro starší lidi velkým zážitkem!“

To byla poslední slova, která Athor na Zemi pronesl. Klidně usnul a míruplně opustil své pozemské tělo.

Během dvou dnů, v nichž neživé tělo Athorovo ještě leželo v chrámu, stoupal ze všech kouřových nádob chrámu jemný, vonící kouř. Chrám se postupně plnil mudrci z Uru a Eridu, kteří byli všichni v duchu spojeni s Athorem, který nyní v krátké době opustí Zemi.

O několik dní později zavinuli Amelon a Maon mrtvé tělo do pohřebních pláten. Než to učinili, položili mu černou pásku přes oči. Jakmile tělo leželo v hrobě, rozprostřeli nad jeho hlavou a horní částí těla pletivo z větví solných vrb, které obklopovaly jezero, ležící blízko Letního paláce. Potom byl hrob zakryt Aggem, který se slzami v očích úpěnlivě prosil, aby jemu samotnému bylo povoleno hrob zakrýt. Hrob ležel skryt mezi keři chrámové zahrady. Prokázalo se totiž nutným, hroby jako je Athorův, pokud možno skrýt co nejlépe. V poslední době se vícekrát přihodilo, že těla takto věhlasných osobností byla z hrobu přistěhovanými knězi, zvanými mezi sebou zdravotníky, ukradena. Něco takového se dělo nejčastěji na návod Bálových kněží, kteří doufali, že v žaludku nebo v hlavě najdou odkaz, který by napověděl složení elixíru, umožňujícího mudrcům nejen jejich život prodlužovat, nýbrž jejich tělům dodávat tolik síly, vykonat před sebou se nacházející práci s radostným srdcem!

Nikdo z těch, co o elixír dlouhého života usilovali, Maonovým výkladům, který byl na tyto věci nejčastěji tázán, nevěřil:

„Náš lid netoužil po elixíru takového druhu. Žil dlouho radostně a šťastně, protože dodržoval určité životní podmínky, které nám lidem předepsal zákon přírody! Lidé měli také mír v srdci, neboť rovněž dodržovali duchovní zákon pro ně ustanovený. Mír v srdci má jen člověk, který nikdy neznečistí svůj myšlenkový svět nečistými myšlenkami nebo přáními!“

Agga, když byl s prací hotov, stál nerozhodně vedle Athorova hrobu, a řekl blízko stojícímu Amelonovi:

„Tak rád bych ještě něco věděl.“

„Hovoř!“

„Kdo toho vůdce, který tu malou skupinu lidí tak účinně vedl, poslal?“

„Byl to jeden z poslů naší královny Země. Vyslala více poslů, neboť ani ona, ani ostatní přírodní bytosti nechtěli zničení lidí, když právě tam, kde žili, hrozily změny zemské kůry. Jednalo se o změny, které přesně odpovídaly zákonu Země.“

Agga sklonil zahanbeně hlavu. *„Měl jsem na to přijít sám,“* mumlal si pro sebe.

„Od té doby uplynula tisíciletí,“ řekl Etena. Byl na cestách a přišel právě ještě v pravou chvíli k pohřbení Athora. Etena byl rovněž knězem a učitelem ve Slunečním chrámu. On jako jiní, mající stejné obsáhlé vědění o planetách, které bylo také základem pro pojem času, vyučoval žáky, kteří se o to zajímali, hvězdářství. Trávil časté noci na jednom vysokém zikkuratu, kde se mu pak přibližovali duchové, kteří mu ukazovali mnohé, co se odehrávalo mimo zemskou tíži.

Mnoho vzpomínek se v mudrci probudilo, když pomalu opouštěl hrob. Maon myslel na neúnavného stavebního mistra Pochereta, na monumentální sloupy, brány a na obrazy draků, vytesaných na obou bočních stěnách. Sloupovím vedla přímá, krásná, široká ulice až ke Královskému paláci, ležícímu ve středu města Kadingirry. Od paláce vedla ulice dále až k chrámům.

Od smrti krále Šuma se stále více nezvaných hostů zahnízdilo v jeho paláci.

„*»Bab-I-Lu« nazval Pocheret otevřenou bránu,*“ řekl Amelon. Také on myslel na Pochereta. „*»Bab-I-Lu«, brána vedoucí k nebeským světům!*“

Tři mudrci a Agga se posadili na lavici a chvíli pozorovali hru ptáků na jednom blízkém rybníku. Agga si dovilil přerušit ticho, neboť chtěl něco vyprávět. Etena ho k hovoru povzbudil.

„*Nedávno se mne zeptalo několik mladých děvčat, proč naši vetřelce nezahnali ještě dříve, než obsadili naše město? Byla to děvčata, která považovala Belhora za mocného kněze. Mám obavy, že tato děvčata budou jednoho dne Belhora následovat. Velký Bálův chrám, který na druhé straně řeky staví, má být brzy hotov. A měl být právě zasvěcen, avšak stále mezi to něco přicházelo. Nejprve to byly masky zvířat a nyní jsou to vorové mosty.*“

„*Každý smí sám volit, jak chce prožít svůj pozemský život! Má svobodnou volbu! Je to veliký dar Světla!*“ řekl Maon zamyšleně. „*Smět svobodně volit se lidem všude stane zátěží! Jednou jsem v jedné hrůzné vizi viděl, jak na rovinách i na horách, ba až k pouštním městům, nabude převahy hrozná modlářská služba. Uplynou tisíciletí, pak se objeví věrouka, kterou větší část lidí bude považovat za dobrou a vznešenou. Dokonce rozumní lidé nebudou moci poznat, jakou lež tato nauka skrývá!*“

„*Myslím přitom na zvěstování o světovém soudu. Jenom málokterí lidé budou věřit ve světový soud.*“

„*Ano, ty jsi mínil přirozeně závažná slova o soudu!*“ řekl Etna. „*I ve mně jsou tato slova jakoby vypálená.*“

Zatímco mudrci zahradní cestou pomalu odcházeli, přiběhl jeden mladý muž a sotva popadaje dech, zůstal před nimi stát. Byl to Lodur, který udržoval a hlídal vodní příkopy ve výsadbách a ovocných zahradách. Amelon se divil, když zde uviděl mladého muže, neboť právě byl u sběru hroznů, rudě a šřavnatě visících z úponů.

„*Vetřelci Slunečního chrámu téměř jakoby úprkem opustili chrám! Jedno z dětí jsem dohonil a zeptal se, co se stalo? »Oheň, zlý oheň padal s nebe! < odpovědělo dítě a utíkalo pryč. Protože jsem však ničemu z toho, co třesoucí se dítě navíc ještě říkalo, nerozuměl, objasnil mi jeden Semiťan, který právě hledal Maona, o co se vlastně jednalo.*“ Tento Semiťan nyní Lodura provázel a když spatřil Maona, řekl odmítavě:

„*Co by mne trápil oheň! Moje matka leží jako mrtvá na zemi a je tím vinen zlem páchnoucí vykladač snů!*“

Maon si prohlédl muže, který vyrážel divoké kletby proti vykladači snů a současně se sepnutýma rukama prosil mudrce, aby jeho matku opět probudil k životu. Maonovi nezbylo nic jiného, než muže, jakoby smyslu zbaveného, následovat.

„*Moje matka,*“ vyprávěl Semiťan, „*měla zlý sen a chtěla, aby jí ho vyložil. Co učinil nyní tento mrchožrout? Vyřknul několik zaklínadel a jako štvaný opustil náš stan. Hned nato padla moje matka na zem. Nyní tady ještě přesně tak leží.*“

Maon hned viděl, že je žena mrtvá a řekl Semiťanovi: „*Uklidni se, Nabu! Jak ti mám při tomto nářku ještě něco objasňovat?*“

Když pak ve stanu nastal poněkud klid, řekl Maon, že vykladač snů má nadání, které je vzácné. Nabu začal znovu spílat a přitom odstrčil matku poněkud stranou.

„*O jakém to nadání hovoříš, důstojný léčiteli?*“ otázal se Nabu poněkud nedůvěřivě.

„*Ačkoliv tvá matka stála ještě zpřímá, vykladač snů poznal, že právě opustila své tělo, byla už jen kost a kůže, že tedy již na Zemi byla mrtvá. Když to uviděl, splasil se, zneklidněl a vykřikl zaklínadla, neboť mínil, že marní svůj drahocenný čas s mrtvým uzlíkem kostí. Existuje tak mnohý člověk, který může častěji vidět, co se děje mimo náš pozemský svět. Vždyť, jak víte, existuje druhý*

svět, který obepíná naši Zemi, který však můžeme vidět až po naší smrti. Každý, kdo zde zemře, žije tam se svým druhým tělem, které mu patří, dále.“

Po Maonových slovech začali všichni lidé, nacházející se ve velkém stanu, současně mezi sebou hovořit. To poskytlo mudrci možnost nepozorovaně zmizet. Zcela nepozorovaně ovšem ne, neboť jedna ještě mladá žena ho dohnala a poprosila, aby jí vysvětlil, co znamená jeho amulet. Maon zůstal překvapeně stát a prohlížel si ženu.

„Ty jsi první ze svého národa, která se mne na to ptá. Jak vidíš, svítí kámen uprostřed jako tyto květiny.“

Utrhl jednu ze světle fialových zvonkovitých květin, rostoucích na kraji cesty a dal jej ženě, pokračuje:

„Tento druh kamenů skrývá léčivé síly, které malé elementární bytosti, pracující v přírodních říších, a sice v zemi a na zemi, vložily do těchto kamenů. Chci-li tedy léčit nemocného člověka, pak ihned cítím na mne proudící záření, které mi umožňuje léčení. Není to však kámen, který je rozhodující, ale barva.“

Sotva Maon zmlkl, žena vytáhla ze své tašky několik světle modrých kamenů a ukazovala mu je.

„Co znamená barva těchto kamenů?“ ptala se prosebně.

„Kameny této barvy jsou vždy ovlivňovány láskou. Avšak jen lidé, kteří mají čisté srdce, pocítí tyto světle modré drahokamy jako dar neúnavných stavitelů a udržovatelů přírodních říší!“ řekl Maon jako odpověď.

Žena poklekla a políbila před Maonem zem. Byla šťastná, že velký pomocník s ní, která byla ničím a nic neuměla, hovořil.

Sotva byla žena pryč, přidal se k němu cestou Ilušuma. Patřil rovněž k bratrstvu, které mělo domov v Uru, avšak on byl již jako právník v Kadingiře. Každý, kdo svou učební dobu strávil v Uru, si zvolil činnost, která mu byla nejbližší. Přirozeně se vykytovaly mezi žáky výjimky. K nim patřili všichni ti, kteří byli již před zrozením vyvoleni k určité činnosti. Na př. ošetřovatelé, astronomové, literáti atd. Sumerové byli první, kteří v dávné době vynalezli písmo, a to písmo klínové, které přesně vypracovali. Dlouho předtím, než vůbec Babylón vznikl. Sumerové také postupně vybudovali duchovní a kulturní centrum v Uru. Zde budiž také hned řečeno, že ne každý, kdo strávil učební dobu v Uru, směl nést titul mudrc. Za mudrce platili jen ti, kteří si osvojili vynikající dovednosti a tyto používali k dobru mnohých.

„Když jsem stál dole u řeky a pozoroval pompézní Bálův chrám, uslyšel jsem náraz, který mne roztřásl,“ řekl Ilušuma a podíval se tázavě na Maona, který ho opětoval:

„Náraz jsme neslyšeli, avšak když jsme opouštěli Athorovo pohřební místo, cítili jsme třesení, jako kdyby něco otřáslo zemí. Pojď a dovol nám vejít do Slunečního chrámu. Nemilí hosté chrám velmi ušpinili.“

Amelon a Etena přijali oba mudrce a zavedli je hned k jednomu nízkému, širokému podstavci, který byl rozpolcen na čtyři díly. Podstavec stál v blízkosti západní stěny, a když byl ještě celý, svítlo v nízké prohlubni světlo, které nikdy nezhaslo. Deska, na níž stála nádoba se světlem, ležela mezi troskami kamene, avšak drahocenná nádoba zmizela.

Jeden mrtvý pštos, kterému byla právě vytržena polovina per, byl nalezen na poněkud vyvýšeném oltářním prostoru. Alabe, druhý kněz Slunce, který byl rovněž lékařem, stál jako strnulý při pohledu na tu spoušť. Byl povolán do Kadingirry, aby byl nablízku dvěma bratrům z Chaldejcka, kteří opustili Zemi téměř ve stejné hodině jako Athor. Tito bratři vynalezli stroje k opracování stavebního dřeva. Kromě toho dokázali ze země, listů, kůry, minerálů a jiného materiálu získávat barviva, kterých se používalo hlavně k chrámovým malbám...

Ještě jeden mudrc se k nim přidružil a prohlížel si tu spoušť. Byl to Utal-Kalama. Jeho pole působnosti se nacházelo v Akkadu. Byl jako Ilušuma právníkem... I on nosil hrubě tkané lněné roucho, uprostřed stažené lýkovým opaskem. Na nohou měl obvyklé sandály, které nosili všichni mudrci, když podnikali dlouhé cesty. Oproti Ilušumovi nesl znamení důstojnosti. Byl to řetěz z malých červených karneolů. Červený karneol vykonával, jako všechny okrasné kameny, na své nositele zvláštní vliv, pokud k tomu byli vnímaví.

Karneol vléval především důvěru. Právník Sumerů rozuměl ihned cizincům, kteří k němu přicházeli se svými žalobami a potížemi. Jeho pravá účast na jejich osudu jim dodávala důvěru a novou životní odvalu. A byli to všechno příslušníci cizích kmenů, kteří následovali semitské národy, domnívající se, že tam, kam přitáhli chytří Semité, se může méně pracovat a tím zbývá hodně času pro všelijaké zábavy!

V blízkosti bydlící mladí muži a ženy právě začali s čištěním půdy, která byla všude znečištěna výkaly zvířat.

„Vetřelci museli být skutečně vylekáni tak, že nestihli ani s sebou vzít zlaté nádoby a malé sochy!“ řekl Semiřan Nehemias, vůdce dvou semitských kmenů. Byl Sumerům zcela nakloněn.

Velmi odsuzoval ty mnohé vraždy, které se v poslední době udály. Byly to hlavně vraždy jedem! Když vrahy dopadl, a to se stávalo nejednou, nechal jim nejprve useknout ruce a pak stíhl hlavu, aby ji pak pohodil šakalům...

Toto však bylo jeho tajemstvím, protože věděl dobře, že žádný mudrc by neschválil jeho způsob jednání. Nahlas řekl:

„Nu, a jelikož jsem zde a musím svými očima, maje je od svého narození, patřit na tu hanebnou spoušť; také jsem viděl, že chybí kulaté zlaté mísy, v nichž vždy byly zlaté květiny.“

Amelon, který stál vedle něho a přihlížel, jak velký, červenozlatý nástěnný koberec, který visel na jižní stěně chrámu, byl opět upevňován na stěnu, se obrátil k Nehemiasovi a zeptal se, zda něco netísni jeho srdce. Semiřan učinil neurčitý pohyb rukou a opustil pomalu místnost. Amelon ještě pozoroval, jak ochotní muži a ženy čistili červené lesklé dlaždičky. Pak následoval Nehemias, který venku čekaje, stál vedle hřebíčkovce.

Semiřan se nyní rozhodl, protože byl s Amelonem sám, hovořit o své prosbě:

„Slyšel jsem, že v Chaldejsku směji přijímat moudrost nejen Sumerové?“

„Je tomu tak,“ odpověděl Amelon. *„Ve školách Uru je mnoho potomků cizích ras. Učí se tam Aramejci, Arméni, Féničané, Akkadané a jiní. Ti, kteří si osvojili v zástupu žáků zvláštní vědění, tak vyčnívají, že pak mohou být přijati do bratrstva mudrců!“*

„Potom může Šamaj, můj syn, také doufat, že bude v Uru přijat?“

„Myslíš Šamaje, který zhotovil krásné řezby na sloupech Slunečního chrámu?“

„Je to on,“ potvrdil Nehemias. *„Navzdory svému umění je tento můj první syn stále zachmuřený a nespokojený. Mnohdy nechce jíst nic, co mu matka ve strachu a starosti připraví.“*

„Ty tedy myslíš, že Šamaj chce jít do Uru?“

„Je to tak, důstojný mudrci! Míni, že jen tam se může naučit to, co mu ještě chybí. Je hloupý a přepjatý. Více o něm neumím říci.“

„Proč přepjatý? Šamaj je velký umělec.“

„Může být, ale odvažují se sotva říci, že by tento nepodařený syn jednoho dne chtěl být přijat do bratrstva!“

„Pohovořím si se Šamajem,“ řekl Amelon. „Tvůj syn se může připojit k Aggovi, který zakrátko pocestuje do Uru. Chápu tvého syna. Jeho duch touží po vyšším vědění, po vědění, které si může osvojit jen tam!“

Amelon šel zpět do chrámu. Tam byla mezitím mladá, pěkná děvčata rovněž při práci. Čistila ještě zbylé měděné lampy, ležící kolem na zemi a plnila je čerstvým olejem. Tato mladá děvčata se také již seznámila, stejně jako jiná, s Bálovými kněžími, avšak dosud se zdála být bez zájmu o „lidumila“ Bála k velkému ulehčení jejich rodičů a učitelů.

Téměř všechny ženy Sumerů měly pokožku jako bílé okvětní lístky a dlouhé hnědé vlasy. Nosily dlouhé šaty s krátkými rukávy. Šaty byly z hrubě tkaného lnu a světle modře obarveny. Opasky, držící tyto šaty uprostřed pohromadě, byly uměleckými díly ze zlatého drátu a zlatých květin. Nejkrásnější byly však jejich čelenky. Sestávaly z dvouřadých tenkých zlatých plátků, do jejichž meziprostoru byly vsazeny světle modré drahokamy. Bylo ještě mnoho sumerských děvčat, která se nenechala sliby Bálových kněží svést.

Díky Nehemiasovi, který ovládal dva velké semitské národy, které v jedné době žily v Kadingiře, podrželi si mnozí Sumerové svá dosavadní pracoviště. U Semitů se nejednalo o rasově čistý národ, ale o sloučení různých menších kmenů, jako na příklad Arménů, kteří se k nim připojili. Z tohoto důvodu žila nyní v kdysi rasově čisté Kadingiře směsice národů.

Trvalý proud poutníků se usadil ve městě a za ním. Přicházeli s těžce obloženými velbloudy, malými osly, skotem, kozami a ovci.

Většina kmenů a národů, která přicestovala, aby zůstala, hovořila různými jazyky. Jeden druhému nerozuměl, blíže mezi nimi trvale panovalo nepochopení.

Mnozí z černých stanů a mnoho u svých ohnišť dřepících lidí, byli modláři a hleděli na Sumery při setkáních potměšile a nedůvěřivě.

Sumerové dobře věděli, že nenadálým nápirem davu přejde přes ně a jejich zemi mnoho zla.

„Býváme často našimi vlastními příslušníky tázáni, proč jsme proti této invazi nic nepodnikli!“ řekl Amelon.

„Málo našinců vědělo, že již před léty se nacházeli v zemi dva nebezpeční Bálovi kněží a poprosili krále Šuma, který tenkrát ještě žil, aby směli zůstat nějakou dobu v zemi a studovat věrouku Sumerů!“ Amelon pokračoval:

„Ačkoliv ti dva údajní kněží, byl to Regu a Belhor, na krále Šuma učinili špatný dojem, řekl jim, že když jsou kněží, bylo by lépe odcestovat do Uru v Chaldejsku. Tam že by mohli poznávat naši věrouku v plném rozsahu. Oba se poděkovali a řekli, že radu moudrého krále přirozeně splní pokud možno co nejdříve!“

Oba dva samozřejmě do Uru nešli, nýbrž se skrývali mezi mágy, prodavači amuletů, kejklíři a zaříkavači a v tichosti zůstali.“

V Kadingiře nežili již dlouhou dobu pouze Sumerové. Neustále přicházeli cizinci, nejčastěji mladí lidé. Přicházeli z měst, která Sumerové v průběhu času vybudovali a kde si svou velkou dovedností udrželi trvale nadvládu. V Kadingiře byly řemeslnické a zemědělské školy, kromě chrámových škol, v nichž byly vyučovány děti, mladá děvčata a mladí muži.

Pro oba Bálovy kněze bylo proto snadné ukrýt se.

Neustále přicházeli známí obou, kteří se také nazývali kněží, ale jako takoví nebyli k poznání, neboť nosili obyčejné šaty. Také děvčata a staré, škaredé ženy se k nim přidružily. Přišly, stejně jako Belhor a Regu, z daleka, z jednoho pohoří, k němuž údajně patřila Hora čarodějnic...

Agga se připravoval odcestovat. Měl příkaz předat tři amulety kněžskému králi v Uru, a to od Athora, Abada a Ceredy.

Všechny tři amulety byly dobře uschovány ve vyřezávané dřevěné krabičce, kterou vložil do jedné z kapes svého cestovního roucha. Nehemias dal k dispozici velblouda, což Agga z počátku přijal s obavou vzhledem k poznatku, že velbloudi bývají sice nejpoddanějšími zvířaty, avšak jen když jsou člověku nakloněni. Nebyli-li ale, pak byli vzpurní a plivali na každého, koho mohli dosáhnout. Náladový velbloud, to bylo to poslední, co si Agga přál. Když Šamaj přišel, lehlo si zvíře ihned ochotně na zem a uklidnilo se.

Šamaj se postavil vedle velblouda. Byl viditelně hrdý na to, že vlastní tak pěkné zvíře.

A zdálo se, že zvířeti se nevedlo jinak. Jak Šamaj viděl, bylo možné poznat, že je stejně pyšné na to, že „vlastní“ takového pána jako je Šamaj. Nehemias, jeho otec, přinesl ještě několik dek a nosítka s vysokým opěradlem, která musela být na velblouda přivázána, takže jeden mohl vždy pohodlně spát, zatímco druhý bděl. Zvíře si nechalo všechno líbit, nebylo slyšet ani nejtišší brumlání neochoty.

Avšak veškerou práci, na příklad upevnění přezkami, musel Šamaj udělat sám. Nehemias se ani k velbloudu nepřiblížil, neboť ho již jednou kousl. Co se týče Aggi, tak i on zůstal stát až v určité vzdálenosti.

„Když jeden spí, musí druhý bdít,“ řekl Nehemias synovi. *„Ty víš, že tábořící u cesty čekají na to, aby přepadli cestující.“*

Šamaj se vítězně zasmál. *„Mele,“* tak se jmenoval jeho milovaný velbloud, *„každého zloděje hned zažene na útěk bolestivými kopanci, hryzy, strky a plivanci...“*

„Ty můžeš, otče, klidně spát! Mele nikdy nepřipustí, aby se mně a mému průvodci něco zlého stalo!“

Když byli oba připraveni k odjezdu do Uru, přišel Maon a dal Šamajovi několik rad, které by mu mohly mnohé ulehčit. Nakonec přišel ještě Amelon a dal Šamajovi první poučení, které dobře přijato, od počátku může přivést na pravou cestu. Toto poučení, které lze také nazvat radou, zní:

„Nauč se rozlišovat dobré od zlého! Začíněj každý nový den díkem Tvůrci světů! Čiň totéž, když se večer odebereš ke svému loži. Jen hluboce procítěný dík beze slov najde nejrychlejší a nejsnadnější cesty, které vedou do světlých výšin!“

Šamaj poklekl před mudrcem, jeho hlava byla hluboce skloněna. Z jeho očí kapaly slzy, neboť to byla nejkrásnější slova, která za svého celého života slyšel!

Rozloučení skončilo. Oba cestující se posadili, pokud možno co nejpohodlněji, na jízdni zvíře a pomalu odklusali. Nehemias je sledoval svým pohledem, s rukama pozvednutýma a s obavou v srdci. Již litoval, že dal Šamajovi svolení k odjezdu k místu tak obestřenému tajemstvími, že nikdo netušil, co se tam vlastně děje.

„Duchové budou stát při mém synovi.“ S touto útěchou v srdci se vydal Nehemias na cestu domů.

Chrám byl mezitím od nejhorší špíny očištěn. Hned tak někdo se opět neodvážil vstoupit do Slunečního chrámu. Oheň z nebe, který roztrátil kámen, může roztrátit každého vetřelce!

V chrámu všemocného Tvůrce seděl na odpočinkové lavici Tizgar, který působil v Gudeji. Nosil nápadný čtyřrohý amulet ze zlata, v jehož středu byl kruh s vsazeným malým černým

kamenem. Sluha a žák Athorův, který byl právě u uložení několika kousků šatstva zemřelého do truhlice, hleděl užasle na cizího mudrce, kterého neznal a řekl zdvořile:

„Vaše návštěva nás ctí.“ Pak šel hledat Amelona.

Když Amelon tiše vstoupil do chrámu, našel hosta zcela ponořeného do slov vrytých zlatým písmem na jedné reliéfové tabuli. Zněla:

„Síly Země a oheň Slunce se sjednocují a působí v dokonalé harmonii!

Plní zákon vyrovnání!

Pane věčné síly Světla, Ty jsi nám daroval svět.“

Po pozdravu, který proběhl velmi srdečně, neboť se oba již dlouho znali, se posadili na lavici.

„U nás v Gudei byl také zhanoben a vykraden jeden chrám, a stále více váhavých lidí se tam spouští. Jejich modla se nazývá Bál!“

Amelon se lekl, když uslyšel toto jméno. Pak vyprávěl, co vše se v Kadingiře přihodilo.

„Ano, to krásné jméno Kadingirra bude brzy žít už jen v našich srdcích!“ řekl Tizgar.

Amelon hned neporozuměl, proto se zeptal:

„Proč? Neznám žádné jiné jméno.“

„Já rovněž ne! Přinejmenším dosud ne! Když jsem procházel Velkou branou,“ řekl Tizgar, *„viděl jsem příslušníky jednoho národa z pouště, kteří žili více měsíců v Gudei. Nyní jsou právě zde, v Kadingiře, neboť jsou již dlouho očekáváni jedním knězem jménem Regu. Jeden z velitelů lodí, který u Velké brány něco složil a jehož znám, uviděl hordu cizích lidí, kteří si z něčeho dělali legraci. Mezi nimi stál tento Regu. Velitel lodí, který ovládal více jazyků, pochopil brzy, že si dělali ze jména Bab-I-Lu legraci.“*

„Musí se nazývat »Babylón«, křičelo jedno mladé děvče. Jiná žena mezi to zavřískala:

„Ano, Babylón, velká nevěstka!“

Když se toto stalo, byl Regu v prvním okamžiku polekaný, avšak pak si řekl, že Babylón se snadněji vyslovuje. Kromě toho jméno Kadingirra stále více upadalo v zapomenutí. To by mohlo být dalším pokořením pro tento domýšlivý sumerský národ.

Od smrti krále Šuma získali Bálovi kněží mnoho stoupenců. Hlavně slibem, že život každého Bálova stoupence se prodlouží, takže si bude moci mnohem déle užívat jedinečných smyslových radostí!

Regu opustil spokojeně skupinu cizinců, kteří se pak u Velké brány usadili. Myslel na velké stavební místo, které jim Tudhalis po smrti krále Šuma nabídl k dispozici. Stavba chrámu, kterou tam začali, dobře pokračovala. Avšak k tomu, aby se mohlo začít se slavnostmi, ještě mnoho chybělo...

Tizgar slyšel a přijal dosti. Dokázal si přesně představit ten náboženský klam a mam se všemi průvodními zjevy, které se v chrámu takového druhu budou odehrávat. Šel ještě chvíli podél řeky a usmívá se, pozoroval množství pestrých ptáků, kteří létali v hustých keřích u břehu sem a tam a hledali bobule. Pak šel ke Slunečnímu chrámu.

Žák, nazývající se Upi, Amelona poprosil, aby mu vysvětlil význam černých kamenů na amuletu velkého Tizgara.

„Černé kameny pomáhají nositeli síly, které jsou mu k dispozici, rozvinout tak, aby se stále více zabýval duchovním a praduchovním.“

Amelon byl smutný a zděšený z hrozného jména, které brzy bude ve všech ústech: „Babylón, velká nevěstka.“

„Stali jsme se smíšeným národem,“ řekl Etna. „Ve všech námi založených městech cizinci postupně co do počtu převládli. Nyní máme jméno, které se přesně hodí na vetřelce s jejich hroznými modlami: »Babylón, velká nevěstka«.“

„Náš zpravodaj Nehemias ke mně dokonce přiběhl, abych se tuto novinu dozvěděl dostatečně včas.“

„Neustále znovu mne překvapuje, že Nehemias, Semity uznávaný vůdce, je vůči Sumerům tak přátelský,“ řekl Tizgar.

„V tom není nic neobvyklého,“ mínil Amelon. „Semité, přinejmenším velká část z nich, jsou horlivými a obchodně zdatnými lidmi. Byli dostatečně rozumní, aby se všemu od nás naučili a to jim mohlo přinášet prospěch. Sumerové mají pevné zákony a kulturu, kterou lze v této době těžko kde nalézt. Když jsme poznali, jak vědychtiví a učenliví tito cizinci byli, začali jsme je učit, jako na příklad opracovávání dřeva, kterého se používá ke stavbě domů a chrámů. Stejně tak výrobě glazurovaných, barevných kachel, k tomu ještě patří látky našeho oděvu a pečetní prsteny, jakož i stříbro, které u nás viděli.“

V podstatě se zajímali o všechno, co se Sumerů týkalo. Jen ne o naše náboženství! Mínili, že jediný Bůh a dvě bohyně nestačí pro pozemský život.

Avšak náš emblém, drak, se jim líbil. Nazvali ho Siruš. Tento drak se jim líbil, ačkoliv ho považovali jen za bájně zvíře.

Dosud se na vztahu mezi námi a Semity, kteří podléhají Nehemiasovi, nic nezměnilo. Co se týká jejich náboženství, tak lze jen doufat, že ten či onen nezůstane u falešných věrouk, které pro ně dosud platily jako jediné správné.“

CHRÁMY

Přibližně během dvou století vznikaly chrámy už v jejich dokonalém druhu, jak zde byly popsány! Před touto dobou byly menší a ne tak nádherně upraveny.

Nacházíme se ještě v Kadingiře, hlavním městě Sumerů. Existovaly tři chrámy. Chrám všemocného Tvůrce převyšoval všechny ostatní, neboť na jeho čtyřech rozích stály čtyři „Géniové“, čtyři vědoucí Zvířata. Jak došlo k tomu, že tato zvířata mohla být zhotovena, bude ještě později popsáno.

Kromě Chrámu všemocného Tvůrce existoval ještě Chrám Lásky, který se nejčastěji nazýval Chrámem Slunce, pak Chrám Čistoty nebo Chrám Ininy, který se zvlášť vyjímal, neboť ležel uprostřed vodní plochy. Voda se objevila zcela překvapivě. Jednoho dne začal nedaleko chrámu vyvěrat pramen, který postupně vytvořil říčku, která vtékala do ploché údolní prohlubně chrámu a tam se rozšířila v malé jezero. Vzhledem k tomu, že všechny tři chrámy stály na vyvýšeném základu z kamenů a jílu, nemohla voda učinit žádné škody. Ke dvěma chrámovým vchodům Chrámu čistoty byly vystavěny dva mosty. Přetože voda z malého jezera kolem chrámu neustále odtékala, zůstávala hladina vody ve stále stejné výšce.

Vedle tří chrámů, které stály v rozsáhlých parcích, existovalo ještě více budov, které sloužily jako učebny.

Kromě chrámů a školních budov se v rozlehlých parcích nacházely dvě dřevěné věže přibližně dvacet metrů vysoké a deset metrů široké. Byly postaveny terasovitě a nazývaly se

zikkuraty. Na nejvyšší terase ležely jako obruba vyhloubené kmeny, v nichž kvetly malé květiny, které pěstovali žáci. Mezi květinovými truhlicemi bylo dosti místa pro více lidí. Nechyběly také sedačky. Tyto zikkuraty, které se nalézaly ve všech městech založených Sumery, sloužily hlavně žákům, kteří se zabývali hvězdářstvím. Všichni viděli očima jemnějšího těla, které přece vlastní všichni lidé. Avšak schopnost umět vědomě otevřít tyto druhé oči, bylo milostí, danou jen nemnohým. Těma druhýma očima mohli daleko více vnímat než nejlepší astronomové dneška.

Všechny tyto stavby ležely v nádherném, parku podobném údolí. Bylo zde mnoho druhů ovocných stromů, které byly určeny jen pro mnohé ptáky, jichž tu byla celá hejna. Houštin, keřů, bylin a květin tu bylo mnoho druhů a množství. Ovocné zahrady ležely poněkud dále od chrámů na poněkud nižším území. Mohly být proto uměle zavlažovány vodou z Eufratu.

Vnitřní dekoraci chrámu není lehké popsat, neboť všechny tři byly vyzdobeny nádhernými uměleckými díly.

Všude byly připevněny nástěnné koberce se vzory ze zlatých nití na bílém podkladě. Na nich bylo vidět malé okřídlené elfy, jak poletují mezi květy a houpají se na větvích. Krásu těchto výšivek lze sotva popsat.

V Chrámu všemocného Tvůrce byl oltář, k němuž vedly vzhůru tři stupně. Oltář byl pokryt kovanou zlatou deskou, na níž na bronzovém talíři stála nádoba s věčným světlem.

Na stěně nad oltářem byla k vidění metr velká sedmicípá hvězda ze zlata a stříbra, v jejímž středu byl vsazen velký, bílý kámen, svítící všemi barvami.

Naproti oltářní stěně, byla to jižní strana, bylo možné obdivovat kovanou stříbrnou plotnu, představující Měsíc. Kolem této plotny byly vidět v různých vzdálenostech hvězdy v různých tvarech a velikostech. Na ostatních chrámových stěnách bylo možné pozorovat pěkné reliéfové desky z glazurované hlíny, alabastru a také z černého leštěného dřeva. Na všech těchto tabulích, a ty byly ve všech chrámech, byly vyryty zlatým písmem duchovní poučky.

Na jedné desce z alabastru v Chrámu všemocného Tvůrce bylo možno číst:

„Síly Země a oheň Slunce se sjednocují a působí v dokonalé harmonii!

Plní zákon vyrovnání!

Pane věčné síly Světla, Ty jsi nám daroval svět!“

Podlahy všech chrámů byly z glazurovaných hliněných dlaždiček. Při určitých slavnostech, kde se scházelo více lidí, byly pěkné glazurované dlaždičky přikryty rohožkami. Po slavnostech byly rohožky odnášeny a na vyčištěnou dlažbu opět položeny vlněné koberce.

V Chrámu Lásky, nazývaném také Chrámem Slunce, se vše třpytilo zlatem. Oltářní stůl na východní straně byl rovněž pokryt kovanou zlatou deskou, na níž stálo věčné světlo. Chrám Slunce, na rozdíl od dvou druhých chrámů, měl na protější straně oltáře nízký, široký podstavec, v jehož středu byla prohlubeň, v níž na bronzovém talíři svítilo druhé věčné světlo. Chrám Lásky měl tedy dvě věčná světla. To mělo přirozeně svůj základ. Jednou věčné světlo na oltáři uhaslo, na což Sumerové hleděli jako na velké neštěstí. Proč se to stalo právě v Chrámu Lásky, nedokázal si nikdo vysvětlit... Hned nato zhotovili z kamene a bronzu podstavec, na němž pak také ve dne v noci svítilo světlo.

V tomto chrámu bylo vidět rovněž obdivuhodné ornamenty a na stěnách visely krásné alabastrové desky. Na jedné z těchto tabulí bylo možné číst:

„Jest jen jeden Bůh! Stvořil nádherné stvoření, které se od počátku až po celou věčnost zachvívá v souměrnosti! Všechno, co v něm žije, je živeno a obnovováno paprskem Lásky Boží! Vy, lidé, jste jen malí, nedůležití tvorové ve velkém díle! Děkujte Tvůrci, který vám poskytl život!“

Na jiné velké reliéfové desce z černého dřeva, zlata a drahokamů, bylo možno čísti:

„Jeden anděl se oddělil od Světla. Neznal věrnost! Musel se zřítit do hlubin a stát se odpůrcem svého Pána a Tvůrce. Bylo nám sděleno, že odpůrce bude mít vliv na mnoho lidí! A tito lidé si kopou propast, v níž se nalézají jen falešní bohové!“

Všechny tři chrámy měly vysoká, úzká okna, v jejichž otvorech se nalézaly mříže ze zlatých girland, zhotovených ze stočených zlatých nití.

Chrám Ininy, neboli Čistoty, byl světle modrý, bílý a zdoben zlatem. Výjimku tvořila jen jedna divokránsná socha z dioritu! Na více dřevěných poličkách ležely květiny ze zlata stejně jako větve s listy, také plody ze zlata byly k vidění. Tato malá zlatnická umělecká díla pocházela od žáků, kteří své umělecké řemeslo přivedli až k dokonalosti.

Na jedné zvlášť umělecky vytesané alabastrové desce byla zlatem vykládaná slova:

„Gilgameš, Duch Boží, vstoupí do hlubin a zneškodní nevěrného anděla!

Gilgameš přijde také k lidem, když se naplní čas! Nepřijde sám. Nebeská Láska bude s ním, aby zachránila ty nemnohé lidi, kteří se nenechali ošálit.“

To byly chrámy Sumerů, dokud se přes ně nepřevalilo neštěstí. Popis tří chrámů se všemi svými vnějšími a vnitřními dekoracemi ve všech jednotlivostech by naplnil celou knihu. Nutno se zmínit o tom, že z nitra tří chrámů vedly dveře do vedlejších místností. Byly to rovněž krásně zařízené pokoje, které byly pro přespolní hosty vždy k dispozici. Ke vchodům těchto pokojů byly vždy připevněny záclony. Pokud se týká hostů, jednalo se vždy o mudrce z Uru a jiných měst, jejichž přítomnost byla v Kadingiře nutná.

Naučné průpovědi se nacházely ve všech chrámech!

Ještě čtvrtý chrám musí být připomenut, ten se však nenacházel v parkové krajině oněch tří. Byl to chrám „Ekura“ nebo „Enkiho“. Ležel vzdálen několik mil od parkové krajiny, v níž stály ostatní chrámy. I jeho okolí vypadalo jako park, přes mnohé ovocné stromy, které tam byly pěstovány.

Tento chrám, patřící ke čtvrti města Sínar, byl ve skutečnosti velkou přípravnou školou, kde se všichni učili, co bylo nezbytně nutné k přijetí do střediska duchovního vědění v Uru. Tato příprava byla nutná, neboť se vždy jednalo o starší lidi, kteří se hlavně zabývali přírodními vědami, ale také usilovali o vyšší duchovní vědění, které mohli obdržet jen v Uru.

Mladí lidé byli v Uru zkoušeni, ano, s cílem, zda jejich horlivost v učení byla pravá a zda se dokáží přizpůsobit přísným pravidlům.

Přípravný chrám byl rovněž nákladně vybaven jako ostatní tři. Jen byl mnohem větší. Na mnoha dřevěných dveřích, vedoucích do vedlejších pokojů, byly dveřní štíty z různých kovů s vyrytými poučnými výroky.

Při východní straně vedly čtyři schody vzhůru k oltářnímu prostoru, v jehož středu stál široký, vysoký podstavec se symbolem Enkiho. Symbol Enkiho bylo to první, co přitáhlo pohledy

každého, kdo vstoupil do chrámu. Jednalo se o velkého, světle zeleně zbarveného ptáka se čtyřmi rozepjatými křídly, posypanými zlatým prachem. Stál svými velkými červeně zbarvenými pařáty na kouli z bílého nefritu. Kdo toto velké ptačí tělo pozoroval zblízka, mohl přesně rozeznat umělecky vypracovaná pera, pokrývající jeho tělo a velkou hlavu. Tím nejzvláštnějším však byly čtyři téměř bílé oči. Člověk měl dojem, jakoby byl viděn a jeho pohledy skutečně sledován...

V tomto chrámu byla také jedna dobře skrytá místnost, v níž Sumerové později schovávali reprodukce v klínovém písmu, které obsahovaly důležité události. Často tam bylo vidět velmi staré lidi, jejichž jediným přáním bylo, v Uru, i když jen na krátkou dobu, být přijat, aby pak našli cestu do výšin!

Ještě o dvou budovách je třeba se zmínit. Byl to Královský palác, stojící v centru Kadingirry a Sluneční palác, v němž se konaly Měsíční slavnosti, ke kterým obvykle přicházel „zpravodaj“ – v dané době to byl Raffat – se svými novinkami.

Oba tyto paláce byly jedinými budovami, které měly více poschodí a byly tak zařízeny, že mohly pojmout velký počet návštěvníků.

Nyní ještě něco o dětech Sumerů! Dětem nebylo dovoleno vstupovat do tří velkých chrámů. Měly velkou učebnu, kde byly vyučovány o přírodě. Byly vyučovány o elementárních silách a o činnosti přírodních bytostí.

Vlastní výuka byla vykonávána v samotné přírodě. Jakmile děti uměly běhat, byly brány matkami nebo staršími žáky s sebou na „procházky otázek“. Na těchto procházkách viděly často malé obyvatele lesa, jež nazývaly gnómy. Od těchto malých obyvatelů lesa se učily všemu, co jim mohlo být užitečné. Tímto způsobem se také učily navázat spojení s obyvateli nejvyšších stromů. Měl-li na příklad strom jedlé plody, tak potřebovaly jen čtyřikrát udeřit proutkem do stromu a ovoce na ně již padalo. Co nemohly sníst, položily opatrně mezi listy do košíčků, které si braly na takové výlety s sebou.

Viděly-li děti někde pěkné květiny, tak se tiše posadily a čekaly. Netrvalo příliš dlouho a již viděly malé okřídlené děti květů, jak se kolébaly na stéblech, tvořily kola a tancovaly nebo si hrály na schovávanou. Děti Sumerů se učily již od malička poznávat léčivé byliny, které sbíraly a ve škole třídily. Je ještě mnohé ze života těchto dětí, a obyvatelů přírody, co by se dalo vyprávět. Avšak to není účelem této knihy. Děti Sumerů byly určitě nejšťastnějšími dětmi na Zemi, ačkoliv již od malička musely vykonávat lehké práce doma i na zahradě.

Čtyři vědoucí zvířata a visuté zahrady.

Nyní se musíme v našem vyprávění vrátit o dvě stě let nazpět. Chrám všemocného Tvůrce byl přes svou nádhernou vnitřní výzdobu ještě neúplný, neboť mu ještě chyběly čtyři sochy Géníů, které ho měly pozvednout nad všechny chrámy Země!

Byl jeden mudrc na Zemi, který byl schopen tyto symbolické obrazy nebo Génie zhotovit! Tento mudrc se jmenoval Emengal a byl největším jasnovidcem všech dob! Avšak nejen to, on měl schopnost jemu ukázané obrazy zprostředkovat co nejpřesnějším způsobem.

Iltasa, který byl v té době vrchním knězem Chrámu všemocného Tvůrce, věděl, že Emengal přijde do Kadingirry, aby splnil příkaz Světla. Nacházel se ještě v Uru v Chaldejsku, kde pomáhal dobudovat tamní středisko duchovního a pozemského vědění. Měla to být škola pro lidi všech ras,

kteří touží po duchovní osvětě. Ur, toto kulturní středisko, vzniklo již v dávné době před postavením pyramidy!

Konečně přišel Emengal do Kadingirry. Jeho stáří bylo těžké určit, neboť Sumerové pracovali až do konce svého života a byli proto silní a zdraví. Jeho obličej byl souměrné krásy, vypadal, jako by na něm ležel sluneční lesk. Jeho oči měly takovou zářivost, že jejich vlastní barvu bylo těžké určit. Co bylo na něm nápadné, byla jeho kožená čelenka. Uprostřed ní byly tři krásné, zelené kameny, upevněné zlatými úchytkami. Ze stejné kůže jako čelenka byl i jeho opasek, který obepínal jeho hrubě tkané roucho, mající více kapes.

Hned po svém příchodu poprosil Emengal vrchního kněze, aby svolal pokud možno co nejvíce Sumerů. Přišli všichni, muži, ženy a rovněž všichni starší žáci, kteří pracovali v blízkosti.

Iltasa nechal zrovna před příchodem Emengala postavit poněkud stranou od chrámu velký přístřešek, uzavřený ze tří stran. Vrchní kněz věděl, že jasnovidce bude potřebovat velký pracovní prostor. Na jedné z jeho stran nechal připevnit vyvýšenou sedačku, aby měl Emengal dobrý přehled nad posluchači.

Vysoký mudrc neztrácel čas. Když se všichni shromáždili, usedl na vyvýšenou sedačku a začal. Ještě krátce předtím zvedl paže a spojil ruce. V tomto němém gestu spočívala prosba a dík. Pak spustil ruce a začal hovořit:

*„Hovoří ze mne jasnovidce Merlin (*Merlin je jméno vysoce vyvinutého ducha, který jako mudrc a jasnovidce působil v Atlantidě pod jménem Gurnemanc), který před tisíciletími procestoval všemi směry dnes potopenou zemi Atlantidu, aby dal lidem vědět, že podle zákona Země na ní musí nezbytně dojít ke změně! Že tato změna zasáhne i Atlantidu, která se potopí do moře. K této změně že dojde zřícením jednoho malého Měsíce. Merlin a mnozí poslové, které vyslal do celé země, prosili ve jménu Matky Země obyvatele země, aby ji opustili!*

Obyvatelé země zprávu dobře vyslechli, avšak trvalo dlouho, než ji uvěřili. Obvykle bylo pak již pozdě.

Velká Matka Země vyslala také vůdce, kteří byli hotovi všechny, kteří chtěli vycestovat, zavést do jistých úrodných krajin!

Z ústního podání víme, že většina nemohla být zachráněna, neboť nechtěli varování uposlechnout a hovořili dokonce o tom, že je nespravedlivé, aby jim byla vzata země, kde se stali velikými. Pak, i když slyšeli, že všemocný Tvůrce nechce, aby bylo jeho tvorům činěno utrpení, a proto že budou zavedeni do krajin, kde naleznou všechno, co budou potřebovat k nové výstavbě, zůstali nevěřící a nedůvěřiví!“

Po těchto objasněních Emengal několikrát hluboce vdechl, aby nabral sílu a začal znovu:

„Dnes přicházím s novým zvláštním příkazem! Každý Sumer ví, že v nejvyšší části u všemocného Tvůrce se nacházejí obrovské oblasti, které lidským duchům i při jejich nejvyšším vývoji musí zůstat věčně uzavřené! Je jen málo omilostněných, kterým je umožněno vidět obrazy, předávané nespočetnými prostředníky, přizpůsobené přijímacím schopnostem vyvinutých duchů. Vzdálenost od domova lidského ducha až k nejvyšším oblastem všemocného Tvůrce je tak nesmírná, že si to nikdo není schopen představit.

Předávám obrazy, došlé až k mému duchu, skrze mnohé prostředníky dále tak, jak jsem je přijal. Ukázané obrazy musím na zemi reprodukovat materiálem, jaký mám k dispozici. Je zapotřebí velké dovednosti k tomu, aby obrazy, které jsem směl vidět, mohly být zhotoveny. S pomocníky přírodní říše a říše duchů se mi to snad podaří!

Mezi vámi, Sumery, jsou mnozí, kteří na příkazu, který jsem obdržel, mohou spolupracovat. Potřebuji si jen prohlédnout chrámy, abych věděl, co všechno umíte!

Lidé ze Sumy, slyšte! Dávám vám nyní obrazy, které jsem přijal, přesně tak, jak je přijal můj duch!

Nejprve jsem viděl jen zlatě se třpytící mlžné výpary, které byly v trvalém pohybu. Potřeboval jsem nějakou dobu, abych v zlaté mlze identifikoval čtyři postavy, tvořící čtverec kolem nepředstavitelně veliké říše, kde se v nekonečném moři plamenů nachází všemocný Tvůrce!

První postava, kterou můj duch přijal, měla tvar na vysokých nohou vzpřímeně stojícího Ptáka se čtyřmi daleko rozepjatými křídly. Tento obrovský veliký Pták se zdál být celý z křišťálu. Nejnápadnější byla jeho hlava. Měla vzhledem k postavě přiměřenou velikost a tvar oválu, protaženého do šířky. Nejnápadnější byly čtyři velké, kulaté oči, dvě uprostřed obličeje a dvě po stranách. Oči se trvale pohybovaly na všechny strany. Měly svítivost srovnatelnou se slunečními paprsky. Zobák této ptačí postavy byl světle červený, takže jej bylo možné vidět ve všem tom svitu kolem. Na hlavě měl korunu ze světlezelených, třpytících se křišťálových per.

Zde bych chtěl dodat, že barvy v těchto nepředstavitelných výšinách jsou úplně jiné než ty, které známe my, lidé. Již v nejvyšší říši lidských duchů mají sotva co společného s barvami, které známe na Zemi. Protože popis čtyř nebeských postav je však určen pro Zemi, musely mně být ukázány barvy, nalézající se na Zemi!

Druhá postava, která mi byla ukázána, měla v sobě cosi mocného! Jednalo se o vzpřímeně stojící tělo s hlavou Býka. Jeho obličej byl takového druhu, který mi znemožňuje předat jej. Byl to ovšem obličej Zvířete, ale měl v sobě současně něco vyložené lidského. I tento mohutný Býk, který byl rovněž z křišťálu, měl křídla. Místo nohou bylo vidět jen křídla, která byla v trvalém pohybu. Spodní část těla mizela ve zlaté mlze, kterou jsem nebyl schopen proniknout.

Třetí Zvíře se zdálo být rovněž z křišťálu. Jeho vzpřímené tělo mělo v sobě rovněž něco mocného. Místo nohou měla také tato mocná postava daleko rozepjatá křídla! Její nádherný obličej mi ihned připomněl Lva! To znamená, byl to lví obličej, z něhož současně hleděl lidský obličej. I toto **mocné zvíře** mělo čtyři velké, kulaté oči, které se neustále pohybovaly.

Čtvrtá postava, která se rovněž vynořovala ze zlatě se třpytící mlhy, vypadala jako Skopec, obrovský, okřídlený Skopec s lidským obličejem. Jeho tělo svítilo jako stříbrný křišťál. Jeho obličej byl plný nepředstavitelné a vznešené krásy! Na hlavě nesla tato postava červeně a zeleně svítící korunu!“

Emengal učinil delší přestávku, pak pokračoval:

„A nyní ještě to poslední, co přijal můj duch:

Když jsem si pokud možno co nejpřesněji prohlížel ta mocná lidská Zvířata, cítil jsem, jakoby mi někdo otáčel hlavou. Pohlédl jsem udaným směrem a mezi nepředstavitelně vysokými horskými masivy, které zářily tak nádherně jako sluneční kameny, jsem uviděl vzplanout vysoké, vše převyšující červené ohnivé snopy, a sice takové červeně, která se v celém stvoření vyskytne snad jen jednou. Z horských mas, vyzařujících světlo, se vybíjely nepřetržitě bílé blesky, které opět kolem vytvářely ohnivé moře...

Této vznešené nádhery bylo ovšem pro mého ducha příliš mnoho. Musel jsem zavřít oči, a bylo mi, jako kdybych se ve zlatých mlhách topil...“

Emengal mlčel a sklonil hlavu. Cítil se zvláště unaven. Avšak již po krátké době se narovnal a několikrát zhluboka nadechl. Jeho unavené tělo tak přijalo sílu, která jím blahodárně proudila.

Diváci na něho hleděli se zářícíma očima. Ještě nikdy neslyšeli reprodukci takového druhu. Věděli sice, že na nejvyšším místě světa Světla se nalézají čtyři Géniové, ale neuměli si je představit. Emengal začal znovu:

„Popsal jsem vám čtyři postavy, které jste směli nazývat Génii, tak přesně, jak jsem je přijal v duchu. Jsou s Tvůrcem spojeny způsobem, který lidští duchové nikdy nepochopí. Jen zcela vysoce vyvinutí duchové mohou, i když jen částečně, význam těchto mocných postav chápat nebo vytušit!“

Emengal zmlkl a prohlížel si Sumery. Pousmál se, jakoby měl z něčeho radost a pokračoval:

„Když bylo po vidění, nevěděl jsem v dané chvíli, kde se nacházím. Trvalo dlouhou chvíli, než jsem mohl otevřít oči a viděl, že ležím na lůžku své ložnice. Ještě když jsem tam tak ležel, věděl jsem, že jsem během vidění musel přijat ještě něco nevědomě. Současně jsem poznal, jak bude těžké duchovně viděné předat pozemskými slovy.“

Posluchači naslouchali. Tušili, že jim nyní bude objasňovat význam čtyř mocných Géníů, přinejmenším natolik, kolik budou jejich duchové moci přijmout. Měli pro to schopnost poselství Světla také správně vykládat, což přinášelo jejich duchům stále velký užitek.

Emengal opět pokračoval v řeči:

„Byl jsem si vědom, že ty čtyři jedinečné, mocné postavy do sebe přijímají vůli všemocného Tvůrce, a dle svého druhu ji přetvářejí! Jinými slovy: Předávám dále to, co jsem ještě nevědomě přijal během vidění. Uvědomil jsem si to až později a sice, když jsem se namáhal vypátrat úkol těch čtyř velikánů. Ano, nesli v sobě všechny součástky, lze také říci semena, z nichž se mohla probudit k životu první stvoření v bezprostředním dosahu všemocného Tvůrce.“

Pokusím se tyto čtyři postavy z nejvyšších výšin zformovat natolik, nakolik to umožní pozemský materiál. Mají být postaveny do čtyř rohů Chrámu všemocného Tvůrce. Vím, že ukázané obrazy byly jen slabými podobami čtyř nebeských obrovských postav. Více nedokázal můj duch přijmout!“

Emengal sestoupil ze svého vysokého místa a zadíval se na Sumery kolem sebe. Cítil, že jeho výklady byly přijaty s hlubokou vděčností. Dosud jen věděli, že čtyři Zvířata s nesmírnou silou vyzařování v nejvyšším nebi existují, avšak nikdo si nedokázal o nich udělat nějakou představu. Patřil k nim i on sám.

„Bude vám pochopitelné, že tento neobvyklý příkaz nemohu vykonat sám. Potřebuji pomocníky. Proto prosím všechny, kteří umí zacházet s alabastrem a kovy, aby mi pomohli. Budu však potřebovat také jiné šikovné spolupracovníky!“

Iltasa poprosil Emengala, aby si odpočinul. Čekalo je dlouhé období plné práce. Kromě toho bylo již pozdě. Všichni přítomní vyprovodili oba kněze až k chrámu, pak položili všichni svou levou ruku na hrud' a téměř současně řekli: *„Vaše přítomnost nás ctí!“*

Mezitím připravil jeden žák v jedné z vedlejších místností chrámu na dvou malých stolech večeři. Sestávala z výživné kaše z hrubě mletého obilí a z různých v medu vařených plodů.

Po večeři si Emengal sundal čelenku. Iltasa ji vzal do ruky a podrobně si prohlížel krásné zelené kameny. Ještě nikdy neviděl kameny této barvy.

Když Emengal zpozoroval, jak podrobně si Iltasa kameny prohlížel, objasnil mu jejich smysl.

„Lidé, kteří nosí tuto barvu, jsou vytrvalí a vynalézaví. Musí často proputovat hloubky a sbírat poznatky, aby pak dosáhli výšin, v nichž je jim umožněno přijímat zjevení, která z množství vyzvedli.“

Jakmile je moje práce skončena, nosím kameny opět v amuletu!“

Po krátké přestávce vyšli oba ven. Zůstali stát a hluboce vdechovali podivuhodnou vůni nočních květin. Emengal chvíli pozoroval příčinnivý shon ptáků a obdivoval velké svítící brouky, jejichž tři světla zářila jako malé hvězdy. Pak Iltasa zamířil na cestu, vedoucí mezi vonícími keři a květnatými loukami až k jedné z vysokých věží neboli zikkuratů.

„Děti dnes naplnily vybrané kmeny na okrouhlé střeše trochou zeminy. Semena malých květin budou vyseta až později.“

Oba kněží šli pomalu dále a nechali na sebe působit nádheru této vonící hvězdné noci.

„Jen málokterí lidé vědí, že nejen Slunce a Měsíc působí na Zemi a lidi na ní žijící,“ poznamenal Iltasa.

Emengal souhlasně přikývl a řekl:

„Jak mnoho hvězd působí na náš pozemský svět! Jejich vliv proniká až do nitra Země. Obyvatelé přírodních říší, velcí stejně jako malí, vědí o tom více.“

Když oba prošli kolem Chrámu Slunce, řekl Iltasa:

„Budeme muset chrám na jedné straně zvětšit, aby bylo možné postavit podstavec, na kterém má rovněž svítit věčné světlo!“

Emengal pohlédl poněkud udiveně na Iltasu:

„Proč druhé věčné světlo? Pokud si vzpomínám, svítilo v chrámu od jeho vzniku jen jedno věčné světlo!“

„Toto opatření nás napadlo, když jednou věčné světlo vyhaslo. Dodnes nevíme, proč nás toto neštěstí postihlo. Jeden jasnovidce z Uru nám nechal oznámit, že se v dané době dozvíme, proč světlo Lásky vyhaslo. Nádhera, v níž dnes žijeme, je nepopsatelná,“ pokračoval Iltasa. „Již po celá tisíciletí smíme pracovat, stavět, učit se, avšak jeden jasnovidce nám zprostředkoval zprávu, že jas našeho života se jednoho dne zachmuří...“

„Jak zní zpráva, kterou jste obdrželi?“ zeptal se Emengal se zájmem.

Dříve než Iltasa odpovéděl, usedli oba kněží na lavičku. Teprve po delší chvíli Iltasa řekl:

„Srdce mi v hrudi ztěžklo, když jsem uslyšel následující zprávu: **»Slyš! Jeden anděl se oddělil od Světla! Zřítíl se do nepřehlédnutelných hlubin. Stal se odpůrcem našeho všemocného Stvořitele. Mnoho duchů ho následovalo a začalo vzývat.«**

Vložili jsme tato slova ve zlatě do tří alabastrových tabulí a v našem chrámu pověsili tak, že si je snadno můžeš přečíst!“

Když Iltasa mlčel, vzal Emengal jeho ruku do své a řekl, že zprávu zná, neboť všichni mudrci, kteří jsou v duchu spojeni, ji přijali.

„Avšak proč tě ta zpráva tak vylekala?“ zeptal se Emengal. Iltasa mlčel, smutek naplnil pojednou celou jeho bytost.

„Padlý anděl již dlouho na mnoha místech zavedl lidi na zcestí!“ pokračoval Emengal.

„V Kadingiře žijí v dané době jen lidé, kteří jsou spojeni se světem Světla a jeho obyvateli! Proto nelze ještě nic pozorovat.“

„Mohu ti sdělit, že Sumerové v jedné strastiplné době budou opět na Zemi. Ano, všichni, všichni, kteří si zachovali čisté srdce, budou opět zde. Avšak ne jako národ, ale roztroušeně po celé Zemi! Budou všude tam, kde člověk nebo skupina bude toužit po duchovních poznacích. Pokud je mi známo, budou to jen nemnozí.“

„Slyšel jsem o této strašné době již jednou“, řekl Iltasa. „Avšak dokáží si o tom sotva co představit. Především je pro mne nepochopitelné, že by se něco v naší pokojné Kadingiře mohlo změnit.“

Emengal mlčel. Mohl by svého bratra v duchu poučit jinak, avšak měl před sebou těžký úkol a nesměl se nechat odchýlit. Kromě toho by Iltasa nemusel dlít na Zemi, když by se také Kadingirra změnila v místo hrůzy...

Příštího dne si Emengal prohlédl nejprve skladiště s materiálem, o nějž Iltasu nedávno prosil duchovní cestou. Byl nanejvýš spokojen, když uviděl tolik užitečných věcí, které tam byly pečlivě uloženy. Alabastru bylo k dispozici velké množství a byl dobře zakrytý. A to množství nářadí! Emengal nebyl připraven na to, aby uviděl tolik potřebných věcí. Nechyběly kovy ani řezací stroje, stejně jako brusné nářadí. Bylo k vidění mnoho kelímků, z nichž některé obsahovaly ještě roztavené stříbro, kromě toho malé a velké hromady zlata, stejně jako jiných kovů a kamenů, které Emengal neznal. Dokonce různé drahokamy ležely v jednom vyhloubeném kmeni. Štůčky jemně a hrubě tkaných látek ležely ve zvláštní místnosti spolu s různými velkými dřevěnými jehlicemi. Také zlatá a stříbrná vlákna, stejně jako rozdílně zbarvená jiná vlákna ležela spořádaně v povlečených plochých koších. Emengal viděl mnoho věcí, které neznal a také netušil, odkud přišly. Bude potřebovat více dní, aby si nechal všechno ukázat a vysvětlit.

Iltasa se usmíval, když viděl Emengalův údiv a řekl:

„V průběhu času se generace Sumerů naučily mnoho od mistrů zemské říše. Pod zemskou říší rozumíme celou zeměkouli, uvnitř i vně. Vždyť Země nepatří lidem, nýbrž elementárním obyvatelům, kteří tu byli před námi. Tito velcí a malí mistři nám často ukázali místa nebo naleziště. Nejčastěji to byli malí mistři, kteří pracují v zemi, kde se nalézá zlato a stříbro! Ukázali nám také, jak má být taveno, abychom je mohli formovat!

Mimo to jsme dostali od Eriby šest malých, divokých koní. Jsou zvlášť houževnatí a na celém těle mají dlouhou, načervenalou srst. Na přední straně hlavy, a sice mezi ušima, lze pod hřívou cítit zakrnělý roh. Pravděpodobně pozůstatek z pravěku, kdy ještě mnohým zvířatům rostly mezi ušima rohy. Jezdci těchto malých koní jsou dlouhé měsíce na cestách, když potřebujeme určitý materiál, který se nenalézá zde.“

„Iltaso, ty jsi se tak dobře o všechno postaral, že mohu ihned začít se svou prací!“ řekl Emengal.

„Eriba patří k našemu bratrstvu. Byl ve více městech jako Uruk, Lagaš, Akkada, Eridu a vyučoval tam žáky, kteří se zajímali o věci, související se zemědělstvím, také o to, které ovocné druhy nejlépe prospívají. Avšak největší úspěchy měl se zhotovováním štětců z velbloudí srsti. Používal přirozeně i srst jiných zvířat, neboť ve všech městech Sumerů bylo zapotřebí štětců všech velikostí. Bylo málo těch, kteří se hodili k chovu zvířat. Ti nemnozí, kteří si dokázali podmanit i divoká zvířata, museli mít dobré spojení se světem zvířat již z minulých inkarnací.

Když Eribovi rodiče cítili, že nadchází konec jejich života, zavolali Eribu, aby převzal vedení zemědělství a ovocnářství. Eriba následoval volání a od té doby pracuje na statku svých rodičů. Když tito zemřeli, poslal svého mladšího bratra Balicha, který na tento okamžik již dlouho čekal, do Uru. Vzal si ženu, která se k němu hodila a stála na jeho straně ve všem, co se týkalo výuky. Měl stále kolem sebe žáky, a protože byl mnohostranný, mohl se každý, kdo po vědění toužil, mnoho od něho a jeho družky naučit, neboť přicházely také děvčata a ženy.“

Emengal vyslechl Iltasovy výklady se zájmem. Potom řekl:

„Svět, ve kterém žijeme, je skutečně poklidný a práceplný! A já mohu díky tvé starostlivosti započít se svou prací! Můžeme začít za svítání přicházejícího dne. To je také hodina, ve které také ptactvo naplňuje vzduch svými líbeznými melodiemi.“

Následujícího dne, když Emengal ještě před začátkem ptačího zpěvu vycházel z chrámu, čekali již na něho stolaři, kovodělníci a mnoho jiných pomocníků.

Aniž by ztrácel čas, vysvětlil hned všem na práci žádostivě čekajícím, že ihned musí být vytvořeny velké schránky, do kterých by mohly být postaveny čtyři trupy zvířat, a sice tak, aby

nemohly být poškozovány. Schránky musí být z nejpevnějšího dřeva, jaké existuje; to by však ještě nestačilo. Teprve široké, kovové pásy by jim mohly dát tu správnou pevnost.

Všichni pochopili, co Emengal zamýšlí.

„Zhotovíme nejprve jednu schránku, jakmile nám dáš její rozměry.“

A tak se stalo. Za dva dny byla velká bedna hotová. Byla přesně taková, jakou mudrc potřeboval. Mistři a pomocníci začali hned se zhotovením tří ostatních beden...

Emengal měl zvláštní místnost, kde mohl pracovat. Vše, co potřeboval, měl ve své blízkosti. Nechyběla ani lavička k odpočinku.

„Budeme také potřebovat pomoc obra,“ mínil Iltasa. *„Vždyť jen obr dokáže tak mohutné figury, které jsi nám popsals, zvednout do schránek.“*

„Mohli bychom poprosit obra Šulu,“ řekl jeden z kovodělníků, který se nacházel v blízkosti. *„Již vícekrát nám pomohl.“*

„Máš pravdu,“ řekl Iltasa. *„Šula bude radostně stát na naší straně a práci nám usnadní!“*

„Poprosil jsem také mistry národů přírody o jejich pomoc v případě potřeby. Podstavec, který potřebuji pro svou práci, je již také hotov!“ řekl Emengal radostně. Hned nato se vydal ke svému pracovišti, kde již čekalo více mistrů a pomocníků.

Jakmile skončily nutné přípravné práce, vytvořil Emengal nejprve obrovský trup a hlavu Býka z alabastru. Zhotovení hlavy trvalo nejdéle. Když pak tato byla hotová, měly obrysy Býčí tváře v sobě něco lidsky-majestátního. Bylo to umělecké dílo, které snad sotva někdo mohl očekávat! Nesmí se zapomínat, že toto umělecké dílo bylo zhotoveno mnoho tisíciletí před příchodem Krista.

Obličej Býka měl rovněž v sobě cosi lidského. Bylo proto pochopitelné, že všichni, kteří po dokončení tyto čtyři Génie uviděli, hovořili o čtyřech lidských Zvířatech, avšak všichni chtěli vědět, jak dokázal zvířecí tváři současně dát něco lidského.

Během celého období, v němž Emengal pracoval, ho neviděl nikdo cizí. Za cizince nebyli považováni Sumerové, ale ti, kteří pracovali v městech založených Sumery a často přicházeli do Kadingirry. Sumerové samotní byli tiší a mlčenliví a hovořili, jen když byli tázáni. Tato mlčenlivost byla vštěpována již dětem.

Král z Uru a také král z Kadingirry přišli, aby si prohlédli zázračná díla. Dozvěděli se o tom teprve tehdy, když jim Iltasa poslal zprávu.

Pracoviště leželo sice velmi odlehle, avšak přece ještě v obvodu parku, který patřil ke Chrámu všemocného Tvůrce, kam měli přístup jen tam zaměstnaní. Emengal vytvořil zázračná díla. Křídla oněch čtyř zvířat byla z tepaného zlata a stříbra. Chyběla již jen koruna Orla. Avšak i ta byla tu, když jí bylo potřeba. Jedna skupina Sumerů, která na malých koních odcestovala, se z dlouhé cesty vrátila, a přátelsky Emengala pozdravila:

„Přivezli jsme drahocenné zboží,“ řekl jeden z nich. *„V tomto koši je ta drahocennost měkce uložena.“*

Emengal se sotva odvažoval odstranit jemnou trávu, na ní ležící. Když se k tomu konečně odhodlal, uviděl, že jeho starosti ohledně ptačí hlavy byly zbytečné. V koši ležely téměř stříbřitě se třpytící, světle zelené, ploché kusy kamenů, z nichž bylo snadné zformovat jeden druh koruny.

Byl hluboce pohnut díkem a radostí, když tu drahocennost uviděl. Podal jezdcům ruku, pak mlčky opustil pracoviště. Nikdo neměl vidět slzy v jeho očích.

Avšak Iltasa přišel právě včas, aby slzy ještě uviděl.

„Jsi příliš unaven, můj bratře! Nikdo nedokáže bez dnů odpočinku tak pracovat, jak jsi to udělal ty. Jsi tak hubený, že skrze pokožku je vidět tvoji kostru! Pojď, já ti ukáži něco pěkného!“

Emengal si ještě jednou prohlédl zelenou drahocennost, pak následoval Iltasu a řekl:

„Rád bych si nejprve trochu odpočinul, pak si vychutnám to pěkné, co mi chceš ukázat, mnohem lépe!“

„Máš pravdu.“

Oba se vydali k velkému chrámu a Emengal se uložil, nadechuje se, na své lůžko.

Iltasa připravil mezitím výživnou kaši s kousky ryb a trochou pštosích vajec. Také trochu šťávy z květů karafiátů položil na lehký přenosný stůl, který potom zanesl do malé jídelny, patřící k chrámu.

Emengal hluboce spal, když pro něho Iltasa přišel.

„Spi, můj bratře, a nech konečně své unavené tělo odpočinout!“

Iltasa si ho ještě krátce prohlédl. Dělal si o umělce velké starosti. Jeho hubenost byla odstrašující! Přece by nedostal příkaz, kdyby jeho duch a tělo k tomu nedostalo nezbytnou sílu.

Iltasa vyšel tiše z ložnice, odnesl stůl s jídlem a opustil chrám.

Venku na něho čekala již skupina lidí, která ho doprovodila na jeho cestě k jedné z věží. Hlouček dětí seděl na louce před věží, čekaje na něho. Když vrchní kněz přišel, všichni povstali a radostně se na něho dívali. Hned nato však obrátili veškerou svou pozornost na věž.

Mezitím uviděl Iltasa a jeho průvodci dlouhé šlahouny se světlezelenými listy. Byly to čtyři šlahouny, sahající až k zemi. Rostly ze zeminy, kterou děti naplnily vydlabané kmeny na nejvyšší terase věže.

„Semena zaseli přirozeně ptáci. Není to poprvé, kdy nás obdarovali semeny květin!“ řekla Monina, sestra jednoho umělce, který pomáhal Emengalovi.

Iltasa šel k věži a sáhnul na jeden ze šlahounů. Zdály se být houževnaté a pevné. Bylo dokonce již vidět malé květní pupeny.

„Vyčkejme,“ řekl *„Věřím, že uvidíme ještě více takových popínavých rostlin.“*

Děti hleděly vzrušeně na Iltasu, neboť na druhé věži ještě chyběly vydlabané kmeny.

„Vydlabané kmeny tam budou, pokud možno co nejdříve, přineseny. Muži je hned také naplní zeminou. Dopravovat zeminu nahoru je pro děti příliš těžké!“

Téměř každý den přibyla jedna popínavá rostlina.

„Střechy chrámů musejí zůstat volné, avšak na Slunečním paláci, který je také vysoký, můžete kolem střechy položit vydlabané kmeny. Třeba i tam budeme obdařeni semeny,“ řekl Iltasa, když upozoroval, jak několik mužů pozorovalo střechy chrámů.

„Pojďme, odejděme, vždyť malí elementární ošetřovatelé nemají rádi, když se prohlížejí zvědavě rostliny, které jsou právě ve vývoji.“

Všichni přitakali, že Iltasa má pravdu. Ale tak nezvykle dlouhé popínavé rostliny nebyly ještě nikde k vidění. Iltasa se téměř lekl, když ty dlouhé rostliny uviděl.

„Porostou ještě daleko více,“ volaly děti a běžely za Iltasou.

Emengal spal téměř dvacet hodin a řekl:

„Cítím se nyní svěží a silný jako v den svého příchodu!“

Iltasa byl šťasten a zbaven svých starostí, neboť Emengal vypadal skutečně mnohem lépe. I samotná hubenost se nezdála již tak nápadná. Iltasa opustil hbitě místnost a připravil pokrm, který zvláště musel vzbudit Emengalovu chuť.

Jídlo sestávalo ze dvou kachních prsou, servírovaných s kyselou šťávou z planých jablek. K tomu byla opět výživná obilná kaše a sklenice ovčího mléka.

Emengal vše jedl s velkým požitkem. Domníval se, že za celý svůj život ještě nikdy nepocítil takový hlad, a že ještě nikdy tolik nejedl.

Po jídle vzal Iltasa Emengala s sebou, aby mu ukázal zázrak tkaní přírody. Emengal sotva věřil tomu, co viděl. Nenalezl také žádná slova, aby vyjádřil to, co cítil.

„Popínavé rostliny opět narostly. Mám za to, že zahalí celou věž svou zelenou nádherou!“
Iltasa měl pravdu. Za několik dní byla ovinuta celá velká věž, od střechy až po zem. I pupeny se zdály být větší.

„Zázrak z Kengaru, Sinearu a Kadingirry! Mám za to, že také na věžích v Kengaru a Sinearu porostou tytéž popínavé rostliny.“

Iltasa souhlasně přikývl, myslel právě na totéž. Kengar byl důležitou částí města, neboť tam žili ti nejstarší stříbro- a zlatotepci, kteří současně založili školy, aby po jejich odchodu ze Země mohlo jejich umění pokračovat dále. Proslulé byly také pečovní tyče, které zhotovovali. V Kengaru byly také vyráběny zlaté nebo stříbrné do špičky se sbíhající jídelní lžice. Každý Sumer jedl se dvěma lžicemi. Špičkou mohl snadno rozdělovat drůbež nebo ryby na malé kousky. Jiné maso se v té době nejedlo.

Městská část Sinear byla stejně důležitá pro všední život Sumerů jako Kengar. V Sinearu byly velké sklady, ve kterých bylo uskladněno vše, co bylo zapotřebí. I předení vláken se nyní pro pradleny stalo jednodušším a snadnějším. Za to vše vděčí bytostným mistrům Země. Tito mistři, nebo lépe řečeno učitelé, přinesli v průběhu doby Sumerům tolik, že se tito sami stali mistry.

Netrvalo dlouho a druhá věž a také Letní palác obrostly popínavými rostlinami. Listí poněkud ztmavlo a pupeny, které se stále zvětšovaly, se zdály být skryty pod listím.

Emengal si dlouhou chvíli prohlížel rostliny, pak šel na své pracoviště, aby zahájil a dokončil poslední práci, která ještě chyběla. Byla to koruna mocného, zpřímá stojícího ptáka Orla. Práce byla lehčí, než myslel. Ze světlezelených kamenů nebylo těžké zformovat ozdobu hlavy, podobající se koruně z peří.

Čtyři plošiny, na nichž stály schránky nebo obaly se čtyřmi lidskými Zvířaty, by mohly být rovněž označeny jako umělecká díla. Jeden ze Sumerů, který dlouhou dobu žil v Akkadu, pracoval s bronzem. Nebylo nikoho kromě něho, kdo by tak rozuměl tavení kovů a různým slitinám jako on. Přirozeně i on vděčil za své vědění jednomu umělci z bytostných obyvatel Země.

Vnitřek plošin byl vyplněn různým kamením, avšak čtyři vnější stěny sestávaly z tlustých bronzových ploten, ozdobených plody a květinami. Na horní ploše se leskla široká měděná plotna.

Ty čtyři nádherné umělecké sochy, Géniové, byly postaveny u rohů hlavního chrámu tak, že hleděly do všech čtyř směrů. Křídla této čtveřice byla připevněna na stěny chrámu, aby byla trvanlivější. Emengal potřeboval ke zhotovení ptákovy koruny tři dny. Touto korunou bylo jeho dílo ukončeno. K vykonání příkazu všemohoucího Tvůrce potřeboval o něco více než jeden rok. Byla to nejpožehnanější doba celého jeho života!

Třetího dne po dokončení poprosil Iltasa Emengala a všechny, kteří na díle spolupracovali, aby přišli na slavnost díky do chrámu! Den před slavností přišli hudební žáci a poprosili Iltasu, aby směli vyjádřit radost po svém. Že vezmou s sebou své dechové nástroje a jakmile se otevrou dveře

chrámu, že se postaví na čtyři rohy, a sice vedle nebeských postav a že zahrají melodii, kterou jeden z nich v duchu slyšel, a tak dlouho předehrával ostatním, až ji všichni hráli z paměti.

Všechno se dalo tak, jak bylo domluveno. Když se velké posuvné dveře otevřely a byly zapáleny kouřové nádoby, pozvedli hudebníci své dechové nástroje a zahráli melodii, při které všichni, kteří se vydali k chrámu, naslouchali. Byla to zcela neznámá melodie, přesto připadala nějak všem známá. Iltasa a Emengal byli hluboce dojati, když tuto melodii slyšeli. Zněla jako volání fanfár, kterou jejich duchové při určitých příležitostech vždy slychávali.

„Cítil jsem určitý zármutek, když jsem slyšel tuto melodii,“ řekl Emengal.

„Mně se nevedlo jinak,“ odpověděl Iltasa zamyšleně.

Brány byly uzavřeny a přítomní se posadili na své nízké sedačky z vrbového pletiva. Každý odnáší svou sedačku při odchodu zpět do místnosti, která slouží jako sklad.

Emengal začal hovořit:

„Chtěl bych vyjádřit svůj dík Všemocnému Tvůrci! Stejně jako vy! Avšak co je dík? Může mi někdo z vás říci, co pod díkem rozumí?“

„Nevím, co dík je,“ řekl jeden z pomocníků. *„Mohu však říci, že jsem ještě nikdy necítil tolik radosti jako během doby, ve které jsem směl spolupracovat. Snad znamená radost dík! Není to přesné,“* řekl téměř zahanbeně.

„Může i ještě někdo říci, co pod díkem rozumí nebo cítí?“

Mistr kovů zvedl ruku, Emengal mu pokynul a povzbudil k hovoru.

„Dík je snad pocit štěstí. Byl jsem vždy šťastný, odmalička. Šťastný, že mohu až do svého konce na Zemi pracovat, šťastný, že mi bylo dopřáno naučit se poznat lásku. Snad se vděčnost skrývá ve štěstí a radosti.“ Po těchto slovech sklonil muž hlavu a posadil se.

„Vaše odpovědi mi udělaly radost, neboť jsem cítil, že slovo »dík« nemáte jen na rtech, ale že je spojen s celým vaším životem! Chtěl bych vám dnes dát na cestu jedno poučení!“ Avšak dříve, než mohl Emengal pokračovat, vichřice zahučela kolem chrámu a bylo slyšet také hromobití. *„Obr Šula se rozloučil. Slíbil jsem mu, že jakmile ho budeme potřebovat, že ho poprosíme o pomoc.“*

Po tomto krátkém přerušení začal Emengal znovu:

„Každý člověk je poutníkem na cestách stvořením. Všechny vedou do zahrad štěstí, do domova lidského ducha! Víme však, že na Zemi se může všechno změnit a také, že ona malá skupina, která opustila Atlantidu, byla tak silně spojená s vysokými duchy, že se mezi nimi nemohl rozhostit citelně žádný smutek, přes těžké začátky v cizí zemi!“

Existuje jeden nevěrný anděl, který již v době vašeho vystěhování z Atlantidy byl již všude mezi lidmi v činnosti.“

Emengal zpozoroval, že posluchači nerozuměli. *„Čeho může jeden nevěrný anděl dosáhnout, když lidi vedou věrní duchové?!“* mysleli si.

„Vliv tohoto nevěrníka je takový,“ pokračoval Emengal, *„že to lidé sotva poznají, když přijdou pod jeho vliv.“*

Emengal mlčel, neboť postřehl, že bylo ještě příliš brzy hovořit o tom dále.

„Přemýšleli jste již někdy, proč obyvatelé Atlantidy, země vašeho původu, se museli z větší části utopit v záplavě?“ zeptal se Iltasa a hned nato si sám svou otázku zodpověděl.

„Pokud jsem slyšel, nechtěli věnovat sluchu Merinovým poukazům, který všem objasňoval splanost nutných převratů Země a také atlantská říše, která přec již byla prastará, že se spolupotopí. Na jiných, velmi vzdáleně ležících místech Země, že budou vysoko vytlačeny hory, které tedy musí z vodstva vystoupit. Merlin osobně prošel celou zemí sem a tam, aby všem objasnil“

přicházející proměny Země. A bylo by dobré, říkal neustále, když se již nyní začnete připravovat na to, abyste ohroženou zemi pokud možno co nejrychleji opustili. Jakmile obyvatelé Atlantidy uslyšeli, v jakém nebezpečí se nacházejí, byli téměř všichni hotovi vzít slova Merlinova, kterému všichni důvěřovali, vážně a odcestovat pryč, ale kam?

Merlin jim řekl, že ode dneška v celé zemi pohotově povstávají poslové, kteří je mohou zavést do krásných a plodných zemí!

„Tak tomu bylo,“ řekl Iltasa. „Také já jsem slyšel totéž. Vím také o Merlinových starostech. Čas plynul, avšak jen nemnozí se chystali k vycestování. Teprve až bylo příliš pozdě, chtěli právě ti, co Merlinova varování nebrali vážně, co nejrychleji pryč. Avšak zde bylo již definitivně příliš pozdě.“

„Co tedy ten padlý lidem řekl, že nevěnovali pozornost slovům ani tak velkého jasnovidce jako byl Merlin?“ zeptal se jeden z Emengalových pomocníků.

„Tento odpadlík, lépe řečeno protivník Všemocného Tvůrce, nepotřeboval mnoho učinit nebo říci. Hovořil k jejich mozku a ne k jejich duchu. Potřeboval jen jednomu z nich vnuknout, že mají ještě mnoho času, neboť jasnovidci prý často vidí události, které se splňují, až o tisíc let později!

Pojednou takto mysleli mnozí. Přirozeně, že poslechnou Merlinovy rady, ale ne hned. Každý myslel jako jeho soused. Jistěže katastrofa přijde, ale kdy? Je pravděpodobné, že do té doby již všichni budou po smrti. Že je nutné se spoléhat na své vlastní myšlení! A toto nebezpečné a falešné stanovisko se rozšířilo rychle v celé zemi!

Mnozí lidé, kteří následovali toto našeptávání, brzy zpozorovali, že se jejich pokojné bytí změnilo. Měli téměř stále dojem, že provedli něco nesprávného, byli však současně přesvědčeni, že nejsou schopni učinit něco špatného!“

„Pochopili jste nyní, jak protivník Všemocného Tvůrce přivádí lidi na falešné cesty?“ zeptal se Emengal.

Všichni zvedli ruce. Pochopili. Jeden z nich prosil, aby směl promluvit.

„Odpůrce tedy našel jednoho slabého, snadno ovlivnitelného člověka, kterému potom vnuknul ideu, že země ještě dlouho potrvá!“ tázavě hleděl na Emengala.

„Pochopil jsi správně. Jeden člověk stačil k tomu, aby se našeptávání odpůrce rozšířilo tak, že tomu postupně všichni uvěřili.“

„Poučení, které bych vám dnes chtěl dát, snad bych měl říci lépe odkaz, je, že jeden nevěrný anděl se zřítíl hlubin a že tento zločinec chce přivést lidský rod na svou stranu! Z části se mu to již podařilo. Avšak vy, Sumerové, nesmíte k němu patřit! Zkoumejte přesně všechno, co slyšíte! Dokonce každou radu! Tím nejhorsším se stávají bludné nauky.“

„Co jsou bludné nauky?“ zeptal se jeden Emengalův pomocník.

„Bludné nauky lze popsát následujícím způsobem. Přijde k vám na příklad jeden člověk, který se nazve knězem a tvrdí, že obdržel poselství od jednoho vysokého ducha. Obyčejně má tento údajný kněz již kolem sebe malé posluchačstvo. Je pochopitelné, že mnozí chtějí slyšet vysoké poselství. Falešný kněz řekne, že je opovržlivostí myslet si, že všemocný Tvůrce se o lidi stará! K tomu tu jsou jeho kněží, neboť ti vědí přesně, co dělá lidem dobře a co potřebují! K tomu přece dosadil všemocný Tvůrce kněze!“

„Co byste učinili, kdyby takový člověk, který se nazve knězem, přišel k vám?“

Přítomní o tom dlouze přemýšleli. Potom jeden řekl:

„Věřil bych jenom jednomu z toho, co kněz řekl. A sice, že všemocný Tvůrce je příliš od nás vzdálen na to, aby se o nás, malé tvory, mohl starat. My však víme, že existuje mnoho prostředníků

ve světlých výšinách, kteří nás slyší a nám pomáhají, když jsme v nouzi. Proto nepotřebujeme žádné kněze.“

„Ty jsi velmi dobře pochopil, co se rozumí pod bludnými naukami. Proto bych vás chtěl upozornit na to, abyste vše, co slyšíte, zkoumali! Zkoumejte a velmi dobře se tažte, zda to slyšené je v souhlasu s vaším věděním... A ještě něco: Dávejte si pozor na svá slova. Hovořte jen, když jste tázáni! Pro současný život nebudete pravděpodobně potřebovat žádné rady. Avšak váš duch je přijme a uloží! Proto platí má slova vlastně jen pro váš příští pozemský život. Nežijeme přece na Zemi jen jednou... Až opět přijdete, budete mnohé přijímat jen mozkiem. Avšak mozek sám klame, neboť je vázán na zemskou tíži. Vaši duchové jsou svobodní. Budou vás vnitřním hlasem, který každý z nás vlastní, napomínat a varovat. Potřebujete jen naslouchat tomuto hlasu, pak budete činit stále to pravé!

Nevím, zda se ještě uvidíme. Proto se s vámi loučím a sice s radostí v srdci, protože jsem se zde setkal s tak schopnými spolupracovníky...“

Iltasa dal znamení a Hesiad, jeden z jeho žáků, uhodil na velký gong. Hned nato byly otevřeny oboje posuvné dveře. Téměř současně zvedli trubači své nástroje a zatroubili více melodií, které oběma kněžím opět připomněli zvuk fanfár.

Emengal zůstal stát na posledním stupni a loučil se s lidmi, kteří se mu v průběhu pracovního roku stali milými. Každý jednotlivec předstoupil, sepal ruce jako k modlitbě a řekl se slzami v očích:

„Vaše bytí na Zemi nám přineslo radost a čest!“

Iltasa, který zůstal stát na horním stupni, řekl:

„Matka Země obdařila Emengala, jeho pomocníky a Sumery všeobecně zvláštní radostí. Mnoho velkých a malých bytostí spolupomáhalo, takže se přání královny Země mohlo splnit ještě před odchodem Emengala. Pojdte nyní se mnou a vizte!“

Bylo nutné ujít dlouhou cestu, než se dospělo k věži tuláků po hvězdách. Bylo krátce před polednem, když tam skupina dorazila. Všichni zůstali jako strnulí stát krátce před věží. Kdo kdy viděl takovou nádheru a velkolepost? Všichni, i Emengal a Iltasa, měli slzy v očích. Skupina dětí, která měla právě volno, seděla na kvetoucí louce a hleděla s němou úctou na dosud nevidanou nádheru květů.

Pupeny metry dlouhých šlahounů se přeměnily v zázračně vonící květy.

„Takové květiny dosud na Zemi nikdy neexistovaly,“ řekl tiše Emengal. „Je těžké popsat květiny, které dosud na Zemi nikdy nebyly.“ Emengal hovořil dále:

„Vidím velké, značně otevřené, bílé květy podobné vodním liliím. Avšak z těchto zázračně krásných bílých květů vyrůstá jiná mnoholistá růžová květina. V každém případě mi to připadá tak, jakoby vyrostla z bílé květiny. Listy, které z počátku byly světle zelené, jsou nyní více tmavozelené. Květy jsou přibližně velké jako mužská dlaň. Celé okolí se zdá být zahaleno jejich jemnou vůní.“

Iltasa, který úponky s pupeny denně pozoroval, objasnil nyní všem, že se květy při západu slunce zavírají a příštího dne za východu slunce opět otevírají. Když se otevírají, přijímají nejprve barvu jitřních červánků. Netrvá však dlouho a opět zbělají. Jakmile jsou zcela otevřeny, je možné pozorovat, jak se růžově zbarvené mnoholisté květiny uprostřed bílé nádhery široce rozprostírají.

„A ti mnozí malí ptáčci! Světle modří a světle zelení! Nikdy zde tento druh nebyl. Mizejí zcela v květech!“ řekl Emengal.

Dalo by se věřit, že květy visí dolů; byly velké a jistě velmi těžké. Avšak pravý opak byl pravdou, neboť měly krátké, silné stonky a rostly na úponcích vzpřímeně.

„Jak máme tyto květiny nazývat?“ zeptal se Iltasa děti, které přišly blíže. Děti udávaly mnoho jmen, avšak žádné se k těmto květům nehodilo. Po dlouhém zvažování řekl Emengal:

„Já bych je nazval květinami ranních červánků!“

A při tom zůstalo. Nic nepřekonalo krásu květin ranních červánků, které se také později nazývaly visutými zahradami. Právem byly označovány jako div světa.

V době, kdy Emengal pracoval na těch čtyřech alabastrových postavách, neměl nikdo, kromě přímých spolupracovníků, na pracoviště přístup. Když ale od vrchního kněze slyšeli, že umělec nesmí být při své práci rušen, jevíli se všichni být spokojeni. Teprve po odcestování Emengala měla být cesta opět volná. Kromě toho měli kněží v různých městech, v nichž vykonávali svůj úřad, dostat písemná sdělení, v nichž by byla vidění jasnovidce Emengala a s tím spojený příkaz přesně popsány.

Emengal oddálil svůj odchod z Kadingirry ještě o dva dny. Podívaná na visuté zahrady s květinami ranních červánků ho zdržela. Jakmile vyšlo slunce, seděl již na lavici, stojící uprostřed skupiny tamaryšků, odkud pozoroval, jak se květy pomalu otevírají. Odkud tato nádhera přišla? Existuje ještě někde na Zemi? Téměř se ulekl, když obdržel odpověď na svou otázku:

„Výskyt těchto květin na Zemi je ojedinělý!“ řekl tichý ženský hlas, který mu již zprostředkoval tak mnohý příkaz. *„Naše královna Země poslala semena jedním větrným poslem! Jsou darem za provedenou práci a Sumerům, kteří jsou tak velice spojeni s bytostným národem zemské říše!“*

Emengal seděl na lavici a chvěje se láskou ke všemu stvořenému, vůbec nepozoroval, že mu z očí stékají slzy štěstí. Cítil se pojednou unaven. Vždyť již překročil čas, který byl pro jeho život vyměřen. Nesmírně unaven povstal a šel do blíže ležícího Chrámu Slunce. Larak, vrchní kněz chrámu, viděl hned, že Emengal došel na konec svého pozemského života. Zavedl ho pomalu do jednoho z přilehlých pokojů, pak ho zvedl a položil na lůžko. Hned nato zaslal Iltasovi zprávu:

„Naše země zchudla o velikého mudrce.“

Když Iltasa vstoupil do pokoje, kde Emengal ležel, opustil již jeho duch pozemské tělo. Zatím co Larak zapaloval kouřové nádoby, viděl Iltasa po krátkou dobu vedle Emengalova lůžka stát mladého muže, který louče se, mu pokynul a zmizel.

„Nyní zůstane ještě krátkou dobu u nás!“ řekl Larak, když si sedal vedle Emengala na lůžko.

Iltasa nechal uprostřed skupiny tamaryšků vykopat velmi hluboký hrob. Všichni Emengalovi pomocníci smutně pomáhali. Jeho smrt nebyla pro ně překvapením. Jeho tvář činila v určitých okamžicích téměř dojem mladíka, avšak svou únavu nedokázal skrýt.

Hrob byl stále hlubší a hlubší, avšak Iltasa stále nebyl spokojen:

„Velice hluboký hrob byl přáním Emengala. Před několika dny mi dokonce udal rozměry.“

Druhého dne po jeho smrti byl pomocí širokých řemenů spuštěn do hrobu. Avšak nejdříve byla jeho hlava a tvář zahalena do hrubě tkaného šátku. Horní část těla byla přikryta tenkým vrbovým pletivem. Iltasa vsunul, aniž by si toho někdo všiml, pod jeho šat květ ranních červánků...

Jeho pomocníkům, kteří rok s ním pracovali a svou láskou se cítili s ním spojeni, bylo zatěžko pokrýt ho zemí; i když věděli, že přikrývají jen pozemské tělo, tedy prázdnou schránku.

Kněží tří chrámů, kteří s ním často byli večer pohromadě, zejména v poslední době, si nenechali vzít zasypání hrobu. Když Emengalovi pomocníci uviděli přícházet šest kněží s lopatami, ustoupili ulehčeně zpět. Samotní kněží byli překvapeni hloubkou hrobu, avšak Iltasa řekl, že plní jen poslední přání jejich moudrého bratra. Hrob zůstal ležet jen zasypán více dnů. Když země klesla, přidali na něj ještě více země a potom byl pevně udusán.

Za zmínku ještě stojí, že když byl Emengal uložen do hrobu, žáci hudby se rozptýlili mezi stromy a zahráli všechny melodie, které moudrý zřec vždy nejraději slychával.

Jednoho dne, po udusání hrobu, přišli zahradníci s různými keři a podle Iltasových údajů je zasadili. Když byla tato práce hotova, nechal sem Iltasa ještě přistavit lavičku z tenkého bambusu...

Kdo nevěděl, že se tu nalézá hrob, nikdy by jej nenašel. A to bylo asi přáním Emengalovým... Iltasa se však tázal, kdo by se mohl zajímat o nějaký hrob? O dvě stě let později by odpověď znal ihned...

Nyní víme, co se před dvěma stoletími událo. Velký zřec a umělec zhotovil, jak mohl nejlépe, z alabastru čtyři Génie. Mnoho zdatných pomocníků mu stálo po boku a s oddaností spolupomáhalo...

Druhou velkou událostí byl objev květů ranních červánků, které dodnes ještě jsou zmiňovány v knihách o Babylónu jako „div světa“.

Tenkrát žili Sumerové v míruplné době! Vůbec je nenapadla myšlenka, že by to jednou mohlo být jinak.

Bájami opředená postava Semiramis a babylónská věž.

Zatím co Alaparos táhl se svými po staré karavanové cestě do Uru a v duchu viděl draky, kteří postupně opouštěli Atlantidu, kdežto lidé ve své hlouposti a vypínavosti čekali tak dlouho, až vyčerpali všechny příležitosti uniknout katastrofě, shromáždila se velká skupina Sumerů z Kadingirry v jedné z pracoven, aby se poradili, jak by se dali uchránit chrámy a visuté zahrady.

V tom okamžiku opustily Alaparose vzpomínky. Připadalo mu, jakoby stál uprostřed starostlivých Sumerů, kteří se radili o ostraze chrámů, hovořili o školách a visutých zahradách. Současně si byl také vědom, že se vrací do Uru, aby mohl žít ve svobodě a bez Bálových kněží. Stud nad sebou samým a svou zbabělostí ho téměř přemohl. Rozhodl se odvést své lidi do Uru a bez dalšího zdržení odjet zpátky do Kadingirry.

Šam-Haran, který netrpělivost a neklid Alaparosův vnímal, tušil hned, že jeho bratr v duchu nebyl sám se sebou spokojen. Příčinu tohoto neklidu nebylo těžké uhadnout. Alaparos nyní věděl s nesnesitelnou jistotou, že jeho místo nebylo v Uru, ale v Kadingiře.

Kdyby nebylo Maris-Jaminy, tak by i Šam-Haran, přes všechny nepříjemnosti ve svém chrámu, zůstal v Kadingiře. Bylo však pro něj nemožné s tímto něžným děvčetem žít mezi zkaženými lidskými masami, které se množily ze dne na den. Kromě toho pořádali Bálovi kněží v poslední době na ně doslova lov. Neznatelný úsměv rozjasnil jeho přísný obličej. Zpozoroval, že strach postupně z její milé tváře mizel.

V Uru bylo pro něho mnoho práce. A ona si mohla zvolit jak trávit svůj čas. Pro ženy a děvčata tu bylo práce víc než dost!

V blízkosti Uru byly prostorné přístřešky pro mnohé karavany, které přicházely několikrát za rok.

Sotva se lidé, kteří přišli s karavanou Šam-Harana a Alaparose, ubytovali, zavolal kněz a král Min-Ani-Pad ihned Šam-Harana a jeho sklíčenou ženu.

Když Šam-Haran uviděl chrám, jehož svatyně nesla jméno Boží Trojjednosti, zvedla se v něm lítost. Tento chrám byl tak starý, že ho znal již jako dítě. Jak dobře muselo být dřevo připravováno! Maris-Jamina si stavbu rovněž prohlédla a usmívala se tiše pro sebe. Byli to asi draci, kteří byli v různých pozicích na jedné ze širokých stěn opravdu umělecky namalováni...

„Tam na druhé straně stojí chrám Astarty. V Kadingiře jej nazýváme chrámem Ininy! Pojď ale, vidím, že nás očekává královský kněz v domě zjevení!“ Tak tomu bylo.

Min-Ani-Pad seděl před stolem a před sebou měl ležet více listin. Potěšen se zvedl, když pár vešel. Maris-Jamina a Šam-Haran sepjali své ruce jako k modlitbě a hluboce se uklonili.

„Potřebuji tě zde u nás! Jak víš, můj pozemský čas již uplynul. A naši bratři jsou všude voláni, od té doby, co nevěrný ze všech nebes padl do nejhlubších hlubin a strhl s sebou množství lidí. Tito žijí nyní s ním v jeho říši, která je velmi krásná, avšak chmurná a studená. Odtamtud až k lidem Země to pro jeho našeptávání není daleko. Vždyť má mnoho prostředníků, ženských i mužských; z tohoto důvodu nepotřebuje svou říši opouštět.“

Když to král řekl, obrátil se k Maris-Jamině. Postřehl ihned celou krásu děvčete, nazlátlou pokožku, modré, dlouhými řasami zastíněné oči.

Král, který raději chtěl být oslovován vrchním knězem, mudrcem nebo bratrem v duchu, ji poprosil, aby se pohodlně posadila, neboť chtěl být zpraven o všem, co se v tak pokojné a krásné Kadingiře událo. Během hovoru přišla do pokoje jedna žena a přinesla glazovaný hliněný džbán a dva šálky, které postavila na stolek vedle obou hostů.

„Pijte! Je to bobulová šťáva, z bobulí, které od nedávna bujně rostou na obou březích Ereth.“

„Myslím na čtyři Génie, které před dlouhou dobou s veškerou svou láskou ke Světlu zhotovil veliký jasnovidce Emengal, vskutku velký umělec. Také visuté zahrady, které jsou na Zemi ojedinělé, mi dělají starosti.“

„Ctihodný bratře, ohledně čtyř Géníů si nemusíte dělat žádné starosti. Amelon, vrchní kněz Chrámu čtyř Géníů, již učinil opatření. Vetřelců, kteří vždy obklopují naše chrámy v houfech a plení naše ovocné sady, jsme se dosud nemuseli obávat. Když jeden ze zpustlých druhů jednou poškodil křídla lvího člověka, přišla vichřice a sice tak silná, že zloděj byl odhozen na metry daleko. Co se se zlodějem potom stalo, nevíme. Byl to obr Šula, který nám pomohl. Pro nás, kněze, to bylo důrazné varování. Nemůžeme se vždy spoléhat na obra, proto nám naznačil, že musíme sami něco udělat, abychom ta vzácná umělecká díla z nebeských výšin ochránili! Přirozeně hned tak bylo učiněno.“

Amelon je nechal obednit. Bedny jsou zevně ze dřeva, avšak uvnitř jsou desky zesílené měděnými plotnami. Kromě toho jsme u chrámů, škol a jiných budov postavili strážce. Pokud se týká visutých zahrad...“ Šam-Haran dlouho mlčel, neboť lítostí sotva mohl hovořit.

„Co se stalo s květy ranních červánků? Byly darem naší vládkyně Země!“

„Jedno stádo koz a malých krav je na dosah zvířat okousalo. Přes mnohé hlídače, kteří je všude mnohozoubkatými holemi zaháněli, přicházela zvířata opět znovu, tak dlouho, dokud nezmizel poslední lístek visící dolů, který mohla dosáhnout.“

Král zůstal se skloněnou hlavou tiše sedět. Dokázal si žal Sumerů, kteří tam žijí, dobře představit.

„A to příšerné jméno! Babylón! Nu, ono se dobře hodí pro tyto lidi a modly...“

„Bylo by ještě mnoho k projednání, avšak nejdřív musím vidět Alaparose,“ řekl král.

Když Šam-Haran a Maris-Jamina s úklonem opouštěli dům zjevení, stál Alaparos již v blízkosti domu. Věděl, aniž by mu to někdo řekl, že si král přeje s ním nutně hovořit. Případlo mu velmi zatěžko předstoupit před svého krále. Zbaběle a unáhleně opustil svůj domov, místo aby svým v boji o přežití proti vetřelcům stál po boku!

Po pozdravu ukázal král na židli ve své blízkosti a dlouze se zadíval na Alaparose, který zde seděl se skloněnou hlavou. Pak řekl:

„Mnoho jsi prožil a naučil se a také vytrpěl, avšak proto jsi necestoval. Znáš tvé myšlenky a tím i tvé přání vrátit se opět do Kadingirry. Do Babylonu! Vím, že strůjci nepokojů, kteří museli opustit jedno z pouštních měst, vyslovili toto jméno, které se k dnešním obyvatelům zcela hodí!“

„Já nikdy toto slovo nevyslovím! Můj domov se jmenuje Kadingirra!“

„Naopak! Jestliže chceš splnit úkol, pro který tě naléhavě potřebuji, budeš si muset na ten nový název zvyknout!“

Alaparos poprosil o odpuštění a vyjádřil radost, že král ho považuje ještě za hodna svěřit mu úkol.

„Poslyš!“ začal král. „Pokud vím, usídlilo se v Babylonu, kromě mnoha spoluutečenců, nejméně šest různých národních kmenů. Každý hovoří jinou řečí, takže si sotva navzájem rozumějí. Ty máš velký jazykový talent. Nebude ti zatěžko nejprve se naučit semitsky, neboť Semité mají převahu, protože tvoří většinu. Postupně se uč do určité míry zvládnout i řeči ostatních národů, neboť jsi rozeným prostředníkem! Tyto kmeny jsou již nyní ve sporu, neboť každý chce moc strhnout na sebe.“

„Ano, porozuměl jsem dobře svému úkolu. Dokáži-li být mezi cizinci prostředníkem v pravém slova smyslu, pak Sumerové neztratí vedoucí postavení. Když jsem tam byl, všichni se mezi sebou hádali, neboť každý z kmenů chtěl strhnout moc na sebe a Sumery ze svých pozic vytlačit. Například můj otec a také ostatní byli otráveni, protože tu právě byli lidé, chtějící zaujmout jejich místa,“ odpověděl Alaparos.

„Když v pravém smyslu zprostředkujícne zasáhneš a lidem objasníš, jak velká je země, tak velká, že každý může budovat své vlastní obchody, pak si Sumerové podrží ještě dlouhou dobu svou nadvládu. Obrat se na vrchního kněze Chrámu všemocného Tvůrce. Má dobré vztahy k vůdci Semitů. Tento Semit se jmenuje Nehemias. Přijali jsme sem jeho syna.“

Alaparovi vstoupily slzy do očí... Přišel jako zbabělý, přesto byl ještě shledán být hoden splnit úkol. Položil pravou ruku na své srdce a řekl tiše:

„Můj králi! Vaše dobrotivost nezná žádných hranic!“

Min-Ani-Pad se usmíval. Alaparos býval jeho nejmilejším žákem. Bylo mu sotva dvanáct let, když ho sem otec přivedl.

„Máme zde jedno děvče, přibližně čtrnáctileté,“ začal znovu král. *„Byla odložena krátce po svém narození. Byla zamotána do kusu látky, který byl pevně svázán vrbovými vlákny. Našel ji jeden cestující kazatel, lépe řečeno, jeho velbloud. Malý uzlík ležel pod jedním keřem. Velbloud zůstal stát a začal ožírat svěží zelené listy. Kočující poutník chtěl pokračovat dál, avšak zvíře nebylo možné přinutit k pohybu, ani k jedinému kroku. Zatím co se muž zabýval velbloudem, byl slyšet pláč dítěte; tak bylo dítě nalezeno. Kazatel vložil dítě do jednoho z košů, které visely po stranách velblouda. Pak šel cestující dále, aniž by se velbloud proti tomu vzpíral.“*

Muž chtěl dítě nechat u jedné rodiny, u které se až dosud zastavoval. Avšak všechny prosby byly zbytečné. Tímto způsobem se dostalo k nám, do Uru. Jedna z našich žen, která pracuje v hospodářských budovách, se rozhodla, že si dítě vezme a vychová. Dám děvče, které je již velké, zavolat, abys ji viděl, neboť chce bezpodmínečně do Babylonu. Slyšela o jednom zvlášť dobrotivém bohu, který má být mladým děvčatům a ženám zvláště nakloněn. Je dobře, že odejde, neboť zde by nyní nemohla zůstat.“

Děvče přišlo a zůstalo stát se skloněnou hlavou před králem. Alaparos pohlížel na tvora, který přes svůj mladistvý věk měl postavu dospělé ženy.

„V tuto chvíli hovoří jen naši řečí,“ řekl král. *„Nemám však nejmenších pochyb, že v Babylonu bude v co nejkratší době rozumět.“*

Alaparos se stále ještě udiveně a zamýšleně díval na děvče. Její tvář bylo možno nazvat krásnou. Když na něho pohlédla, uviděl velké, zelené, jedinečné oči s dlouhými černými řasami. Nejnápadnější na ní byly však dlouhé rusé vlasy, které měla spleteny do čtyř copů. Vlasy musely být kudrnaté, neboť celá její hlava byla pokryta kudrnami. Děvče se klidně dívalo na návštěvníka.

„Jmenuje se Sam. Kočující kazatel, který ji sem přinesl, ji pojmenoval podle svého velblouda. Vždyť to bylo to zvíře, co ji našel. Můžeš opět jít, Sam. Zajistím ti místo v karavaně, neboť tentokrát to bude snadné dostat se do Babylonu, protože lidé z daleka, kteří tam cestují, se setkávají zde.“

„Jistě všichni tito lidé slyšeli o jednom velikém bohu, jehož chrám má být v krátké době zasvěcen,“ řekl Alaparos.

„Co soudíš o dívce Sam?“ zeptal se král.

„Působí na mne odpudivě! Připadá mi nějak zvláštní, i když není škaredá.“

„Na mne působí stejně. Její přání, odcestovat do Babylonu, mi přichází velmi vhod. Na normální lidi musí působit odpudivě, protože patří ke tvorům, kteří jsou současně mužem i ženou!“

Alaparos porozuměl a řekl:

„Je-li tomu tak, bude Bálovými kněžímí vítána dvojnásob!“

„Tvá matka a Abadova žena zde povedou opět pokojný život. Budou mnohým ženám, které hledajíce, k nám přijdou, pomáhat radou a činem. Toto zaměstnání jim dá zapomenout na vlastní utrpení. Vždyť chtějí-li pomoc pro sebe, musí nejprve pomáhat druhým. Tak to vyžaduje zákon!“

Alaparos myslel na Methabel.

„Myslíš na Abadovu sestru! Pro toto děvče je již příliš pozdě! Je již příliš pevně připoutána k Bálovým kněžím a jejich nauce!“

Alaparos souhlasně přikývl. Stále znovu žasnul, jak král znal lidi a jak pro něho bylo jednoduché číst myšlenky druhých.

„Mám za to, že se co nejdříve vrátí do Babylonu. Pojede tam pravděpodobně se stejnou karavanou,“ řekl král.

„Miloval jsem ji, avšak od té doby, co má na těle Bálovo znamení, nemohu ji více vidět!“ dodal Alaparos.

Min-Ani-Pad přikývl a vstal:

„Před tvým návratem je třeba ještě mnohé prohovorit.“

Po těchto slovech opustil pokoj. Hned nato odešel také Alaparos. Vstoupil na cestu vedoucí severozápadním směrem k Chrámu Astarté do divukrásného háje. U vysokých, starých stromů, jejichž větve, obtěžkané žlutými chutnými plody, se hluboce skláněly, se zastavil a pozoroval velké hejno ptáků, jimž se zdály tyto plody obzvláště chutnat. Hájem protékal úzký potůček, jehož břehy byly porostlé kvetoucími keři, rákosím, kapradinami, solnými vrbami, různobarevnými liliemi, mladými stromy a vysokou travou, takže vodu bylo sotva vidět. V bažinatých místech seděly v této době na vejcích divoké husy... Pojednou zapomněl na ptáky a zůstal tiše stát. Díval se pátravě kolem. Až na několik dětí, které za hájem na malých oslech projely kolem, neviděl nikoho. Pak však zpozoroval nějaký pohyb u velkého čedičového kamene, zpoza zakrytého úponky kvetoucích popínavých rostlin, jehož bylo možné mezi ostatními kameny uvidět jen z určité vzdálenosti.

Pomalou šel tím směrem. Když byl u kamenů zcela blízko, uviděl Methabel skrývající se za čedičovým kamenem. Když ho uviděla, vyšla ihned ven a řekla:

„Své opovrzení si můžeš nechat pro sebe, mne již více nezasáhne! Existují rozumnější muži než ty! Když se nyní vrátím, najde se mnoho mužů, kteří klečíc položí své čelo na mou nohu, aby tak získali mou přízeň.“

„Již tebou nepohrdám. Ostatně moje opovrzení vzešlo z bolesti, že jsem tě na věky ztratil!“

Pozvedl ještě ruku na rozloučenou a pak se pomalu vzdálil.

Methabel klesla na zem a položila své čelo na chladný kámen. Začala hořce plakat, nevěděla ale proč. Vždyť Alaparos se pro ni stal lhostejným. Plakala sama nad sebou, nad svým neradostným bytím, ačkoliv dokonce Bálovi kněží se klaněli její kráse. Pojednou si vzpomněla na Mardona, stříbrotepce. Ten jí tak pohrdal, že se dokonce vzepřel pro ni pracovat. Kromě toho jí spílal!!

Zatímco se Methabel, stále ještě plačící, opírala o kámen, přišla rudovlasá Sam, usedla vedle plačícího děvčete a řekla:

„Utři si slzy! V Babylonu se staneme královnami!“

Methabel hleděla na cizinku bez pochopení. Pak si vzpomněla. Viděla to děvče při svém příjezdu do Uru, bylo zahaleno do červeného šátku...

„Kdo jsi a proč chceš do Babylonu? A jak to, že mluvíš naší řečí?“

„Jeden putující kněz mne krátce po mém narození přinesl sem. Žena, pracující v jedné z kuchyní, mne vychovala. A ve školách, které jsem směla navštěvovat, jsem se mnoho naučila. O novém, mocném bohu, který je nyní v Babylónu uctíván, jsem se dozvěděla od mudrce Duma.“

„Mudrc ti vyprávěl o Bálovi? Jak je to možné? V Uru platí Bál za nepřítele všemocného Tvůrce, který lidem přináší jen zhoubu!“ řekla Methabel.

„Duma je mudrc, jen není zcela proti Bálovi, jako ti ostatní. Je zde více mudrců, kteří uvažují jako Duma! Vstaň a pojď! Moje druhá matka upekla dobré fíkové koláče. Pohár mléka a koláč tě zbaví smutku!“

„Proč říkáš druhá matka?“ zeptala se Methabel, zatím co pomalu se Sam opouštěla háj.

„Moje matka, jejíž krev mám v sobě, při mém porodu onemocněla, a sice, když mne uviděla. V krátké době nato zemřela.“

Několik dnů uplynulo, když pojednou nechal král ještě jednou zavolat Alaparose k sobě.

Alaparos se ulekl, když krále uviděl. Co se s ním za těch několik dní událo?

„Vypadám jako člověk, který dávno překročil svůj pozemský čas! Než se karavana vrátí opět do Babylonu, opustím Zemi. Sargon, kterého znáš, se stane po mně vrchním knězem a králem. Je ještě velmi mladý, avšak bude schopný naše kulturní duchovní centrum uchránit se vší svou silou před zlem, které se chce vplížit. Mně se to, žel, nepodařilo. Je zde několik mudrců, kteří přes své vysoké vědění se nestaví odmítavě k zabývání se Bálovým kultem. Patří k nim Duma; je znalcem písma a kromě toho má neobvyklý dar výmluvnosti.“

Alaparos nechápal, jak může vysoce vyvinutý člověk hned v Bálovi nepoznat modlu, přinášející zhoubu.

„Nermuť se pro těch několik mudrců! V krátké době opustí naši malou říši zde a odtáhnou do Babylonu nebo někam jinam. Chtěl bych ti dát na cestu ještě několik slov, o nichž se vyplatí přemýšlet:

Není nic mocnějšího než pravda! V ní je zakotvena síla ducha, která v pozemském světě nalézá svůj výraz skrze slovo!“

Sotva Alaparos mohl něco říci, hovořil král již dále:

„Jakmile přijedeš do Babylonu, vyhledej hned Amelona, Maona a ostatní kněze a předej jim můj pozdrav na rozloučenou, že se na Zemi již nevidíme! A ještě něco, Alaparosi. Bude výhodné, když budeš bydlet v Měsíčním paláci. Ano, míním Letní palác, v němž bydlel Abad se svou rodinou. Měly by být opět slaveny Měsíční slavnosti a Reffat nesmí také chybět. Nebude těžké cizince, kteří tam nyní bydlí, přimět k vystěhování. Bude tvou první zkouškou cizince přesvědčivě ovlivnit.“

Min-Ani-Pad mlčel a Alaparos věděl, že ctihodného krále na Zemi již neuvidí. Poklekl s rukama zkříženými na hrudi a sklonil hlavu. Král vstal, a žehnaje mu, svíral oběma rukama jeho hlavu.

Alaparos nevěděl, jak dlouho před králem klečel. Když vstal, byl pokoj již prázdný.

Venku na něho čekal jeden mladý muž, jehož neznal. Byl to Šamaj, syn Semit'ana Nehemiase. Alaparos si ho nevšímal, protože muž zde jen němě stál a hleděl do okolí.

Šam-Haran mu přišel vstříc a řekl, že karavana do Babylonu odjede o jeden den dříve. Alaparosovi to bylo vhod. Cítil se tak silný jako nikdy a měl za to, že všechny těžkosti, které na něho čekají, překoná a správně vyřeší. Alaparos vyprávěl Šam-Haranovi, jakým úkolem ho král pověřil. A že by rád učinil vše, aby důvěru, kterou v něho král vložil, nezklamal.

Šam-Haran zůstal stát a otočil se k Šamajovi:

„Máš nějaké přání, Šamaji?“ Mladý muž přikývl a řekl:

„Má matka mi s každou karavanou posílá sýr od našich ovcí a ještě jiné jedlé věci. Nu, slyšel jsem, že mudrc, který stojí vedle tebe, pocestuje zpět do Babylonu. Chtěl bych své matce říci, aby mi nic neposílala. Naše strava je zde úplně jiná; bylo mi řečeno, že to, co jíme zde, zjemňuje těla.“

„Máš pravdu, Šamaji. A buď jistý, že mudrc Alaparos se postará o to, aby tvá matka sem již neposílala žádné potraviny!“

Šamaj se děkovně uklonil a vzdálil se.

„Jsem zde velmi šťastný,“ řekl ještě dříve, než odešel.

„Chtěl bych ti poradit bydlet zatím u Amelona. Dá tě dohromady s Nehemiasem, vůdcem dvou silných semitských kmenů. A tento Nehemias je otcem Šamaje a je velmi hrdý na to, že jeho syn byl v Uru přijat. Kromě toho je Sumerům přátelsky nakloněn.“

Kassäer, který se v Letním paláci zahnízdil, se nyní jmenuje »Hamurabi«, avšak jeho opravdové jméno je »Ješuta«.

Pravděpodobně má za to, že jméno Hamurabi se lépe hodí k pěknému paláci! Ano, Šam-Harane, budu jednat podle tvých rad!“

„Je čas! Bratři již budou v chrámu shromážděni!“ řekl Šam-Haran.

Při západu slunce dávali všichni moudří bratři projev své radosti nad pěkným, prací naplněným dnem, který směli strávit. Nakonec přišel vždy projev úcty, kterou vzdávali všemocnému Tvůrci. Někteří zpívali nebo hráli na různé nástroje kouzelné melodie.

Krátce po svém návratu z chrámu vyhledal Alaparos svůj pokoj, aby se převlékl. Neboť ještě dnes v noci, byl úplněk, by chtěl s několika bratry jít k horskému jezeru nasbírat byliny, které rostly v jeho okolí. Byly určeny Maonovi, který Alaparose před odjezdem o to poprosil.

Než se Alaparos připravil k odchodu, přišel mladý Sargon do jeho pokoje a předal mu dřevěnou krabičku jako dar na rozloučenou od Min-Ani-Pada. Když krabičku otevřel, uviděl amulet, který na něho působil zcela zvláštním dojmem. Byl osmihranný a stříbrolesklý, ačkoliv

nebyl ze stříbra. Ve středu byl vsazen velký kámen, který se leskl a třpytil jako průhledné zlato. Vzal amulet opatrně z obalu z bílé vlny a četl na něm vyrytá slova:

„Nositel tohoto amuletu rozvíjí jemnocitnost, která mu umožňuje hned poznat neupřímné lidi.“ Tato slova byla vyryta kolem kamene!

„Tento kámen, je-li nošen správným člověkem, má ještě jiné vlastnosti,“ objasňoval Sargon. *„Zesiluje oblíbenost nositele, zvyšuje sílu soustředění a pomáhá duši budovat věčné hodnoty... a plnit zákony, které určují naše bytí.“*

Alaparos pozorně naslouchal a zopakoval si vše, co slyšel. Pak poprosil Sargona, aby vrátil králi jeho starý amulet, který dosud nosil. Chtěl by jej jen uložit do stejné krabičky, v níž jej dostal. Sargon souhlasně přikývl a následoval Alaparose do jeho pokoje.

Po tom, co Sargon obdržel krabičku se starým amuletem, přišel Šam-Haran poprosit budoucího mladého krále, aby příležitostně vyměnil se Šamajem, synem Nehemiasovým, několik slov. Vždyť Šamaj vidí mudrce jako nebeské bytosti, kterým se nesmějí klást žádné otázky. Posud se tento mladý muž velmi snaží naučit jazyku Sumerů.

Sargon se usmíval. Znal takového žáka, který vedle svého učitele zůstával ostýchavým a nikdy nepoprosil o objasnění.

Trojice opustila pokoj a každý zamířil jiným směrem.

Trvalo však déle, než vůdce karavany a jeho pomocníci měli všechno natolik pohromadě, že se mohli do Babylonu vydat.

Mudrc Duma prosil Sargona o rozhovor s králem. Avšak Sargon přišel zpět s odmítavou odpovědí.

Král se necítí natolik silný, aby naslouchal řečem, které jsou zcela bezúčelné. Ostatně přeje všem cestujícím dobrý příjezd a splnění jejich přání v Babylónu.

Methabel se mohla sotva dočkat opětovného odchodu z Uru. Nikdo jí zde nevěnoval pozornost, zatímco v Babylónu už na ni čekali učitelé tance.

Sam už si také přála odejít. Avšak její druhá matka jí musela nejprve zhotovit černé šaty a přehoz, který by skryl její hlavu, aby její ryšavé vlasy nebylo vidět. Druhá matka pro ni činila to nejlepší. Když si Sam přehodila velký přehoz a u krku jej svázala, bylo vidět pouze její oči, tak hluboko jí visel do obličej. K tomu přibývaly černé šaty, kromě toho měla na nohou boty z kožených zbytků. Pěkně to děvče opravdu nevypadalo. Methabel nechápala, proč se tak zahalila. Jediný, kdo znal Samino tajemství, byl mudrc Duma.

Nakonec však cestovali přece jen ještě s jednou velkou karavanou, neboť Methabel si vymknula nohu, takže mohla sotva chodit.

Mezi Sumery v Kadingiře panoval smutek. Nádherné květy ranních červánků, které téměř po dvě stě let kvetly, odumíraly a nebylo žádného dorůstání. Agga, který byl nyní knězem v Chrámu Ininy, mínil jako útěchu, že jedinečné květiny, které byly darem královny Země, ve městě, které se nyní nazývalo Babylón, nechtějí dále kvést. A kdyby chrámy se svými poklady nebyly ve dne v noci střeženy, byly by již dávno vyrabovány. Dokonce příslušníci semitských kmenů, jejichž vůdcem byl Nehemias, pomáhali při hlídání.

Nový Bálův chrám ležel přibližně míli vzdálen od řeky, neboť se neustále dály velké povodně. Velká kruhová stavba, k níž bylo přistavěno mnoho velkých a menších místností, měla být již delší dobu zasvěcena, kdyby vorové mosty, vedoucí k chrámu, se pro vysokou vodu nestaly nejistými.

Stovky dělníků se snažilo nyní postavit dva nové mosty, zatím co ostatní se zabývali opravou mostů starých.

U široké příjezdové silnice bylo vidět skupiny mužů se splepenými vlasy a vousy, kteří udusávali do země kousky hlíny, lépe řečeno hliněné střepy. Tyto střepy sem byly dováženy na malých nízkých saních. Dle jednoho Regova výroku má být tato silnice krásnější a trvanlivější než všechny silnice Sumerů.

Bálův kněz Belhor čekal již netrpělivě na děvče, které bylo současně ženské a mužské, a nadto má být velmi krásné. Mudrc Duma, který Bálovu víru zcela neodmítal, ho již před delší dobou o ní či o něm zpravil.

Regu a Belhor bydleli nyní opět dočasně ve starém chrámu, který jim před léty při jejich příchodu byl přenechán již zemřelým králem. Také Rehuma se tam nacházela a vyučovala děvčata a chlapce tanci.

Bál nevlastnil moc v Babylónu sám. Trvale byly jinými nově přicházejícími národními kmeny, které se ve městě usídlily, vyhlašovány nové modly, a nové, i když malé chrámy nebo modlitebny, zasvěcovány.

Když někdo dal Belhorovi najevo, že přes mnohé cizince jsou Sumerové stále ještě silní a vlivní, tak Bálův kněz pohrdavě odpovéděl:

„Sumerové jsou jako krásný strom, pod jehož kůrou se uhnízдили jedovatí škůdci, kteří strom postupně usmrtí.“

Regu seděl vedle Rehumy. Na sobě měl ošklivými arabeskami zdobený plášť, který nosili všichni Bálovi kněží. Po určitou dobu nosil paruku, která vždy šikmo seděla na jeho lebce. Nebylo dosud ve městě nikoho, kdo by dokázal zhotovit paruku. Regu měl strach. V některých částech města řádila horečka, o níž Maon, moudrý kněz a léčitel z Uru, tvrdil, že by mohla být způsobena vpichem malé černočervené mouchy, a že tyto mouchy se do země dostaly se špinavými přistěhovalci a jejich nemocnými zvířaty.

Ano, Regu měl strach. Dosud žádný z nich horečku nedostal. Kromě horečky se vyskytly ještě jiné potíže. Na příklad obyvatelé Letního paláce a mnozí jiní měli zvláštní choroby, které nebylo snadné objasnit. Regu již vícekrát v chrámech Sumerů Maona hledal. Avšak mudrc odcestoval do Uru a nikdo nevěděl, kdy se vrátí. Maonův zástupce, Arpium, také nebyl k nalezení. Regu chtěl mít ochranný prostředek proti horečce, neboť tento velký Bálův kněz žil v trvalém strachu před nemocemi.

Rehuma byla tou jedinou, která mu rozuměla, neboť i ona měla strach:

„Až konečně bude náš chrám zasvěcen, budeme bydlet na druhé straně řeky. Tam se moucha nedostane,“ řekla pro útěchu, *„neboť se může stát, že některý návštěvník i sem zavleče tento hmyz.“*

Belhor, který mnohdy Regovo tlachání nemohl snést, se nejčastěji uchýlil do jiného pokoje, aby mohl v klidu přemýšlet. Děvče Sam ho nenechávalo v klidu. Konečně pro ni našel vhodné jméno. Jméno, které se k ní přesně hodí. Budeme ji, tuto dvojbytosť, moci dobře použít, rozvažoval. Semiramis by mohlo být od nynějška její jméno. Neexistuje jiné, které by se k tomuto tvoru lépe hodilo.

Toto děvče bylo vychováno Sumery. Mnoho se naučilo a muselo také slyšet mnohé, co by pro něho snad mohlo být velmi užitečné.

Jeden kněz-žák přerušil Belhorovo hloubání:

„Přišel jeden mudrc z Uru. Je velký a hubený, a mně připadá, jako by měl stejný pohled jako ty. Domnívám se, že pohled jeho očí dokáže rovněž lidem vnutit svou vůli.“

Regův otlý obličej se leskl spokojeností, když uviděl Dumu. Tento mudrc mu dal již mnohou radu, která se později ukázala jako správná. Avšak Duma nebyl sám se sebou spokojen. I do něho pronikl Bálův jed a znečistil mu krev. K čemu je mu užitečné umění psát a dar výmluvnosti?!

„Aura tvého těla ukazuje nezdravé barvy! Tvůj organismus je přesycený! Žij poněkud skromněji!“ řekl právě Duma, když Belhor vstoupil do pokoje a mudrce radostně zdravil.

„Vypadáš sklíčeně, můj příteli. Pojď do mého pokoje a odpočiň si od dlouhé cesty.“

Regu zlobně protestoval, následoval však oba.

„Lituji, že je již více mudrců, kteří se cítí přitahováni Bálovým kultem. Lituji této skutečnosti. Naše tělesná žádost je zradou bohyně lásky!“

Belhor Dumova slova vyslechl, avšak nedotkla se ho. Mudrcovy sebeobžaloby a žaly již slýchal častěji. Jeho žádost po tanečnicích a potěšení, které přitom cítil, do něho již příliš hluboko pronikly.

„Potřebuji tvou pomoc, Dumo,“ řekl, zatímco krví podlitýma očima hleděl vytřeštěně před sebe. Mezitím vstoupila do pokoje Rehuma se zlatým pohárem a hliněným džbánem s osvěžujícím nápojem.

„Potřebuji šťávu, která prodlužuje život! Slyšíš, můj moudrý bratře?“

Zatím co Duma k sobě přitáhl osvěžující nápoj, Belhor opustil místnost. Regovy nářky již sotva snášel.

„Říká se, že krev je důležitou součástí kouzelného nápoje,“ vyslovil se Regu.

„Avšak zajisté ne krev lidská,“ odpověděl Duma.

„I mír mne opustil,“ naříkal Regu dále.

„Mír spočívá ve tvé hlavě. Vyprázdni ji od všech špatných myšlenek, pak nebudeš již dále bez míru!“

Když Regu zpozoroval, že mudrc hodlá opustit pokoj, zdržoval ho, spínaje ruce:

„Dám ti vše, co chceš! Avšak pomoz mi!“

„Ani kdybych sám chtěl, nemohu ti pomoci, neboť neznám její složení. Je známa jen několika vyvoleným. A kněz-král sám určuje, či život má být prodloužen! Rád bych tobě a mnohým jiným svým přátelům pomohl.“

„Musí existovat nějaká možnost,“ snažně prosil Regu dále. *„Musí!“*

„I kdybych šťávu měl, nemohl bych ti pomoci,“ řekl Duma nyní určitě. Tvrdošijnost tlustého kněze byla jednoduše nesnesitelná. *„Následek by bylo okamžité oddělení ducha od těla. Z tohoto důvodu bych nemohl nikomu dát tento drahocenný lék, i kdybych jej sám měl.“*

Regu si těžkopádně sedl na nízkou stoličku.

„Pij každý den hořkou vodu, to vyhátní hnilobné šťávy,“ radil Duma.

„Hořkou vodu?“ ptal se Regu téměř posměšně. *„Odebere mi to snad mé strachy? Potřebuji vaši životní šťávu! Jen ta samotná mne může obnovit.“*

„Jen málokterí vyvolení mohou brát tuto životní šťávu. Musí k tomu být uzpůsobeni, a nejen to. Ba i ti někteří se na to musí důkladně připravovat. Během dvou úplňků smějí pít jen zelenou vodu a mléko. Pak teprve přijde správný půst a vnitřní očista! Nikoliv, můj příteli, ty nejsi tak uzpůsoben, abys mohl snést životní šťávu!“

Regu poznal, že to se svou tvrdošijností přehnal. Proto řekl lichotivě:

„Chceš skrze dveřní masku pozorovat mladá děvčata a chlapce při jejich tanečních cvičeních?“

Avšak Duma neměl v tuto chvíli o tance žádný zájem. Musel Rega provždy přesvědčit o tom, že mu nemůže pomoci. Proto řekl s rozhodností:

„Také já bych nemohl brát životní šťávu,“ a dodal lítostivě: „Protože nejen pozemské tělo potřebuje předchozí očistu, nýbrž také moje aura už není tak čistá a zářivá. Mé ruce se chvějí pohled mých očí již není tak ostrý, jak by měl být.“

Slova Dumova Regu neuklidnila, neboť trval na tom, že mudrci jsou proti každému zlu chráněni.

Zatím co se Regu ustrašeně rozhlížel na všechny strany, neboť měl neustále dojem, že ho někdo sleduje, myslel Duma na své první setkání s Bálovými knězi Regem a Belhorem. On a několik léčitelů navštívili malý národní kmen, který žil ve vzdálenosti jednodenní cesty od Kadingirry. Chtěli vypátrat nemoc, která tam v krátké době usmrcovala. Avšak než konečně malou ves našli, již tu nebylo nikoho, kdo by jim podal zprávu. Zemřeli nebo odtáhli pryč.

Na své zpáteční cestě se zdrželi několik dnů v Kadingiře. Bylo to krátce poté, co se Regu a Belhor usadili ve městě. Věděli, že král sám jim dal k dispozici starý chrám, avšak pouze na krátkou dobu...

Nyní byl Duma opět v Kadingiře. Tentokrát to nebylo v průvodu léčitelů, ale mudrců, kteří byli činní v jiných oblastech.

Od doby, co tito dva Bálovi kněží byli ve městě, bylo o jednom novém kultu hovořeno tolik, že Duma a mudrci, kteří byli s ním, se rozhodli vypátrat pravdu. Šuškało se dokonce o mystériích krve, o omlazovacích kúrách a tanečních orgiích... A že tento neznámý kult se vykonává jen v noci, zvýšilo přirozeně značně zvědavost.

Zchytralý Belhor a také Regu přijali vzácné hosty velmi pohostinně a ochotně je informovali o všem, co chtěli vědět.

Samozřejmě věřili i oni v jediného Boha, který všechno stvořil. Ovšem, všichni byli tvory Božími! Avšak teprve Bál ve své lásce k lidem odhalil tajemství neviditelným Bohem stvořeného těla.

Mudrci si objasnění Bálových kněží bez údivu vyslechli. Jeden z nich řekl lhostejně:

„Přesto není Bál nic jiného, než vyhnaný služebník všemocného Boha!“

„Ne, neodcházejte ještě!“ prosil Regu, když zpozoroval, že se návštěvníci chtějí rozloučit. „Právě je zde jedna skupina tanečnic z chrámu Apofi. Kultovní tanec těchto děvčat vám bude moci říci více než všechna slova.“

Po krátkém zaváhání mudrci svolili. Bylo lepší, když zůstali, neboť jen tak mohli vypátrat, co se za tímto kultem skrývá.

„Jsme připraveni podívat se na vaše tanečnice, avšak dříve než pocestujeme dále, bych chtěl alespoň z dálky ukázat mým bratrům Bálův chrám,“ řekl Duma a vyprávěl svým společníkům o překážkách, které neustále oddalovaly zasvěcení.

Mudrci si prohlédli tance polonahých děvčat a nahé chlapce, sotva odrostlé dětskému věku, kteří provázeli tance hrou na flétny.

Belhor, který pětici mudrců pozoroval, viděl, že jen dva z mudrců se cítili tanci děvčat přitahováni a rádi by zůstali déle. Byli to Duma a Tudhalis. Avšak tři ostatní nutili k další cestě.

Rozloučili se s Regem a opustili s Belhorem budovu. Přijeli na vytrvalých ryšavých koních, které si pronajali na jedné stanici, po tom, co opustili velkou karavanu, se kterou přijeli z Uru.

Během jízdy k Říční silnici vyprávěl Belhor o mnoha urozených, kteří se právě vyjádřili, že přijdou k zasvěcení.

Mudrci byli udiveni, když z dálky uviděli kulatou, nízkou, obrovskou stavbu, kolem níž byly stavěny malé a také větší domy.

„Nu, stavba může povzbudit alespoň všechny zvědavce, kteří v tento Bálův div doufají. Nechť se ti splní tvůj sen, Belhore!“ řekl jeden z mudrců a hned nato nabádal ostatní bratry k další cestě.

Jen Duma a Tudhalis váhali.

„My zůstaneme ještě několik dnů zde, vždyť známe Regu a Belhora již déle. A já bych se chtěl ještě jednou vrátit, neboť mne Regu prosil o pomoc,“ řekl Duma.

„Cítí se již několik dnů nemocen,“ přerušil Belhor toto vysvětlení. „Potřebuje opět lék, který jsi mu již jednou dal.“

Tudhalis chtěl rovněž zůstat, neboť byl s někým v Sinaji smluven.

Ostatním mudrcům to bylo vhod. Rozloučili se a vydali se na cestu vedoucí k zahradám chrámů.

Když tam přišli, v určité vzdálenosti od Chrámu slunce sestoupili a předali koně jednomu ze zahradníků, byl to Illisa, aby je nakrmil a napojil.

Když uviděli jednu z věží s polosuchými květy ranních červánků, bylo jim zatěžko potlačit slzy. Vzpomněli si na nepříjemné pachy ve městě, které se nyní nazývalo Babylón. Dokonce i dýchání jim v určitých částech města připadalo těžším. Tyto květy mohou prospívat jen v čistém ovzduší!

Když se blížili k velké bráně Chrámu slunce, tato se otevřela. Někdo musel jejich příchod oznámit. Když pak kráčeli tichým a kadidlem vonícím chrámem, nacházeli hluboký mír, který zde na ně, vzdor všem zlořádům, působil blahodárně a osvěživě.

Tři mudrci z Uru byli čtyřmi kněžími, kteří vyšli z jedné vedlejší místnosti, přátelsky pozdraveni.

Těmito čtyřmi bíle oděnými kněžími byli Amelon, Etena, Isin a Utal-Kalama z Akkadu. Přes radost z opětovného setkání ležel na všech tichý smutek. Znali se z Uru, kde každý mudrc, žijící jakkoliv vzdálen, musel strávit určitou dobu. Při každé své návštěvě se učili novému, což mohli na svých dočasných pracovištích dobře uplatnit.

„Očekávali jsme vás! Ne tři, nýbrž pět! Víme, kde Duma a Tudhalis zůstali. Zapomeňte na ně!“ Po tomto konstatování vedl Amelon mudrce ke schodům oltáře, kde se kolem podstavce, na němž hořelo věčné světlo, posadili na kůži potažená sedátka.

„Náš ctěný král, Min-Ani-Pad, byl právě uložen do hrobu,“ řekl Sulgi, jeden z mudrců z Uru, který se tam v duchu přenesl. „Hrob leží v palmovém háji, kde lze stále vidět zvířata, hledající datle. Král zvířata velice miloval. Pohled na ně ho vždy potěšil. Lze dokonce říci, že ho nejen těšil, ale přímo mu dělal dobře.“

„Jednou řekl král výrok, který nás tenkrát nutil k zamyšlení, a který jsem pochopil v celém rozsahu teprve nyní, v Babylónu,“ řekl Amelon.

„Znám ten výrok! Přijde doba, ve které bude pro mnohé lidi pohled na zvířata milejší než na své spolubližní!“

„Král nemohl volit lépe, když Sargona dosadil za svého nástupce,“ řekl Utal-Kalama. „Nedokáží si představit, že by v obvodu Uru strpěl modlářské sluhy.“ Ostatní s ním souhlasili.

„Hrob je právě Šam-Haranem a Sargonem zasypáván hlínou,“ řekl Amelon tiše se zavřenýma očima. Všichni věděli, že Amelon, vrchní kněz Chrámu čtyř Géníů, může nahlížet svýma druhýma očima do velkých dálek. Všichni byli ještě více týdnů s Min-Ani-Padem spojeni.

Mudrci Amelonovi přikývli. Věděli, že má pravdu. Spojení bylo ještě dosažitelné.

„Když jsem byl naposled v Uru,“ řekl Isin, „dal mi král s sebou zlatými písmeny popsanou tabulku. A sice pro chrám Ininy. Slova zněla:

„Moc je u Tvůrce! Vyslal rudý plamen do světa vzniklého Jeho vůlí. Rudý plamen, který věčně hoře, žije a udržuje všechno stvořené!“

Sedm mudrců sklánělo své hlavy v tiché modlitbě. Pak opouštěl jeden za druhým prostor oltáře a následoval Etena, který je zavedl do jídelny.

„Vlastně jsem měl být nyní v Chrámu slunce,“ řekl Duma Belhorovi. Duma byl po celou tu dobu u obou Bálových kněží, protože jejich pojetí života na Zemi mu mnoho přislíbvalo. Právě když Belhor začal hovořit o životní šťávě mudrců, zaklepal někdo holí na dveře. Venku stály Methabel a Sam, které právě předaly osly, na kterých přijely, oběma pomocníkům karavanního vůdce. Do černého zahalená Sam se hned postavila vedle Dumy, kterého dobře znala, zatím co Methabel se bavila s Belhorem, a řekla mu:

„Přivedla jsem k tobě Sam, neboť je to to nejhezčí děvče, co existuje.“

Belhor zavolal Rehumu a předal jí Sam, aby se mohla zbavit černých šatů...

„Zavolej mi, až bude děvče tak daleko, abych ji mohl posoudit,“ řekl Belhor. Rehuma rozuměla. Chtěl tu novou vidět nahou. Mezitím hovořila Methabel s Regem a Dumou o jejím vystoupení při zasvěcení chrámu, které má brzy nastat.

Trvalo dlouho, než Rehuma zavolala. Když pak Belhor Sam uviděl, zarazilo mu to téměř dech. Duma mu ji již částečně popsal, když ji však nyní uviděl v celé její kráse, mohl sotva hovořit.

Viděl její bílý, hezký obličej se zvláštníma očima, které se zdály na něm ulpívat. Trvalo dlouho, než mohl dát klesnout svému pohledu, aby si prohlédl její velké, souměrné tělo. Až na krátkou rudou sukničku, která jí od pupku sahala do půli stehů, byla zcela nahá. Belhor se podíval jejím velkým prsům a její čisté, beze skvrn čisté pokožce. Rehuma rozpletla mezitím ještě poslední Samin cop a ta tu nyní stála se svou rudou vlasovou nádherou jako nějaká bohyně. Ano, jako bohyně, v každém případě podle Belhorovy představy.

„Její ruce a nohy jsou ale příliš velké na čtrnáctileté děvče!“ řekla Rehuma. Belhor nepostřehl, co Rehuma řekla. Byl tak zaujat zvláštní krásou děvčete, že zcela zapomněl, že přece na sobě nesla i mužské znaky.

Konečně našel Belhor svou rovnováhu a řekl:

„Prvním darem, který pro tebe mám, je jméno, a sice krásné jméno: Od nynějška se jmenuješ Semiramis.“

„Nikdy více mne nepotěší nějaký dar tak, jako toto jméno,“ řeklo děvče.

„Proč mluvíš stále řečí Sumerů? Budeš se muset naučit nějakou jinou řeč. Nejlépe semitskou, protože Semiťané v Babylónu převažují, a je mezi nimi mnoho těch, jimž se líbí Bálův kult,“ řekl Belhor.

„Chci udělat vše, co poručíš,“ byla odpověď.

Semiramis se nyní cítila jako doma. Nevěděla sice proč, ale bylo tomu tak.

„Zajdi pro mudrce Duma a také Regu“, řekl Belhor Rehumě.

Duma dům opustil, Regu však přišel a jako strnulý zůstal stát vedle dveřní opony. Belhor musel do něho nejprve strčit, aby se Regu rozpomněl, že se jedná o obojetnou bytost, což jim Duma již oznámil.

„Její jméno je Semiramis a mluví jen sumerským jazykem. Ulož některému ze známých tlumočnicků, aby každý den přišel a Semiramis naučil přinejmenším několika slovům řeči semitské a postupně také jiným řečem.“

Když Rehumu opustila pokoj, řekl Belhor:

„Slyš, Semiramis, bude ti připadat, jakoby zde, v Babylónu, jeden druhému nerozuměl, avšak tak tomu není. Pomocí tlumočnicků si může každý národ s jiným rozumět. A pomocí tlumočnicků rozvíjí se také všechny obchody.“

„Já jsem již v naší osadě s učením začala, neboť moje druhá matka říkala, že budu řeči potřebovat více než cokoli jiného!“

„Tvoje matka musela být velmi vědoucí ženou! Učila tě také ještě něčemu jinému, co bys nyní mohla použít jako Bálova kněžka?“

„Jako Bálova kněžka?“ zeptala se Semiramis, smějíc se. „Tou já nikdy nebudu! Avšak vystoupím při zasvěcení vašeho chrámu, neboť umím předpovídat budoucnost. Také tomu mne naučila má druhá matka.“

„Předvídat budoucnost?“ zeptal se Regu zvědavě. „Jak vidíš tu moji?“

Belhor ho hněvivě vyhnal.

„Semiramis se bude tebou zabývat jindy! Jakým způsobem budeš budoucnost předvídat?“ tázal se Belhor nevěřícně.

Semiramis se hrabala v uzlíku černého šatstva, který stále ještě ležel na zemi, a našla také hned to hledané. Byl to černý váček, který Belhorovi předložila. Váček nebyl velký, ale dost těžký. Byl stočenou šňůrkou ze zlatých vláken tak zavázán, že jej mohla otevřít jen Semiramis.

Váček obsahoval tvrdá semenná zrna různé velikosti a barvy, jak je bylo možno nalézt v určitých dobách v lesích. Mezi semeny leželo také množství malých, pestrých drahokamů a dokonce kousky korálu. Semiramis objasňovala:

„Červené a modré tyčinky rostou v moři. Jeden z obchodníků, kteří pravidelně navštěvují Ur, mi je daroval. Tito obchodníci přicházeli trvale s těžce naloženými velbloudy z některých pouštních vsí.“

Belhor hleděl poněkud nevěřícně na obsah váčku, který vysypala na stůl.

Vtom okamžiku přišel do pokoje Regu s Dumou.

„Vidím, že se v Babylonu staneš slavným!“

„Slavným? Jak to myslíš?“ ptají se Regu a Belhor téměř současně.

„Ona dokáže daleko lépe než všechny čarodějnice dohromady předvídat budoucnost každého, a sice s těmito malými semeny a kameny. Přirozeně, jen když je k tomu naladěna.“

Rehumu, která vkročila do pokoje s hromadou šatstva, uviděla ta mnohá semena a kamínky, které Semiramis opět dávala do váčku a zeptala se, co s tím zamýšlí počít.

„Vidí z toho budoucnost. Naučila se tomu v Uru,“ odpověděl čile Regu.

„Mne by moje budoucnost zajímala,“ řekla Rehumu plna očekávání. Semiramis naplnila nyní váček semeny, kamínky a vším, co se mezi nimi nacházelo. Pak se podívala na Rehumu a Regu a řekla:

„Tobě, Rehumo, mohu budoucnost sdělit, avšak knězi Regovi ještě ne; snad to dokáží jednou později. Pojď, Rehumo, posad' se vedle mne, sáhni do váčku a vezmi dva z malých kousků, které se uvnitř nacházejí. Nesmíš však vyhledávat a volit. Vezmi první dva, které ti padnou do ruky, Rehumo!“

Rehuma se posadila na zem a vyndala dva kousky, které jí právě padly do ruky. Duma a ti dva Bálovi kněží byli tak zvědaví, že si sedli na zem, aby nepropásli žádné slovo.

Rehuma si prohlédla ty dva kousky. Ten první byl hnědým semenem se světlými proužky a ten druhý byl červenou tyčkou, co rostla ve velké vodě při pobřeží. Semiramis točila oběma kousky vícekrát v ruce sem a tam, pak se podívala na Rehumu a usmívala se.

„Máš před sebou pěknou budoucnost!“ Pak pokračovala: *„Jdi tak, jak jsi, pěšky až ke staré Karavanní silnici. Neber si s sebou žádný vak se šatstvem, ani si nepronajímej jezdecké zvíře. Obojí by ti mohlo být cestou ukradeno. Když tam dorazíš, vyhledej novou karavanní stanici, která leží nad tou starou na protilehlé straně. Jdi dovnitř a ptej se po »Šarrimovi.« Je tam ještě. Je ještě velmi mladý, velký a nosí hnědý kaftan. Nalezneš ho, neboť sedává obvykle v jednom rohu a s nikým nemluví. Jakmile ho uvidíš, řekni: »Tvá matka Gali mne posílá!«“*

Belhor a Regu chtěli Rehumu zadržet, když se chytala odejít. Ovšem Duma jim domluvil a proti mudrci z Uru se nikdo neodvážil vzepřít. Rehuma byla důvěřivá. Avšak nevěděla proč. Cizinku přece neznala. Přesto položila svou ruku na srdce a před těmi čtyřmi se uklonila. Vyjádřila tak svůj dík.

Trvalo dlouho, než přišla ke karavanní stanici, neboť stále byla zdržována zle vypadajícími stvůrami, které stále něco od ní chtěli. Křičela téměř stále „Bál“ nebo „Bel“ v naději, že ji podvodníci a zloději nechají na pokoji. Když byla téměř na konci svých sil, uviděla karavanní stanici, kterou hledala. Když tam konečně přišla, dalo jí největší námahu proniknout tlačenicí lidí a jezdeckých zvířat. Konečně se jí podařilo vklouznout.

V místnosti, kde se rozhlížela, stálo více kožených věder s mlékem, které byly asi určeny pro kožené podlouhlé vaky, které byly brány na cestu, neboť bylo patrné, že byla připravována velká karavana. Prošla dvěma prostory, přeplněnými ranci a dekami, než v jednom rohu na hromadě koňských postrojů uviděla sedět mladého muže v hnědém kaftanu. Oči měl zavřené a zdálo se, že nevidí a neslyší, co se kolem něho děje.

Rehuma se posadila vedle něho, neboť únavou sotva stála. Pak řekla:

„Šarri, slyš! Přišla jsem, abych tě probudila k životu!“

Protože se mladý muž stále ještě nehýbal, připojila: *„Tvá matka Gali mne k tobě posílá! Probud' se!“*

Šarri sebou trhl a otevřel oči.

„Má matka je mrtvá! Leží v hlubokém hrobu. Sám jsem jej plnil zemí.“

„Je to tak,“ řekla Rehuma. *„Tvá matka chce, abys toto místo opustil a vrátil se do svého domova.“*

Šarri s usazenou tváří přikyvoval.

Rehuma vstala, avšak Šarri se jí pevně držel.

„Zůstanu u tebe! Chci jen obstarat pro nás oba něco k jídlu, dříve než vyrazíme.“

Avšak Šarri jí zůstal po boku. Po dlouhém hledání našli v jakési kuchyni více hliněných hrnců, naplněných hnědou kaší. Šarri vytáhl ze svých šatů hnědou lopatečku a dal jí ji. Rehuma se tedy najedla první a pak podala toto jídelní náčiní Šarrimu, aby se také mohl nasytit. Nakonec se ještě napili ze džbánu vody a opustili stavení. Vydali se boční cestou, vedoucí mezi palmami a fikovníky. Nešli ještě dlouho, když se Šarri zastavil a mezi keři tak dlouho hledal, dokud nenalezl

jeden zcela naplněný vrbový koš. Spokojeně si jej hodil přes ramena. Pak vzal Rehumu za ruku, jakoby měl strach, že by mohl tuto ženu, kterou mu poslala matka, opět ztratit. Rehumu se cítila tak šťastná jako dosud nikdy. Bylo jí lhostejné, kam ji Šarri vedl. Cítila, že přes své mládí byl dobrým mužem. V dané chvíli měla ještě potíže s řečí, bude se ale snažit naučit se jeho řeč.

Regu na Rehumu čekal. Nevěřil, že by mohla toho mladého muže nalézt.

„Nedělej si žádné naděje. Rehumu se nevrátí,“ řekl Duma. Belhor byl rovněž udiven, že Semiramis skutečně věděla, co říkala. Avšak mlčel a čekal.

Mezitím přišel také Alaparos. Divil se, že Bálův chrám stále ještě nebyl zasvěcen. Vylekal se, když uviděl ty hordy lidí, které vně města postavily své špinavé stany a sice uprostřed zeleninových a obilných plantáží

Viděl ale také naštěstí mnohé nové, malé domy, které byly stavěny v blízkosti Kengaru. Mnohem později slyšel, že Nehemias, Semit, všechny, co chtěli bydlet v domech Sumerů, od toho odradil.

„Sumerové si přece mají postavit domy nové! Nám jsou právě jejich vhod!“

Nehemias, který se od doby, kdy jeho syn Šamaj byl tak dobře přijat v Uru, cítil jako poloviční mudrc, se nenechal tak snadno odradit od něčeho, co uznal za správné.

„Sumerové mají zvláštní ochranu! Běda těm, kteří se opováží vniknout do jejich domů nebo dokonce dvorů!“

Alaparos nevěděl, že má velkého spojence, který mu ulehčoval jeho úkol. Po tom, co pohovořil s vrchním knězem Amelonem, sklonil tento hlavu a řekl:

„Náš král opustil Zemi, avšak jeho vůle bude ještě dlouho působit dále v Sargonovi!“

„Navštívím ještě dnes Letní palác a přiměji Ješutu, aby tento palác opustil! Víím, jmenuje se nyní Hamurabi, avšak jeho správné jméno je Ješuta.“

„Kéž jsou nebeské bytosti na tvé straně!“ řekl Amelon.

Amelon dal Alaparosovi ještě radu, aby šel do paláce ve svátečním šatu. Alaparos šel ještě před návštěvou Letního paláce na chvíli do pokoje, který mu Amelon dal k dispozici. Sváteční šaty mudrců sestávaly z dlouhé, bílé tuniky, na rukávech a obrubě zlatem zdobené. Nejkrásnější však byl plášť. Protože Alaparos patřil k bratrům, kteří uměli léčit, byl jeho plášť ozdoben listy, květy a plody ze zlatých spirál a zelených, vlněných vláken. Tyto pláště byly velmi krásné a byly zhotoveny ženami z Uru. Tyto ženy, které byly umělkyněmi, měly mezi bratrstvem v Uru zvláštní postavení. Na hlavě nosil Alaparos bílý šátek, visící až k ramenům a držený čelenkou z bílé kůže. Na jeho hrudi se leskl amulet, který dostal od krále Min-Ani-Pada. V šatech všech mudrců byly všity velké kapsy, takže si mohli s sebou vzít mnohé, co by snad mohli potřebovat.

„Máš pravdu, Amelone,“ řekl Alaparos, dříve než odešel. *„Učiním na Kossäera řádný dojem. Vždyť sotva někdo z cizinců kdy viděl nějakého mudrce z Uru v jeho svátečním šatu.“*

Alaparos šel pěšky, neboť cesta nebyla dlouhá. Když přišel k hlavní průčelní bráně, divil se, že mu nikdo nepřišel naproti. Šel do přijímacího sálu, který byl velmi špinavý a pak dále ostatními sály. Teprve, když byl blízko pokojů, v nichž při velkých Měsíčních slavnostech sluhové a služky plnili džbány a poháry nápoji, uslyšel hlasy a hlasitý pláč. Prošel oběma dveřmi se závěsy, které oddělovaly tento trakt paláce od ostatní části. Když došel k přilehlému pokoji, vyrazil mu vstříc odporný puch. Leč lidé, které hledal, se nalézali na vedle ležící zastřešené terase, směřující do velkého dvora.

Když na tuto terasu vstoupil, uviděl nejprve velkého muže, ležícího na lůžku z rákosu a říčních trav. Alaparos se zhrozil, když uviděl nohy tohoto muže. Až vzhůru ke stehnům viděl ohnivě červená znamení a skvrny, částečně již pokryté vředy. Tento muž, byl to Ješuta, musel mít nesnesitelné bolesti. Teprve, když si nohy prohlížel podrobněji, uviděl čtyři ženy, zahalující si tváře a dvě plačící děti.

„Ješuto, přišel jsem z Uru a chci ti pomoci!“ Po těchto slovech odhrnuly ženy šátky, kterými zahalovaly své tváře, avšak když uviděly bílou postavu, začaly křičet, vzaly děti a prchaly schodištěm terasy pryč.

„Duch, duch je opět zde!“

„Slyš, Ješuto, nasypu nyní na tvé rány prášek, který tě zbaví nejhorších bolestí!“

Bylo vidět, že nemocný dokázal otevřít oči jen s velkou námahou. Ačkoliv i on si myslel, že před ním stojí duch, nechal se dobrovolně ošetřit. Byl na konci svých sil.

„Tvé rány, které vypadají jako popáleniny, pocházejí od kočičí želvy, ačkoliv jsem nikdy neslyšel, že by tato zvířata, která vystřikují jedovatou šťávu, žila v blízkosti paláce.“

„Tvůj prášek již pomáhá,“ řekl Ješuta s usazenou tváří. „Myslel jsem si vždy, kdykoliv jsme tě já a moji uviděli, že zamýšlíš s námi zle!“

„Jsem zde poprvé. O kom to hovoříš?“

„O duchu jedné velké ženy. Nechce nás ve svém paláci! A byli bychom již také pryč, avšak mé nohy byly tak těžce poškozeny, že jsem již nedokázal chodit. Ostatní moji příbuzní jsou již pryč.“

Alaparos přemýšlel. Kterého ducha muž mínil? Pojednou mu napadla Cereda. Zdálo se, jakoby na něho, Alaparose, čekala, aby mu ulehčila úkol. Jen tak to mohlo být. Neboť ve skutečnosti by již vůbec neměla být na pozemské pláni.

„Zbavím tě tvého jedu, nebo lépe řečeno jedu želvy, avšak musíš se svými opustit palác. Nejlépe bude, když se nastěhuješ do úplně nového domu. Při hranici Kengaru jsou stavěny mnohé nové domy, malé i velké. A pamatuj si, podruhé ti nebudu moci pomoci. Nechám ti tuto malou nádobu s práškem zde. Jakmile pocítíš bolesti, nasyp na rány trochu prášku. Za několik dnů opět přijdu, neboť pak již budeš schopen chodit.“

„Proč mi pomáháš?“ ptal se Ješuta poněkud nedůvěřivě. Alaparos se usmál a řekl:

„Z tvé otázky vidím, že ti můj prášek pomohl. Je lehké zodpovědět tvou otázku. Jako mudrci z Uru je mi známo, že každý, kdo si přivlastní dům Sumerů, bude muset snášet velká utrpení! Všude, kde je místo, nechávají naši měšťtí radní stavět domy a otvírat silnice, aby všichni, kteří se chtějí usadit v Babylonu, mohli bydlet ve vlastních domech! Pro nikoho není zdravotně dobré a také vůbec užitečné, když si lidé přivlastní domy, ve kterých se ještě pohybují stíny a často také duchové pravých majitelů, a šíří strach a neklid. Vypadá to téměř tak, jakoby domy samy nechtěly mezi svými stěnami žádné vetřelce!“

Alaparos se zvedl z bambusové lavice, na které seděl a hovořil dále:

„Doufám, že slzy tvých žen a dětí uschnou, když opět přijdu!“ Po těchto slovech opustil palác.

Amelon šel již Alaparosovi vstříc. Znal Ješutu jako prchlivého muže a byl zvědavý, jakými argumenty ho Alaparos zkrotí. Alaparos šel po cestě, usmívaje se, když uviděl Amelonovu ustaranou tvář.

„Za několik dnů opustí Ješuta se svými palác, aniž bych ho o to prosil.“ Alaparos výstižně vyprávěl několika slovy, v jakém stavu našel muže a jeho blízké.

„Kočičí želvy?“ ptal se Amelon nevěřícně. „Co žiji v Kadingiře ještě ani jednou jsem takové zvíře neviděl. Pokud vím, žijí v bažinatých oblastech.“

„Jsem přesvědčen, že jedna královně Země sloužící přírodní bytost přinesla želvu do blízkosti Ješuty. Vždyť je to muž neústupný. Jen těžká nemoc s velkými bolestmi a rovněž strach před smrtí ho může přivést k lepšímu názoru!“

Oba mudrci šli pomalu dále.

„Amelone, můj bratře v duchu, smím ti položit jednu otázku, která mi už dlouho nedopřává klidu, ačkoliv se stydím, že jsem dosud sám odpověď nenašel?!“

Amelon souhlasně přikývl a usmíval se. Znal otázku již dlouho. Vždyť to nebylo poprvé, co byl na to tázán.

„Existuje kromě pěkných pobřežních oblastí všude tolik pěkných území. Proto dodnes ještě nechápu, proč různé národní kmeny a jiní cizinci vpádají jako válečné hordy právě do Kadingirry a tak mnohé ničí?“

„Tuto otázku není těžké zodpovědět,“ řekl Amelon. „Pomysli na to množství obchodníků, kteří stále zdaleka s novým zbožím přicházejí do Uru a také k nám. Sám jsem slyšel, kamkoliv přijdu, jak vyprávějí o zázračných vyléčeních, o bohatství a o množství potravin.“

Kromě toho existují velmi vzdálené oblasti, kde po měsíce již vůbec nepršelo, takže tamní obyvatelé, nejčastěji zemědělci, musí opustit svůj domov, nechťejí-li vyhladovět. Mohl bych ještě mnohé vzpomenout, co způsobuje tyto invaze. Naštěstí jsou mezi nimi i dobří, pracovití lidé, a tito budou stále tvořit většinu. Za chaos, který zde nyní panuje, krádeže, vraždy a stejně tak obsazování domů Sumerů, vděčíme jedině Bálovým kněžím a jejich družině. Tento stav nebude již dlouho trvat. Již nyní panuje spor mezi Bálovými kněžimi. V současnosti je jich snad dvacet, které dal Belhor zavolat.

Pak ještě něco, co se mi zdá být velmi důležité. Sumerové vyvinuli kulturu, jaká dosud na Zemi nikdy nebyla. Tato kultura není určena jen pro nás samotné! Potřebujeme lidi, kteří jsou duchovně tak daleko, abychom část této kultury mohli předat dále. Říkám jednu část, neboť to je již více než dost. Dotyční lidé z toho mohou získávat další poznatky, které jsou pro danou chvíli i pro jejich budoucí život nezbytné.

Máme zde již jednu zcela pěknou skupinu Semitů a Archimédů, kteří se s oddaností učí naší řeč, aby mohli z naší moudrosti více přijímat.“

Alaparos porozuměl a řekl:

„V Uru jsem slyšel, že Sumerové budou na Zemi žít jen předem určenou dobu. Nebudeme se množit, ani s ostatními národy mísit! Nemluvím o těch nemnohých, zejména mladších děvčatech, která se nechávají svést neřestnými lidmi a jejich sliby.“

Jeden ze zahradních dělníků šel oběma mudrcům vstříc a řekl, že na ně čeká jeden návštěvník a to Samsu, syn urozeného Aneka.

„Samsu? Tušil jsem, že se se mnou bude chtít setkat. Určitě se jedná o Methabel,“ mínil Alaparos.

Amelon přikývl na souhlas a řekl:

„Ty tedy víš, že urozený Abad se rozloučil se Zemí.“

Samsu jim přicházel vstříc. Zdál se být hubenější a klidnější. Mladý muž se před dvěma mudrci uklonil a zeptal se, zda mají čas ho vyslechnout. Oba souhlasně přikývlí a poprosili ho, aby šel s nimi do domu pro hosty.

„Nyní je tato budova opět prázdná a čistá, neboť cizinci, kteří si na ni činili nárok, odtáhli. Asi je popadl strach,“ řekl Amelon.

„Ano, strach, snad uviděli paprsek, který se spustil z nebe a roztříštil podstavec ve Slunečním chrámu.“

Tento případ se stal již před delší dobou. Apla, jeden z žáků, tvrdil, že v palmovém háji bylo vidět vícekrát ducha, který proti nim hrozivě zvedal ruku. Řekli to jednomu Semitovi, který sem častěji přinášel zboží. Jeden z mužů, který dům hostů rovněž považoval za svůj majetek, se dokázal vyjádřit semitsky, neboť jednou pracoval u příslušníků tohoto národa.

Když přišli do domu hostů, nechal Amelon přinést čerstvou ovocnou šťávu. Když zasedli na bambusovou lavici, povzbudil Amelon Samsua k hovoru.

„Má otázka platí jen Methabel! Kde je?“

„Methabel byla v Uru. Jaký k tomu měla důvod, nevím. Nyní je již určitě ve velkém Bálově chrámu, neboť nedávno sem přišla s jednou velkou karavanou. Z mé strany se nemusíš obávat,“ řekl Alaparos. „Jsem jí stejně lhostejný jako ona mně! Viděl jsem ji málo, připadá mi však nějak jinačí, dalo by se říci smutná.“

Oběma mudrcům připadlo, jakoby tato zpráva dala Samsuovi novou životní odvalu.

„Zůstaň ještě sedět!“ vyzval ho Alaparos, když zpozoroval, že se Samsu zvedá k odchodu.

„Odpověz mi nejprve ještě na jednu otázku, kterou ti položím jménem Sargona, nového krále Uru!“

Samsu souhlasně kývl.

„Kdo nyní obývá palác našeho krále, který před nepříliš dlouhou dobou opustil Zemi?“

Samsu se zdál s odpovědí otálet, pak však řekl:

„Nyní tam bydlím já se svými pomocníky a deseti lvy.“

„Deseti lvy? Pokud vím, měl jsi tam jen malé ochočené koně svého otce,“ řekl Alaparos.

„Lvi byli nezbytní, kromě toho je tam mám teprve krátkou dobu. Ohybné čarodějnice se svým průvodem lupičů, vrahů a kněží smrti si přivlastnili palác. Musel jsem přihlížet, jak tam ta horda vtáhla. Avšak já jsem přemýšlel ve dne v noci jak se těchto stvůr zbavit. Byl jsem již tak zoufalý, že jsem ve své nouzi poprosil královnu Země o pomoc. Já vím, byla to opovážlivost, přesto mám dojem, že mi ve své moudrosti pomohla.“

Samsu se na chvíli odmlčel, aby se sebral. Amelon a Alaparos se sotva mohli dočkat dalších slov.

„Šel jsem za Dedanem, vykladačem snů, ne abych si nechal vyložit sen, ale proto, abych si postěžoval nad svým hořem. Byl mi vždy přátelsky nakloněn. Zatím co já mlčel, on mínil, že tyto stvůry, které jsem popsal, nelze již považovat za lidi. Proto i radil, bandu vyhnat. Vyhnat? Jak by se to mělo provést? Zvláště, když jsem si obstaral více lvů, nutili mne, abych zvířata, která ve dvorech běhala sem a tam, zavřel, nebo že tyto žravé čtyřnožce sprovodí ze světa ve vařící vodě. ›Učinil jsi dobře, že jsi je zavřel, řekl Dedan, ›neboť tato čarodějnická pakáž by tuto hrozbu splnila. Po těchto slovech Dedan zmizel. Byl dlouho pryč. Měl jsem hodně času k přemýšlení. Nechápal, proč jsem stále zůstal v paláci. Nic mne nezdržovalo. Měl jsem nyní delší vůz, se kterým se dalo hodně přepravit. Mohl bych lvy, kteří mi byli velmi oddaní, odvézt pryč. Avšak cosi se mne zdálo v tomto nyní tak zle páchnoucím paláci zdržovat.

Konečně se Dedan vrátil. Šel mi velmi spokojeně vstříc a řekl: ›Byl jsem u jednoho svého přítele. Lze říci, že je rovněž léčitelem. Zde máš prostředek, kterým můžeš stvůry, které si vlastně žádnou lidskou formu více nezaslouží, z paláce vyhnat! ‹

Viděl jsem, že Dedan v ruce držel košík z tenkého vrbového proutí. V něm se nacházel hliněný džbán s dlouhým hrdlem. Jeho otvor byl dobře uzavřen asfaltem. Již odedávna připravoval Dedanův přítel léky z hadího jedu. Naučil se tomuto umění od svého otce. Jen několik kapek z něj by stačilo k tomu, aby byl člověk, který se jako člověk nechová, odpraven na onen svět.

Lekl jsem se. Dedan, který gesto mého odporu zpozoroval, chtěl si vzít košík opět zpět, avšak já jsem řekl: ›Ne, počkej, dobrý Dedane! Musím si jen na tu myšlenku zvyknout. Nechtěl bych vraždit! ‹ ›Pak musíš právě s touto zpustlou hordou žít dále, a to tak dlouho, dokud se tě neznaví! ‹

Ještě jsem nevěděl, co mám udělat. ›Zde, dobrý Dedane, si vezmi za svou pomoc! ‹ S těmito slovy jsem vyndal z jedné kapsy figurky ze stříbra, a vložil je do přítelovy ruky. Stříbro pochází z území mého otce.

Když jsem pak přišel do blízkosti paláce, slyšel jsem již z dálky křik, hvízdání, štěbetání, spílání, avšak ne ze spodní části, kde žili, nýbrž ten zvláštní hluk přicházel z velké vstupní haly.

Můj odmítavý pohled držel bandu zpět. Pouze jeden, zle vypadající chlap, se mi blížil a, pokud jsem mu mohl rozumět, dožadoval se léčitele! Sotva muž promluvil, již se ke mně blížilo více téměř nahých žen. Jistě to byly čarodějnice, tak šeredně vypadaly. Dedan, který šel za mnou, hned uviděl červené skvrny, pokrývající jejich těla. ›Samsu slyš! Všichni mají horečku, která naprosto nutně vede ke smrti. Pochází od malých černočervených much, které sem zavlekli nějakí nomádi. Proti této horečce neexistuje dosud žádný lék. Potom Dedan odešel.“

„Zajdu tam s tebou, Samsu, neboť musíme palác nejen zbavit všech zlých stvůr, ale musí být vyčištěn tak, jako kdyby v něm žádná špinavá čeládka nebyla pobývala.“

Samsu pohleděl zoufale na Alaparose, který hovořil dále:

„Vím od Sargona, který od Min-Ani-Pada krátce před jeho pozemskou smrtí dostal příkaz, že Královský palác z Kadingirry má být neustále připraven přijmout mudrce královské krve.“

Amelon řekl ještě Samsuovi, že Alaparos, když byl v Uru, dostal příkaz, všechny příbytky Sumerů vyklidit od cizích vetřelců. V Letním paláci se mu to právě podařilo.

„Tento mudrc nebude králem, ale bude mít tolik moci, že Sumerové ve městě, ačkoliv je nyní nazýváno Babylón, budou mít převahu nad smíšeným obyvatelstvem!“ řekl Alaparos.

„Zajdu tam s tebou a zůstanu v paláci do jeho vyklizení. Považuji však za žádoucí lvy odvézt pryč. A sice do lesů, kde byli chyceni!“ řekl Alaparos.

„Sám jsem již myslel na to, odvézt je pryč. Král Suma by viděl zvířata rovněž raději v lesích než v paláci. Byla však darem od jednoho cizozemského krále, takže si je musel nejprve podržet...“

Pohled, který se oběma naskytl, když přišli do Královského paláce, byl strašný. Strach asi zahnal čarodějnice s jejich doprovodem dolů do přijímací haly.

Alaparos měl na sobě opět svůj obvyklý oděv, sestávající z dlouhého hnědého roucha, drženého pohromadě lýkovým opaskem a na nohou pevné cestovní sandály. Hlavu měl pokrytu bílým šátkem, drženým pevně na hlavě bílou čelenkou. V ruce nesl měšec z jemných lýkových vláken, obsahující mnohé byliny a hrníčky různých velikostí. Řekl: *„Vezmu byliny s sebou, ačkoliv vím, že sami proti této horečce nemůžeme nic udělat.“*

Čtyři z čarodějnic byly již mrtvé. Ostatní ležely, třesouce se zimnicí, na zemi. Muž, který mluvil k Samsuovi, byl již rovněž mrtvý. Alaparos viděl, že jeho celé tělo bylo pokryto červenými skvrnami, které hrozně páchly.

Dedan se mezi tím stal velmi obezřetným. Poslal několik sobě oddaných dělníků s náradím na pohřební pole, ležící vhodně a dostatečně daleko od města, aby vykopali hluboký hrob, do něhož by se vešlo nejméně dvanáct těl. Kdyby tyto stvůry nebyly ihned po smrti pohřbeny, hrozilo by nebezpečí, že se horečka rozšíří dále.

„Musela to být velmi zlá horečka, neboť ani mudrci z Uru, kteří měli téměř proti všem nemocem nějakou bylinu, nedokázali ani jednou proti tomu něco učinit a byli proti této horečce bezmocní.“

Podle výpovědi jedné staré ženy, která čarodějnicím obstarávala maso, musela horečka vypuknout již před více dny, neboť tyto skvrny upozorovala právě při této dodávce.

Samsu ponechal Alaparose samotného a vydal se do velkého dvora, kde se nacházela lví ohrada. Tam stály také dva vozy, žádné bojové vozy, nýbrž vozy se čtyři metry dlouhými deskami, vpletenými do bambusové sítě tak, že nic, co bylo vozem převáženo, nemohlo vypadnout. Na jednom z vozů, na podložce z rákosí, ležely velké kusy masa. Samsu odstranil velké listy, které maso zakrývaly, a začal lvy krmit. Přibližně o hodinu později odvážel prvních šest lvů pryč, a sice na masném voze. Tento vůz měl uprostřed na zadní straně malé kolo a vpředu po obou stranách velká kola, podobná kolům bojových vozů, které vlastnil.

Zatím co Samsu převážel lvy, prohlížel si Alaparos mrtvé a umírající. Nehemias a ostatní přišli, aby byli Alaparosovi ku pomoci. Avšak on je poslal pryč, protože ještě nevěděl, jak nakažlivá horečka byla.

Šest čarodějnic, byli to již jen hubení kostlivci, byla dvěma hrobaři, které Dedan sehnal, zamotána do starých, špinavých pláten a obvázána lýkovými šňůrami. Pak byly položeny na sáně, na kterých byly obvykle převáženy kameny. Zatím co první sáně odjely, čekaly již dvojce další.

Alaparos vystoupil po schodech k první vnitřní terase a vstoupil do sálu. Nad tím, co uviděl, téměř strnul! Nebylo nic hroznějšího než kult čarodějnic se svými hrůzu vzbuzujícími účinky. Před ním ležela tři nahá dětská těla bez hlavy. Děti mohly být staré tři nebo čtyři roky. Dedan, který Alaparose tiše následoval, když uviděl malé mrtvoly, vyřknul hněvivou kletbu:

„Po těchto čarodějnicích, které se tu zahrázily, nebude už žádná existovat! To slibuji vám, vy nebeští bohové! Jed mi nebude chybět. Jakmile se tu vynoří jen jedna čarodějnice, pošlu ji v co nejkratší době do údolí hrůz.“

Alaparos hledal dětské hlavy; konečně je našel v měděné urně, naplněné kysele páchnoucí vodou. Dedan vzal urnu a řekl:

„Vykopu těm třem dětem v mé zahradě hrob a pohřbím je u sebe.“

Do večera byli všichni zbývající vetřelci mrtví. Teprve mnohem později si Alaparos uvědomil, že Dedan musel napomoci. Neboť dvě či tři z těch hnusných postav by bývaly mohly žít déle. Poslední mrtvoly byly stejně jako první zahaleny a lýkovými šňůrami ovinuty.

Palác byl prázdný. Špínu, kterou tito zpustlí tvorové zanechali, nebylo možné popsat. Kromě toho mnohé tato horda rozbila. Nejhorší však byl nesnesitelný puch, který zbýval. Musel se obrátit na Sargona a poprosit ho o pryskyřici, které se používá jen ve zvláštních případech. Nyní takový zvláštní případ nastal. Alaparos se obracel k odchodu, když si vzpomněl na košík s jedem. Tam, kde ho postavil, již nebyl. Musel jej tedy Dedan vzít s sebou.

Dříve než Alaparos předstoupil před Amelona, řádně se očistil. Šatstvo stočil do uzlíku, který musel být spálen. A on sám šel, ježto mezitím nastala noc, k jednomu malému jezeru, které leželo za Letním palácem. Umyl se a plaval tak dlouho, až si byl jistý, že na jeho těle nic nelpí. Neviděl ani jednu jedinou z černočervených much, které údajně horečku v člověku způsobují.

Když Amelonovi a několika ostatním kněžím oznamoval, co prožil, připadalo to jemu samotnému téměř jako neskutečné. Amelon se ještě téže noci spojil s jedním mudrcem, kterého velmi dobře znal, aby mohl hned příští den Sargonovi sdělit, v jakém stavu našel Alaparos Královský palác a také proč, pokud možno co nejdříve, potřebuje pryskyřici, neboť nikdo nemohl ten strašný zápach vydržet!

Alaparos si myslel, že to strašné prožití nebude moci po dlouhou dobu zapomenout. Avšak jakmile se od Amelona dozvěděl, že poslal velkou skupinu lidí ke Královskému paláci, aby provedla první očistu, neboť musel být vícekrát čištěn, dříve než umělci opět nanesou nové reliéfové obrazy a zničená umělecká díla vymění za jiná, cítil se lehčeji.

„Dostal jsem zprávu od Bad-Tabira,“ řekl Etena ráno příštího dne.

„*Za několik dnů bude zde.*“ Když Amelon o tomto návratu uslyšel, šel hned za Alaparosem a poprosil ho, aby vyhledal Bad-Tabirův dům, neboť mudrc byl již dlouhou dobu pryč. Ukončoval práci u svého bratra, který žil v jednom městě u veliké řeky Tigris. Toto město se jmenovalo Akšak.

Bad-Tabira kontroloval z Kengaru celý směnný obchod města. Byl mocným protivníkem Bála. Když přicházelo tolik cizinců, opustil svůj dům a odcestoval za svým bratrem, aby mu pomohl při výstavbě chrámu Enkiho. Dříve, než s karavanou odcestoval, nechal v domě několik silných mužů, kteří měli příkaz, každého, kdo by se chtěl do domu nastěhovat, srazit. Sotva mudrc odcestoval, přišly celé rodiny se ženami, dětmi a zvířaty a domáhaly se vstupu.

Muži, kteří majetek Bad-Tabirův hlídali, upravili se pokud možno co nejhrůzněji. Místo nošení kaftanu ověšeli se všemožnými kožešinami a vlasy pomazali popelem. Kromě toho nahé ruce a nohy na mnoha místech pokryly černými skvrnami. Vypadali tak hrozně, že stačil samotný pohled na ně, aby se veřelci dali na útěk. A tito muži, sloužící jako strážci domu, byli šťastní a radostní až do návratu svého pána Bad-Tabira.

Dedan a také Ješuta rozšířili, že jeden mudrc z Uru jim řekl, že všichni, kteří svévolně, vniknou do domů Sumerů, buď v něm budou na nějakou neznámou chorobu pomalu chřádnout, nebo v co nejbližší době zemřou. Ta mnohá úmrtí, která se v Královském paláci udála způsobem bez objasnění, stačila, aby přesvědčila ty, co si přivlastnili domy Sumerů, aby je chvatně opustili. Cizinci se nebáli ničeho více než smrti. Totéž platilo pro Belhora a ostatní Bálovy kněze. Ba ani Semitům, kteří se zdáli být o něco chytrější, se nevedlo jinak. Od nedávné doby se mezi nimi vyskytli i kněží smrti, kteří údajně moudrými průpovědmi dokázali smrt odsunout.

Od té doby to Alaparos neměl již tak těžké navrátit domy Sumerů jejich pravým majitelům. A co nepovažoval za možné: Ješuta mu přitom pomáhal! Byl přesvědčen, že mudrc ho zachránil od toho nejhoršího, co na Zemi existuje – a to byla smrt!

Jednoho dne dostal Sargon v Uru zprávu od Amelona, že Královský palác je připraven a může nyní přijmout královského mudrce a jeho doprovod. Kromě toho žila většina Sumerů opět ve svých městských domech. Velký semitský kmen se ukázal velice ochotný pomáhat. Jejich vůdce, Nehemias, byl pro to, aby se zřídilo více škol. Z počátku měl potíže, neboť nikdo se nechtěl učit něčemu, co nic nepřináší. Teprve, když jim Nehemias vysvětlil, že Sumerové vlastní největší vědění, jaké na Zemi existuje, a oni, Semité, přinejmenším částečně toto vědění mohou převzít, když řeči Sumerů porozumí, souhlasili školy navštěvovat.

Mudrci čtyř chrámů museli překonat ještě jednu obtíž. Jednalo se o téměř nahé, zpustlé lidi, kteří si v ovocných sadech z bambusu a lýkových šňůr zhotovili obydlí a hodlali tam zůstat. Dedan a Nebu, bratr Dedanův, dosáhli s velkou námahou a děsícími hrozbami, že tyto bandy odcházely. Jednoho dne tam Alaparos spolu s Nehemiasem zajel a řekl této bandě:

„*Na druhé straně řeky, v blízkosti velkého Bálova chrámu, se vám bude žít v dostatku jídla a pití! Tam je všeho přebytek!*“

„*Mnoho jídla a pití?!*“ Tu jim všem svitlo. Trpěli přece všichni trvale hladem a ovoce samo k nasycení nestačí. Nyní konečně se Sumerům a Semitům pracně s námahou podařilo, že nahá horda vytrhla ze země své bambusové příbytky a na oslech je odvezla na jejich nové bydliště.

Belhor, který musel být tázán, nechtěl z počátku o těchto zpustlých tvorech nic vědět, avšak pak si vzpomněl na stavbu silnice a ostatní hrubé práce, které měly být provedeny.

„*Pomysli na těžké práce, které je zapotřebí kolem chrámu ještě provést, Belhore!*“ dodal k němu Dedan. Po chvilce rozvažování Belhor souhlasil. Existovalo přece nakonec dostatek jistých prostředků, které tu byly k tomu, nepohodlné a lenivé tvory dopravit na onen svět...

Když se Belhor příštího rána vrátil do starého chrámu, čekalo ho nepříjemné překvapení. Zůstal přes noc ve velkém chrámu, aby všechno ještě přezkoušel, neboť v přicházející noci za východu úplňku měl být tento chrám nyní konečně zasvěcen. Nechal Jorama, byl to třetí Bálův kněz, a dvě tanečnice ve starém chrámu, aby Semiramis nezůstala sama.

Když Belhor přišel, Joram mu hned řekl, že to děvče Semiramis je prokleta. Vyzkoušela různé šaty a šátky, pak odložila rudé stranou a otevřela druhý ranec, který obsahoval jen mužské šatstvo.

Semiramis si hned oblékla kaftan a hlavu zamotala tak dobře do šátku, že její rusý vlas nebylo vůbec vidět. Jen obličej zůstal něžný, jak byl, bílý a růžový jako u hezké ženy. Sotva byla hotova, opustila chrám. „*Běžel jsem za ní,*“ řekl Joram, „*abych se dozvěděl, kam v tom obleku chtěla jít, avšak zmizela mi tak rychle v davu lidí, že mi bylo nemožné následovat ji.*“

Belhor se zavřel ve svém pokoji. Jeho vztek neznal hranic. Naštěstí se Semiramis vrátila mnohem později, takže jeho vztek již polevil. Bylo mu jasné, že toto stvoření potřebuje. S ní a s ním dosáhne zasvěcení chrámu mimořádného vrcholu.

Konečně se vrátila. V úplném klidu se svlékla, a když Belhor vstoupil do sálu, ve kterém se nalézala, stála tu opět ve své červené, krátké sukničce. Semiramis se na něho podívala, jakoby ho viděla poprvé a zvědavě se zeptala: „*Kdo jsi?*“

Belhor polknul svůj hněv. Vždyť se dosud nestalo, aby ho člověk, který ho již jednou viděl, mohl zapomenout.

„*Jsem vše, co lidé ve mně chtějí vidět! Moudrost, bohatství, právo, potěšení... a lásku! Všechno umím předávat.*“

Semiramis pozorně naslouchala. Zavřela na chvíli oči, neboť neznámé stínové útvary na ni naléhaly a šeptaly nesrozumitelná slova do jejího sluchu. Pojednou měl Belhor strach, že by ho mohla opět opustit.

Pomohl jí spustit vlasy, dal jí řetěz z lazuritu kolem krku.

„*Přijď zítra večer k zasvěcení!*“ řekl.

Methabel byla již několik dní v Babylónu, a sice u jedné své pokrevní příbuzné. Konečně se rozhodla navštívit Bálův chrám, vyhledat Belhora a říci mu, že si zranila nohu a nebude moci tančit.

Zůstala několik minut stát před vchodem do chrámu. Nejráději by odtud utekla. Avšak stále se bála Belhorovy nevole a vstoupila. Chvějíc se, posadila se na lůžko, neboť mudrc Arpium, léčitel z Uru, jí poradil, aby nohu nepřemáhala.

„*Methabel!*“ Opona byla pojednou stržena stranou, dovnitř vstoupila Monina a řekla hněvivě: „*Hledám pravnouče urozeného Aneka,*“ zatím co nedůvěřivě prohledávala pokoj. Methabel hleděla na protivnou učitelku tance ze Zoaru.

„*Když jsem ji viděla naposledy, seděla plačíc na lehátku; Ava se bála kultovního tance!*“

Methabel věděla, že Monina žárlila na každého tvora, který přišel do Belhorovy blízkosti.

Ava, a s ní Dahana, dcera zlatníka, nebyly k nalezení. Methabel tušila, kam Ava a Dahana zmizely. Seděla se zavřenýma očima jako strnulá na podušce. Co se to v ní děje? Byla její víra v Bála poněkud otřesena? Popadala ji nejistota a omamující strach. Tušila, kam Ava utekla. Ano, také jí zbýval jen útek, avšak kam?

Ava a Dahana utekly k Samsuovi do Královského paláce. Ava neznala žádný jiný úkryt. A Dahana, kterou její otec proklel, byla také jistě u Samsua.

Methabel přehodila přes své nápadné taneční šaty černý přehoz. Pak zahalila i hlavu a opustila nenápadně Bálův chrám. Bude hledat úkryt u Samsua v Královském paláci. Samsu obdržel od nového královského mudrce, který brzy opět osídlí palác, výzvu, aby si ponechal dále své pokoje. Kromě toho mu bylo dovoleno podržet si několik koní. Avšak lvi že mají být přeneseni

tam, kde byl jejich přirozený domov v přírodě. Samsu měl nyní mnoho úkolů. Musel přijímat hosty a zaopatřovat je podle jejich hodností. Kromě toho se musel starat také o stravu. Všeho mělo být stále v hojnosti po ruce, tak jak to bylo u Sumerů obvyklé. Také čistá voda a ovocné šťávy nesměly nikdy chybět.

Samsu byl spokojený, jak již dlouho nebyl. Jen lvi mu chyběli, neboť mezi nimi byli někteří, ke kterým cítil zvláštní náklonnost a lvům se dělo patrně totéž.

Zatím, co ještě rozjímal nad ztrátou milovaných zvířat, zdálo se, že někdo klepe na vrata. Byla to těžká, dřevěná brána, jejíž dvě křídla byla zdobena draky... Klepání bylo slabé, přesto šel Samsu ven, aby se podíval. Otevřel malý otvor v jednom z křídel dřevěných vrat, takže mohl skrze dračí oko přehlédnout silnici. Venku stála dvě děvčata a prosila o vstup. Pojednou poznal svou mladší sestru Avu. Co se stalo, že přišla za ním? A to druhé děvče?

„Mám strach, bratře. Nech nás zde. Toto je Dahana, dcera zlatníka Mardona. Vyhnal ji z domu, když mu oznámila, že se stala pannou Bála.“

„Máme strach! Dnes v noci nám má být mezi prsy vryto Bálovo znamení. Dahana pláče, touží po svém domově a neuvažovala o tom, že by její tělo mělo být zohyžděno!“

„Zítř ráno tě zavedu k mistru Mardonovi. Přijme tě opět s radostí,“ řekl Samsu.

Protože děvčata nechtěla nic jíst, zavedl je do malého, ale velmi pěkně zařízeného hostinského pokoje. Protože byl v paláci sám, donesl jim ještě rychle džbán s osvěžujícím nápojem, pak nechal děvčata o samotě.

Příchod Avy, kterou stále nazýval „malou sestrou“, ho obšťastnil. Tudhalis, Bálův kněz, vyjádřil velký zármutek nad jeho urozeným otcem!

Sotva byl opět dole, uslyšel ještě jednou klepání na dveře, ale tak slabé, domnívaje se, že se mýlí. Vedle vrat paláce hořely čtyři pochodně, jinak by tu tmavou postavu, tisknoucí se vedle vrat ke zdi, snad ani neuvídel. Otevřel trochu vrata a šel ven, aby se podíval, kdo se to tam opírá, aniž by se hýbal. Když přišel do blízkosti postavy, klesla tato na zem a již se nepohnula.

Vylekán zvedl Samsu postavu a stáhl jí šátek z hlavy a obličej. Methabel! Bohyně lásky mu musela být obzvláště nakloněna! Děvče, které po léta miloval, leželo v jeho náručí; avšak hned nato se vylekal! Proč se nehýbe? Donesl ji rychle do svého pokoje a položil ji na svou pohovku. Odebral jí také hned černý přehoz. Dříve než zpozoroval, že na sobě má své taneční šaty, uviděl její nohu, která byla oteklá a na jedné straně krví podlitá.

Samsu šel nahoru za děvčaty. Dahana spala, avšak Ava byla ještě bdělá.

„Pojď,“ řekl, *„přišla Methabel. Její noha vypadá zle. Zůstaň u ní, zatím co já zajedu do chrámu, abych přivedl Maona nebo jeho zástupce.“*

Methabel se probrala a poprosila o vodu. Noha jí hodně bolela. Začala opět plakat, pak upadla do lehkého polospánku.

Maon přišel a zavinul hned nohu do studených, vlhkých šátků, které vzal s sebou. Obrátil se k Samsuovi a řekl:

„Jakmile šátky uschnou, ponoř je do čerstvé vody a omotávej její nohu přesně tak, jak jsem to učinil já, a sice tak dlouho, až se otok zmenší! Je to vážné, Samsu, neváhej uposlechnout moji rady!“

Methabel se mezitím probudila. Maon jí hned podal k napití džbán s bylinnou šťávou a řekl:

„Odstraní ti bolesti a budeš dobře spát. Neopouštěj také palác dříve, dokud neuvídím tvoji nohu.“

Samsu kývl, neboť se zdálo, že Methabel již opět spala. Samsu položil svou ruku na srdce a řekl se skloněnou hlavou a očima plnými slz:

„*Urozený mudrci Maone.*“ Samsu byl tak přemožen, že sotva mohl hovořit. Do Maonových očí vstoupil starostlivý výraz a položil svou ruku na Samsuovu hlavu:

„*Nemluv! Vždyť já vím dobře, co jsi chtěl říci. Ty chceš, tak dlouho, jak budeš žít, být mým pomocníkem a služebníkem!*“

Samsu několikrát kývl hlavou a vstal. „*Je to tak, mudrci Maone!*“ řekl.

Maon vrhl ještě jeden pohled na Methabel, pak se zeptal, jestli se v tomto paláci nenalézá ještě jiný, skrytý vchod.

„*Když jsem sem přišel, uviděl jsem skupinu lidí, která neměla nic dobrého v úmyslu. Asi hledali obě děvčata. Když se tyto stvůry budou zde ještě kolem potloukat, zavolám muže, kteří palác hlídají. Jsou asi v jednom zadním dvoře.*“

Hlídači byli však již na silnici. Také oni něco zpozorovali. Byli to titíž lidé, kteří hlídali dům Bad-Tabira. Vyšli s dlouhými biči z jednoho vedlejšího vchodu. Stvůry byly vyslány Belhorem, aby přivedly nazpět obě děvčata, neboť Belhor věděl, že mohou utéci jen k Samsuovi. Avšak tito služebníci Belhorovi neměli tušení, že budou přijati ranami biče. Nyní běželi, jak mohli nejrychleji, aby svému pánu Belhorovi podali zprávu.

Maon myslel na Mardona, otce Dahany. Když se jeho dcera zúčastňovala Bálova kultu, stal se z něho tvrdý a zahořklý muž.

„*Nejlepší bude, když obě děvčata převezesh k Amelonovi! Hned za ranního šera. V Chrámu všemocného Tvůrce bude o ně dobře postaráno. Zde si také mohou zvolit, co budou chtít v budoucnu dělat.*“

Samsu kývl na souhlas. Tato hezká, mladá děvčata dělala i jemu starosti. Vždyť znal Belhora a věděl, že tento se těchto dvou tak snadno nevzdá.

Methabel nebyla v danou chvíli upotřebitelná. Mohla klidně zůstat v paláci, aby se zotavila.

Samsu měnil, tak často jak bylo třeba, obklady kolem Methabeliny nohy. K Samsuově radosti byla ráno Methabelina noha téměř bez otoku. Neměla již také žádné bolesti. Dahana se šla, sotva se rozednilo, na Methabel podívat. Samsu poprosil děvče, aby připravilo pro všechny výživnou kaši a doneslo hliněný džbán, který stál uzavřený v kuchyni. Obsahoval šťávu z černých bobulí, která dodávala každému nemocnému novou životní sílu. Dahana byla vděčná, že mohla něco dělat.

Zatímco Methabel tvrdě spala, Samsu se vykoupal a oblékl si čisté šaty. Všechno na něm páchlo ještě po lvech. Nikdy nezapomene na tato jemu oddaná zvířata.

Když všichni pojedli, vzaly Dahana a Ava nádobí s sebou a nechaly Methabel a Samsua o samotě. Methabel se cítila dobře, neboť mudrc ji zbavil bolesti. A Samsu? Ona ho vždy chtěla. Pro Alaparose již nic necítila. Bylo jí však nepochopitelné, jak se láska, kterou k němu cítila, mohla změnit v lhostejnost.

„*Methabel, věříš, že se Alaparos k tobě přikloní?*“ zeptala se Dahana, když přinesla džbán vody. „*Tvůj a jeho svět jsou tak rozdílné. Kromě toho pohrdá Bálovým kultem a ty, Samsu, ty jsi také přívrženec Bálův?*“ zeptala se Dahana, přičemž chytila Samsua za ruku.

„*Jak jsi na to přišla?! Nikdy! Nedovedu si představit, co tito údajní Bálovi kněží očekávají. Můj urozený otec Anek žil dlouhé roky v Uru. Znal Pravdu a také nás ji učil. Dlel v Uru až do nalezení ženy k němu se hodící. Pak se odstěhoval do blízkosti Akkadu, kde mu rodiče zanechali velké území. Odtud pocházejí divocí, silní, ryšaví koně. Můj otec dokázal ochočit každé zvíře. Umím ochočit lvy, avšak není tu pro ně již místo. Jejich světem je daleká příroda, proto na ně mohu myslet beze smutku.*“

„*Nevím, co Bálovi kněží očekávají! Existuje nyní tolik různých kultů od doby, co se sem přistěhovalo tolik cizinců,*“ řekla Methabel.

„Methabel, ještě se můžeš od toho krvavého kultu osvobodit! Ještě není příliš pozdě! Budeš-li čekat ještě déle, nikdy se na tebe neusměje štěstí lásky, v němž spočívá tajemství života. Že náš národ zůstal dodnes dlouhověký, zdravý a krásný, za to vděčíme čisté víře, která vede do nebeského světa Světla! My, Sumerové, stojíme stále ještě v přízni nebeské bohyně lásky! A považ kolik tisíciletí to tak již je!“ odpověděl Samsu.

Methabel začala opět plakat:

„Pro mne již neexistuje žádná minulost a žádná budoucnost! Alaparos, jehož jsem domněle milovala, mne odhodil jako shnilý plod! A co chceš ty, Samsu? Jsi krásný, silný muž... ale jak smýšlíš?“

„Chceš vědět, jak smýšlím?“ Děvče přikývlo.

„Od doby, co jsem v Kadingiře, nebo v tak zvaném Babylonu, jsem mnoho prožil a mnoho se naučil. Ty chceš vědět, jak smýšlím?“

Chtěl jsem poznat Bálův kult. Nyní jej znám. Dnes vím, co se za tím skrývá. Lidé nechtějí již lásku, která přichází z polí věčnosti a v sobě skrývá štěstí! Ne! Chtějí ponížení... a zneuctění! A aby tuto vinu zvětšili, potřebují slovo láska jako plášť, pod nímž by skryli své zvířecí choutky!“

„Ta slova jsem již jednou slyšela, ale nerozuměla jim, nebo lépe nechtěla rozumět!“ řekla Methabel apaticky. „Chtěla jsem již dlouhou dobu pryč od Bálova kultu! Měla jsem však strach z Belhora. Má velkou moc nad lidmi skrze svůj uhrančivý pohled.“

„Jsem hotov ti pomoci! Vždyť tě miluji již delší dobu a také jsem již častěji snil o tom, jak kněz z chrámu Ininy ovine obě naše zápěstí kvetoucí svatební girlandou,“ řekl Samsu.

„Chceš to opravdu ještě?“ Methabel mu ukázala znamení „krát“ na těle mezi svými ňadry. Nebylo již mnoho vidět, neboť jizvy se dobře zhojily. „Ať mne již chceš mít nebo ne, odloučím se od Bálova kultu,“ dodala.

„Methabel, povezu dnes svou malou sestru k Melonově chrámu. Chceš jít také a nějakou delší dobu tam pobýt? Třeba se od kultu, který otrávil celý tvůj život, osvobodíš. Budeš-li mít tu velkou milost, pak si vzpomeň, že přes to všechno existuje muž, který s láskou na tebe vzpomíná!“

„Je ještě příliš časně, přesto půjdu za Mardonem a povím mu o Dahaně, že opustila Bálův kult a velmi lituje, co způsobila svému milovanému otci. Když ji již nebude ve svém domě nikdy chtít, pak vás všechny tři odvezu k mudrci Amelonovi. On ví vždy, co se má dělat, ba i když se všechny cesty uzavírají!“

A tak se stalo. Samsu vyhledal Mardona a pověděl mu to nejnnutnější. Mardon dlouho mlčel, takže Samsu již myslel, že jeho cesta byla zbytečná. Avšak pak řekl:

„Je to má dcera! Byla pro mne to nejmilejší, co jsem na Zemi měl, od doby, co moje životní družka opustila Zemi. Jsi si jistý, že se opět nepřipojí k tomu děsnému kultu?“

„Ano, jsem si jistý!“ odpověděl Samsu.

„Pak ji opět přijmu do svého domu!“

A tak se stalo. Samsu vysvětlil Mardonovi, že spěchá, a že musí ihned odejít, protože musí ještě svou malou sestru Avu a Methabel odvést do Amelonova chrámu, ještě dříve, než východ v plné nádheře osvíti zemi. Pak ještě řekl:

„Přivezu ji ve svém bojovém voze, neboť je to jistější než na koni.“

„Vezmi sebou biče! A ztrestej zloděje, kdyby vás měli napadnout!“

Samsu přikývl, pak se před Mardonem uklonil a rychle odešel.

Bez jakéhokoliv přerušení dorazili do chrámu. Samsu prohodil několik vysvětlujících slov k Amelonovi, který se procházel v zahradě před svou denní prací. Amelon s porozuměním přikývl

a Samsu se spěšně vzdálil. Obě děvčata poklekla před mudrcem Amelonem v bezvýhradném podrobení se a dotkla se svými čely jeho sandálů.

Sady kolem chrámu byly velmi rozsáhlé a panovalo v nich blahodárné ticho a mír.

Amelon ukázal děvčatům, kde ještě nedávno visely dolů květy ranních červánků.

„Nejdříve přišly kozy, pak zlé děti, děti, které si nezasluhovaly nazývat se dětmi, a nakonec se objevily celé hordy nečistých žen, rvoucích květy z dlouhých šlahounů. Téměř všichni Sumerové, bydlící v blízkosti, drželi střídavě stráž. Mohli jsme špinavé hordy rozehnat, avšak květy jitřních červánků již neobnovily růst. Téměř dvě stě let obšťastňoval tento dar královny Země našince. Musím říci, že jsem rád, že se tyto nádherné květy k nám znovu nevrátily. A také dokud bude takový druh lidí na Zemi žít, tak se také nevrátí!“

Po těchto slovech předal Amelon děvčata knězi a mudrci chrámu Čistoty, chrámu Ininy. Pak pokračoval opět po cestě, na které ho návštěvníci potkali.

Isin, vrchní kněz chrámu Čistoty, si děvčata prohlédl. Znal je. Avšak co zde chce Methabel? Hleděla svýma, od pláče opuchlýma očima k zemi. Nevěděla kudy kam ze žalu a studu. Kamkoliv teď přišla, byla známá jako přivrženkyň Bála. Samotný Isin v dané chvíli nevěděl, co si s ní má počít. Teprve po rozmluvě s Amelonem si všiml strachu, v němž se nacházela, strachu před hrozným člověkem Belhorem!

Isin zavolal několik žen, které byly vždy pohotově postarat se a dobře zaopatřit hosty. Pak následoval Amelona. Když ho uviděl, zůstal čekaje stát, neboť mudrc se po stejné cestě vracel.

„Bojím se o Methabel,“ řekl Isin. *„nemá žádnou odvahu k životu. Snad by o ni bylo lépe postaráno u její matky Sáry.“*

„Nejprve jsem myslel stejně jako ty,“ poznamenal Amelon. *„Avšak nyní doufám v Samsua. Miluje to děvče již velmi dlouho. Snad by jí životní odvahu mohl dodat on... když ne, předáme ji její matce.“*

O několik dní později přišel Jasa, Amoritan, Anekův příbuzný, aby vyhledal svou sestru Avu a odvedl k otci Anekovi. Když Ava Jasu uviděla, začala plakat. Při pohledu na něho se jí ujasnilo, jak neodpuštělně jednala. Jasa přijel na jednom z Samsuových bojových vozů, který byl mnohem lépe vybaven. Dříve se mohlo v tomto voze jen stát, avšak nyní byl vůz širší a opatřen sedadly, takže také spolujezdec mohl pohodlně sedět.

Jasa řekl mudrci Amelonovi, že Samsu každý den přijíždí, aby se s Methabel projeli. Takto by mohla svou trdomyslnost pozbyt. Amelon přikývl a popřál Jasovi dobrou jízdu a návrat domů. Také Jasa poklekl a položil své čelo na Amelonovy sandály. To činil každý, kdo mudrci dlužil velký dík a nevěděl, jak by tento dluh měl splatit. Amelon hleděl za povozem, taženým čtyřmi malými koňmi, který rychle mizel z jeho dohledu.

Co si Amelon o Methabel myslel, to se nikdo nedozvěděl...

Mezitím Semiramis na několika rancích, které si s sebou vzala, dobře spala. Belhor stál v její blízkosti a obviňoval Jorama z toho, že na cizinku nedával lepší pozor. Nyní věděl, že toto stvoření, které bylo tak hezké, nelze ponechat ani chvíli samotné. Kromě toho by se mohl skrze ni Bálův chrám stát středem celého Babylónu, ačkoliv se důrazně vyjádřila, že nebude tančit ani provozovat nějaký Bálův kult. Měla talent, který si přinesla, když přišla na Zem a byla nalezena jedním velbloudem.

„Dokáží předvídat budoucnost, přesně to, co lidé chtějí. Tanečnic je více než dost!“

„*Věřím ve tvůj talent, Semiramis!*“ řekl Belhor. Posadil se na nízkou lavičku a sáhl po jejím váčku s kamínky, drahokamy a semínky. Děvče mu vytrhlo váček z ruky. „*Chtěl jsem jen, abys Regovi předpověděla jeho budoucnost!*“ řekl.

Semiramis vrtěla odmítavě hlavou:

„*Kněžím řeknu něco jen ve zcela zvláštních případech! Obleču si nyní své šaty.*“ Již přišla jedna z tanečnic, provázejících Belhora, a podávala jí je. Byl to úzký a dlouhý červený kabátec, který od kolen dolů sestával jen ze zlatých vláken. Kazajka zakrývala dobře jen záda, avšak byla šita tak, že ponechávala ňadra volná. Byla rovněž červená, ale propletená zlatými vlákny. Protože její nohy byly příliš veliké, byly pro ni ušity nové, látkové boty. A sice na přední části bylo připevněno více červených smyček, takže velikost nohou nebyla nápadná. Na ruku měla červené rukavice, ponechávající prsty zcela volné. Takto nebyly ani její ruce nápadné. K tomu patřily ještě dlouhé rukávy kazajky, které ruce téměř překrývaly... Když ji Belhor uviděl takto oblečenou, byl ohledně jejich rukou a nohou spokojen. Každý, kdo uvidí Semiramis, uvidí jen její nahá, bujná ňadra.

„*Šaty a všechno ostatní zhotovila má druhá matka. A mám-li zde zůstat, tak chci, aby tato žena, která mne oblékla, nyní rovněž zůstala u mne!*“

Tato slova byla namířena na Belhora. Dal jí ihned za pravdu. Ano, potřebovala člověka, který by tu byl jen pro ni a řekl:

„*Podám přes jednoho karavanního vůdce zprávu. Kromě toho poputuje po zasvěcení chrámu Duma zpět do Uru.*“

Stanové město při Karavanní silnici bylo mezitím strženo, a v blízkosti Bálova chrámu opět postaveno. Panovalo nesmírné vzrušení a všichni byli plni zvědavosti. Dle mimořádných příprav bylo možno soudit, že záhadná Semiramis, o níž dosud nikdo neslyšel, přesto, že odřekla, musela přijít. Podle Ceredy by měla správně předvídat budoucnost.

Belhor poprosil Samsua, aby jeho a dva kněze a rovněž několik tanečnic, především však velkou Semiramis, odvezl k chrámu. Avšak Samsu odpověděl způsobem, který je zatěžko předávat dále. Samsu se vysloveně třásl hněvem, když se ho Belhor odvážil oslovit.

Žel, dověděl se teprve nedávno, že jeho oblíbeným lvům pohodili ke žraní zloděje a vrahy. Událo se to v době, kdy byl na návštěvě u svého otce. Pozorovatelé, které tu nechal, a kteří rovněž lvy milovali, tak jako on, Samsuovi pověděli, že žádné ze zvířat se polonahých lidí ani nedotklo, ačkoliv do nich píchali špičatými holemi.

Belhor se snažil Samsua uklidnit, avšak tento ho s kletbou nechal stát a ujel. Belhor věděl o provinilcích, avšak nebyli to příznivci Bála a to mu stačilo. Co tito dělali, po tom mu nic nebylo.

„*Byli to lidé z Nimu,*“ řeklo jedno z tanečních děvčat.

Když se začalo stmívat, vydal se Belhor se svou družinou a houfem strážců k Bálovu chrámu. Byl to dlouhý pochod. Regu a děvčata se báli malých divokých koní.

Čím více se blížili k Bálovu chrámu, tím nesnesitelnější byl hluk mnoha různých hudebních nástrojů, které byly přehlušovány trubači. Kdyby strážci nebyli kolem sebe tloukli svými holemi a biči, nebyl by se býval kněz se svou družinou dostal přes říční most.

Dostat se k samotnému chrámu bylo spojeno s všelijakým nebezpečím. Semiramis žasla nad množstvím pochodní, jejichž kouř byl rozháněn větrem sem a tam. Konečně našli skryté dveře, vedoucí do velké chrámové místnosti.

Bálových kněží bylo celkem třináct, kromě jejich pomocníků. Až na Belhora měli všichni na sobě dlouhé, tmavomodré roucho s rudými opasky a modré látkové boty. Jejich pláště byly rudé, avšak pomalovány groteskními postavami takového druhu, že činilo potíže představit si v nich kněze.

Belhor nesl dlouhé, rudé roucho a rudé boty. Zlatý opasek držel široké roucho pohromadě. Jeho dlouhý plášť nebyl o nic méně grotesknější než všechny ostatní. Jeho hlava byla ostříhaná a nesla zlatou polomasku, zpola překrývající jeho hlavu. Regova ozdoba hlavy z pavích per byla velmi ošklivá, avšak on se od ní neodloučil.

Ve vnitřním prostoru chrámu běželo podél stěn sedm širokých stupňů, na nichž byly seřazeny primitivní bambusové stoličky, které měly sloužit jako místa k sezení. A na vysokých podstavcích stály již také kouřové nádoby. Měly se zapalovat teprve před zahájením představení.

Uprostřed prostoru se nacházel široký nevysoký podstavec z čediče. Byl to obětní kámen, u něhož si všichni, co se přísahou spojovali s Bálem, na hrud' nechali vyrýt jeho znamení.

Uprostřed tohoto obětního kamene bylo vidět zlatou nádobu s tekutinou, do níž byla zachycována krev z vyrytých jizev.

Pro Semiramis byla postavena židle jakoby trůn, takže váček s „mluvícími kameny“ měl ještě vedle ní místo.

Když bubeníci a flétnisté spustili, rozevřely se velké posuvné dveře. Křičíce a zpívající tlačili se nyní čekající do sálu. Uvnitř nastal boj o místa. Každý chtěl sedět na nejvyšším stupni. Když pak byla všechna místa obsazena, museli ti, co se nedostali na žádné místo, opustit chrám. Bylo těžké přimět lidi, aby budovu opustili. Teprve, až jim bylo slíbeno, že stejná představení budou probíhat po více dní, rozhodli se k odchodu.

Belhor, který špehoval dveřní maskou, byl zklamán. Ani jedna z věhlasných osobností, které dal pozvat, se neobjevila. Z mudrců z Uru viděl jen tři. Byli to přátelé Dumovi, které tento vzal sebou.

Regu, který přehlížel sál jinou dveřní maskou, byl naopak velmi spokojený. Na pěkně zhotovených židlích, stojících na protější straně proti Semiramis, aby přijaly věhlasné hosty, seděl velký, mocný kmenový pán ze Zoaru. Dal ho pozvat Tudhalisem, neboť tento se od počátku upsal Bálovi. Belhor, který ho rovněž viděl, neztratil o něm ani slovo. Proslýchalo se, že jednou svými biči, jimiž se proslavil, k smrti ubíchoval dvanáct nebo dvacet mladých děvčat. Proč to udělal, nebylo známo. Od té doby snáší kolem sebe jen chlapce.

Ze Sumerů přirozeně nikdo nepřišel. „*Tito domýšliví lidé necht' zůstanou tam, kde jsou!*“ myslel si Belhor.

Kouřové pánve na vysokých podstavcích byly zapáleny a kolem dokola se ozývaly údery gongů a bubnování. Představení začalo.

Nejprve byl uveden tanec dvanácti děvčat v krátkých třásňových sukýnkách. Na svých nahých řadrech měla věnec z úzkých mechových řetězů. Tanec by byl pěkný, kdyby děvčata byla více oděna. Zatímco děvčata ještě tančila, přišli do sálu flétnisté, kteří však hráli jako začátečníci. Každopádně zněla flétnová hudba krajně nepřijemně.

Děvčata zůstala v širokém kruhu kolem obětního kamene stát. Zdálo se, že čekají. Krátce nato přišel maskovaný muž s druhou zlatou nádobou a hned po něm rudě oděný menší muž s dlouhým černým copem a zlatou obličejovou maskou. Na jedné straně chrámu bil gong. Hned nato přistoupila jedna z tanečnic k obětnímu kameni a sundala svůj mechový řetěz. Rudý muž poťukal mokrou větvičkou místo mezi řadry. Pak vyndal z jedné ze zlatých nádob krátký nástroj a vyryl s velkou šikovností dvě šikmo zkřížené čáry na poťukané místo. Po dokončení byla zazpívána hymna ke cti Bála, během níž byla odchycována krev děvčete. Pak vyvedl první kněz děvče ze sálu.

Stejná procedura byla provedena i na ostatních děvčatech. Během tohoto představení panoval v sále neobvyklý klid.

Když poslední tanečnice zmizela, přistoupil Belhor k obětnímu kameni a řekl zvučným hlasem:

„Dnes vám mohu zvěstovat, že velká a široko věhlasná Semiramis se nachází v našem středu. Vyznačuje se jedinečnou krásou a má nadání, které na Zemi sotva ještě existuje. Tato nádherná Semiramis dokáže předvídat budoucnost, jak to ještě nikdo před ní nedokázal!“

„Slyšel jsem a sice tuto noc, že je mužem,“ křičel jeden ještě velmi mladý muž k Belhorovi.

Belhor nebral křiklouna na vědomí. Šel k Semiramis, vzal ji za ruku a provedl ji několikrát prostorem chrámu. Byla opravdu velmi hezká s dlouhými kučeravými rusými vlasy a svou bujnou ženskou postavou. Jako jediná ozdoba na ní bylo vidět velký rudý bod na jejím čele. Její nápadně krásný obličej s bílou pletí a krásnýma očima nenechával nikoho na pochybách, že byla ženou. Křikloun, který ji označil za muže, byl sám na vážkách.

„Nevím, zda je mužem nebo ženou,“ řekl Belhor. *„Vizte sami a poproste ji, aby vám mohla předpovědět budoucnost!“*

Semiramis se opět posadila na svoji trůnní židli a hleděla na zástup, který se před ní shromáždil. Po delším hledání zavolala jednu starší ženu. Tlačence kolem Semiramis byla tak velká, že Belhor nechal přivést strážce chrámu, aby to množství lidí zatlačili k sedadlům. U ní směli zůstat jen tři tlumočníci.

Paní, která byla vyvolána, nedošla ještě k trůnní židli, když muž ze Zoáru a několik jeho přátel vyskočili a přiběhli k Semiramis, aby hezké děvče unesli. Muž ze Zoáru byl první, kdo na ni položil ruku, avšak ve stejném okamžiku uskočil zpět a hleděl na svou ruku, avšak kromě malého škrábance nebylo nic vidět.

„Protože jsi již zde, urozenče ze Zoáru, tak ti také chci hned říci tvoji budoucnost!“ Muž se nejprve podíval na ni a pak na svou ruku. Neviděl žádnou ránu, přesto ho bolela nejen ruka, nýbrž také celá paže.

„Sáhni do váčku a vyndej dva kamínky. Nevol, ale vezmi ty dva první kamínky, co ti padnou do ruky.“

Šlechtic ze Zoáru sáhl nedůvěřivě do váčku a vzal z něj dva kameny. Vytáhl semínko a malou kuličku alabastru. Semiramis si prohlédla ty dva kouzelné kameny (tak je nazývala její druhá matka), pak řekla:

„Na cestě domů budeš muset dvakrát bojovat s nepřátelskými lidmi!“ Když tlumočnick tato slova přeložil, řekla dále: *„Bude trvat delší dobu, než se malá kulička přikutálí tam, kde zůstaneš ležet!“*

„Chytněte ji! Je to podvodnice! Vím od mudrce Duma, že je dvoupohlavní. Přesto ji chci mít!“ řval muž. Tak zdivočel a klel, že deset strážců ho jen s námahou dokázalo vyvést z chrámu.

Semiramis zůstala klidně sedět na své trůnní židli. Nebyla ani v nejmenším zneklidněna. Vyzvala ještě jednu ženu, aby k ní přišla, a nechala jí vyndat dva kamínky z váčku. Žena pozorovala ustrašeně to hezké děvče s jemnou pletí. Jí Semiramis řekla:

„Odcestuj hned zpět do Eridu a již se sem nevracej! Tvá sestra, kterou již dlouho hledáš, je daleko odtud. Žije s jedním mužem. Je to rybář v jedné vzdálené pouštní krajině! To je vše, co ti mohu říci. Následuj však bez váhání moji radu!“

Když žena odešla, Semiramis se hledajíc rozhlížela. Chtěla křiklounovi, který tvrdil, že je mužem, předpovědět budoucnost. S nechuť a chvěje se strachem, se nechal muž přivést strážci k trůnní židli Semiramis. Tato si dlouho tohoto muže prohlížela. Pak řekla:

„Ty jsi Nagi a pocházíš z kočovného kmene! Není tomu tak?“

Nagi souhlasně přitakal. Když Semiramis uviděl zblízka, mýnil, že se mýlil. Semiramis pokračovala:

„Jsi mužem, Nagi?“

„Zajisté, že jsem muž!“ zněla odpověď.

„Pročpak si prohlížíš jen chlapecké tance?“ V Nagových očích vzplanul strach. Odmítavý výraz Semiramidin mu bránil podat vysvětlení.

„Zde, vezmi dva z kouzelných kamínků z váčku!“ Ruka Nagova se chvěla natolik, že sotva dokázal udržet zrna, která vytáhl. Když si je prohlédl, učinil pohyb, jakoby musel odhánět neviditelné útvary.

„Nemám ti za zlé, že jsi křičel, že já jsem muž. Z těchto dvou různobarevných zrn jsem viděla, že to ve stanu tvé rodiny není v pořádku. Tvá matka právě nyní již není v pozemském. Tvůj otec a ostatní příbuzní, kteří žijí ve stanu tvého otce, jsou celí žlutí v obličeji. Odstěhovali se do blízkosti bažiny, a sice pro velké sucho, které v tamější krajině panuje. Uhynuli by žízni, kdyby nenalezli žádnou vodu. Avšak u vody se nachází velké množství malého, létajícího hmyzu, který rád vysává lidem krev. Tento hmyz nazýváme horečkovými komáry, neboť během vysávání krve necítí lidé žádné bolesti. Teprve za několik dnů onemocní, nemohou nic jíst a leží, třesouce se horečkou, venku nebo ve svém stanu. Chceš-li těch několik z tvé rodiny ještě zachránit, vrať se co nejrychleji zpět, a odveď je, pokud jsou ještě naživu, pryč od těchto jedovatých bažin!“

Nagi musel být vynesena ven, neboť ztráta matky, kterou nadevšechno miloval, byla pro něho příliš těžká.

Houf lidí, který Semiramis obklopoval, se stále zvětšoval a houstl. Sotva někdo se zajímal o chlapecké tance. Tito chlapci měli na sobě kabáty z třásní a předváděli s tanečnicemi dosud neviděné akrobatické kousky.

Semiramis učinila pohyb rukou a hned zazněl nepříjemný hluk, vyvolaný tlumenými tóny bubnů a tlucením kovových předmětů, smíchaný s pronikajícím, téměř vřestivým pískáním velkých fléten. Hluk ve velkém chrámu byl nyní téměř nesnesitelný. Sotva ještě bylo slyšet bubny, když přišli také již čtyři polonazi hnědí muži s lehátkem. Davy lidí se hned začaly rozcházet. Semiramis sestoupila pomalu ze své trůnní židle, a protože lehátko bylo příliš vysoké, zvedli čtyři strážci Semiramis do výše, a položili na podušku, kryjící nosítka. Hned nato s ní opustili poklusem chrám. Čtyři nebo pět strážců šlo vpředu, aby sjednali místo. Kdo neuhnul z cesty, byl jednou nebo více ranami bičem zahrán na útěk.

Semiramis byla velmi unavená. Šla ihned do pokoje, který dříve obývala Rehuma a ulehla na lůžko. Pak přes sebe přehodila černé sukno. Váček s kouzelnými kameny zamotala rovněž do černého šátku a skryla ve svých vlasech. Vypadalo to, jakoby ležela na dobře vypoštěřované podložce.

Belhor, Regu a ostatní kněží se vrátili teprve mnohem později. Belhor nebyl, přes velký úspěch Semiramis, spokojený. Zasvěcení chrámu nebylo tím, v co doufal.

Několik velkých, věhlasných tanečnic, kvůli nimž kněz Joram podnikl dalekou cestu, aby jim přinesl Belhorovo pozvání k zasvěcovací slavnosti, se vůbec nedostalo k tomu, aby ukázalo své umění, neboť každý z přítomných měl oči a uši jen pro Semiramis.

„Semiramis působí rušivě!“ řekla Numia, jedna z tanečnic ještě v chrámu kněžím.
„Opustíme Babylón, jestliže toto stvoření vstoupí ještě jednou do chrámu.“

Po tomto zjištění se konečně stáhli do jednoho z malých domů, vystavěných přímo u chrámu k přijetí cizích hostů.

Belhor a také ostatní kněží byli nespokojení. Pozvali několik věhlasných osobností, o kterých věděli, že Bálův kult neodmítají, avšak kromě šlechtice ze Zoáru se žádný neobjevil.

„Nebudu si kvůli tomu dělat žádné starosti. Tato situace je jen přechodnou věcí. Málakteří lidé vědí, co může Bálův kult nabídnout,“ řekl Joram, směje se. Avšak Belhor se nesmál. Věděl, že z tohoto nového stavu věcí nastanou ohromné těžkosti. Nikdo nevěděl lépe než on, že u Bálova kultu se nesmělo nic pokazit...

„Přijde ještě více kyprých žen, u nichž se mohou naši příznivci pokochat“, řekl Regu téměř plačtivě, „a mně je jakoby mne obcházela vířivá temnota!“

„Ulož se na své lůžko a mlč! Opět jsi to přehnal se svým uklidňujícím nápojem!“ řekl Joram.

„Potřebuji Dumu. Jen on mi může pomoci!“

Joram Rega vystrčil. Jinak by ho Belhor ve stavu, v němž se nacházel, sprovodil ze světa.

Joram považoval vkus Dumův a ostatních kněží z Uru, kteří se k Bálovu kultu přiklonili, za obyčejný a hrubý. Bude muset uplynout ještě hodně vody přes džbány času, než pocitově chudí mudrci z Uru a Eridu zatouží po zjemnělých životních požitcích.

Belhor naslouchal úvahám Joramovým. Avšak považoval Jorama za citově chudého a obyčejného. Mudrci z Uru vědí přesně, co chtějí a činí! Žel!

„Mně se zdá, že mezi velkými Bálova kultu panuje pošetilost a snad dokonce i rozbroj! Kněží jezdí sem a tam, jako kdyby je popíchal hmyz.“

„Ty, Duma!“ Duma stál v otevřených dveřích, jimiž zmizel Regu.

„Skrze dveřní masku jsem dohromady všechno viděl a uznal Semiramis jednoduše za nepřekonatelnou. Je ještě tak mladá a již tak moudrá. Všechno, co ví, se naučila od své druhé matky. Proč se vzrušujete?“ tázal se Duma. „Potřebujete změnit jen rozdělení. Řekněme, dva dny budou určeny pro výstup Semiramis a ostatní dny pro tanečnice a tanečníky. Když jsme právě pohromadě, chci vám dát radu, ačkoliv nevím, proč to dělám: Některá z děvčat plakala a chtěla utéci, když viděla svou krvácející hrud'. Dvě starší ženy, které dříve rovněž byly tanečnicemi, je uklidňovaly a utěšovaly tak dobře, jak jim to bylo možné. Belhore, dávám ti radu a spoléhám na tvou chytrost, že mi porozumíš... Krvavá znamení, která vyrýváte mladým děvčatům a chlapcům, vám mohou být nebezpečná! V Babylónu již žije, kromě obou semitských národů, více jiných kmenů s jejich různými náboženstvími, která z větší části Bálův kult odmítají. Nedávno jsem naslouchal, když několik starších mužů, shromážděných u ohně, hovořilo a přitom zdůraznilo, že každého Bálova kněze zabijí, jestliže položí ruku na jejich dítě. Všichni byli stejného mínění. Jeden to vyslovil a všichni se s ním sjednotili: ›Neprokleji své dítě, ani ho nevyženu z domu, nýbrž krvavého Bálova kněze zabiji, avšak dříve ho zohavím tak, že ho již nikdo nepozná!‹“

Belhor cítil, že Duma řekl pravdu. Sám již uvažoval o změně tohoto kultovního úkonu.

„Můžete rudé čáry namalovat. Děvčata nevystraší a dají se snadno smýt,“ řekl Duma.

Ostatní kněží sice nebyli zcela srozuměni, avšak Belhor věděl příliš dobře, že Duma měl pravdu.

Belhor nemeškal. Již příštího dne rozhlásil přes své příznivce, že již nebudou vyrývány žádné krvavé čáry mezi ňadra mladých děvčat! Veliký, láskyplný bůh člověka, Bál, nechce, aby děvčata trpěla, když chtějí nosit jeho znamení. Jeho příslušníci netuší, kolik dobrého čeká na ty, kteří jsou s Bálem spojeni v přímé linii. Ježto si Bál již nepřeje, aby kvůli němu někdo trpěl, rozhodl se, že ti, kteří s ním chtějí být spojeni, obdrží jeho znamení označením dvěma rudými čarami, a sice čarami, které lze snadno odstranit, když se to prokáže jako nutné!

Duma řekl předešlého dne ještě následující:

„Také jsem slyšel, že vůdci mnohých cizinců se sešli, aby pohovořili o stavbě dalšího chrámu. Jsou toho mínění, že Babylón, který přitáhl tolik lidí, potřebuje nezbytně další velký chrám a také dalšího boha. Vyhledávají právě tajně místo, kde má být vystavěn nový chrám. A tento chrám má být postaven ke cti boha Marduka. Mají přirozeně ještě jiné bohy na mysli, kteří jsou hodni vlastního chrámu!“

„O jednom bohu, Mardukovi, jsem již slyšel,“ řekl Regu, když nyní bez účesu z pavích per, přišel k ostatním do pokoje a dodal:

„Zdá se, že Semiramis nám nepřinesla nic dobrého.“

„Nezapomeňte, že ona je velmi chytrá,“ řekl Duma ještě na rozloučenou. *„Z jednoho dne jejího bytí zde jste přece dostali dostatek důkazů.“*

Alaparos se mezitím odstěhoval do Letního paláce. Palác byl opět čistý, ale nepříjemný pach nechtěl zmizet. Dedan, který Alaparose častěji navštěvoval, věděl jak tento zápach odstranit. Šel za Samsuem a poprosil ho o několik kouřových zrníček z Uru, neboť Alaparos byl již zcela nemocen z těch zlých výparů, které tam Ješuta se svými blízkými zanechal.

Samsu se smál a poslal ještě tentýž den několik z těch drahých pryskyřicových zrníček po Dedanovi do Letního paláce. Dedan pověděl Alaparosovi, že Sam, nyní všeobecně nazývaná Bálovými kněžími Semiramis, nepřinesla to, v co doufali a od ní očekávali.

Zasvěcení Bálova chrámu se stalo porážkou, neboť přítomní se nezajímali o tanečnice, ani o tanečnický. Všichni chtěli od Semiramis, aby jim předpověděla budoucnost.

„Kromě toho má být to děvče velmi hezké. Tak jsem to slyšel,“ dodal Dedan, když se Alaparos na něho podíval, jakoby řekl něco nemravného.

„Dedane! Můžeš si nechat budoucnost předpovědět, jinak zůstaň od tohoto stvoření vzdálen, zvlášť když je navíc tak hezká!“

Protože Dedan nepochopil, co Alaparos svými slovy mínil, spěšně se s ním rozloučil. Kromě toho uviděl Dahanu, blížící se s několika dětmi k paláci. Také Alaparos ji zahlédl a volal:

„Pokaždé, když tě vidím, vzpomenu si, že jsi byla jednou ze společnic mé sestry Maris-Jaminy!“

„Maris-Jamina! Závidím jí. Také bych byla ráda v Uru!“ odpověděla Dahana.

Protože Alaparos mlčel, nevěděla, co by měla více říci. Již jako dítě, dříve než odešel do Uru, se cítila být k němu přitahována. Když ho nyní opět uviděla, poprvé si správně uvědomila, že její celé „já“ touží být v jeho blízkosti. Plaše se na Alaparose podívala. Co uviděla, ji roztrásl strachem. Svírala chvějícími se prsty amulet, který jí před léty daroval její otec. Proč vypadal tak zsinale a děsivě? Jeho oči žhnuly hněvem. Zdánlivě na její přítomnost zapomněl.

Dahana se mýlila. Na její přítomnost nezapomněl. Nevěděla, že musel nasadit veškerou sílu své vůle, aby jí vzbouření ve svém srdci nedal najevo. Chtěl-li ji zachránit, musel postupovat obezřetně. Nebyla připravena na to, pochopit ten neslýchaný zločin, který způsobila Pánu všech světů, když se rozhodla stát se Bálovou stoupenkyní. Když byl opět tak daleko, že mohl klidně hovořit, vzal její ruku do své a zeptal se, proč chce přestříhnout stříbrnou šňůru, která ji spojuje se světem Světla. Dahana učinila obranný pohyb, pak se oba mlčky prohlíželi. V tu chvíli napadla Alaparosovi slova Šam-Haranova: *„Podívej se na ni důkladně, můj mladý bratře! Shoduje se ve svém druhu přesně s tvým. Kněz chrámu Ininy by vám mohl ovinout kolem rukou svatební girlandu.“*

Po delším mlčení mezi oběma mladými lidmi řeklo děvče:

„Mýlíš se, neboť stříbrná šňůra, která nás spojuje s naším Tvůrcem, není přestříhnuta, když se přikloníme k Bálovi. Neviditelný Bůh sám poslal Bála, abychom všechny radosti, které nám pozemský život nabízí, poznali!“ Dahana mluvila stále hlasitěji a téměř úpěnlivě, když viděla Alaparosův odmítavý obličej. Co se v něm děje, že ještě stále před ní stojí tak odmítavě?! Odmítl opravdu tohoto nového boha? Alaparos pustil její ruku, kterou dosud stále pevně svíral.

„Dokonce mudrc Duma Bála neodmítá,“ řekla.

„Máš pravdu. Duma neodmítá Bála. Avšak všemocný Tvůrce odmítá Dumu!“

Dahana zavolala děti a obrátila se k odchodu. Vždyť jí může být lhostejné, co si Alaparos myslí o jejím rozhodnutí. Šla s dětmi k jednomu čedičovému kameni, obklopenému kvetoucími hrušňovými keři. Dahanino srdce počalo pojednou silně tlouci, a horká červeň polila její milou tvář. Napadla ji Maris-Jaminina slova: „Až se můj bratr jednou vrátí, pak si jistě vyvolí partnerku, s kterou se může naučit poznat lásku.“

Dahana začala pojednou plakat. „Můj otec mne proklel a vyhnal z domu. A v očích Alaparosových žhnul hněv, když mne uviděl.“

Když děti uviděly Dahanu plakat, běžely zpět k Alaparosovi a řekly, že Dahana si musela způsobit bolest, neboť pláče... Alaparos šel s nechutí s dětmi k čedičovému kameni, avšak děvče, když uvidělo k sobě přicházet mladého muže, hbitě slzy osušilo.

„Proč jsi plakala? Myslel jsem, že Bálovy přítvrženkyne znají život jen ze šťastné stránky!“

„Přemýšlela jsem o nespravedlnosti lidí, jen proto jsem pocítila smutek. Můj otec mne proklel a ty vidíš ve mně také jen Bálovu stoupenkyni.“

„Co mám tedy v tobě spatřovat?“ zeptal se Alaparos dříve než se obrátil k odchodu.

„Počkej, Alaparosi! Pohleď sem!“ zvolala Dahana. Roztrhla si vpředu šaty a s namáhavě potlačovanými slzami se zeptala: „Vidíš Bálovo znamení na mé hrudi?“

Alaparos pohlédl zaraženě a nevěřičně na její malou hrud'. Současně si povšiml, jak byla ustrašená. Připomněla mu jeden již dávno zapomenutý sen...

„Byl jsem zoufalý, Dahano, proto, jen proto jsem byl k tobě hrubý. Včera byl Bálův chrám zasvěcen, a říkalo se, že půvabná mladá děvčata mají být opět zohavena krvavým znamením.“

„Je pravda, co ti bylo řečeno. Avšak Ava a já jsme utekly k Samsuovi. Bydlí v Královském paláci. Měl by nám dále pomáhat, neboť my tři máme před Belhorem strach.“

„Tři?“ otázal se Alaparos.

„Ano, tři. Methabel přišla za námi. Zranila si nohu. Musí zde někde být.“

Alaparos vzal její ruce a řekl:

„Mysli na to, Dahano. Bez opravdové víry je všechno mámení a sebeklam!“

Souhlasně přikývla a šla s ním dobrovolně za dětmi, které běžely opět k Letnímu paláci.

„Mám dojem, že Methabel se zde ukryla. Samsu ji miluje a rád by se s ní dal v lásce spojit. Avšak zdá se, jakoby ztratila odvahu žít dále.“

Alaparos zaraženě naslouchal. Ačkoliv mu děvče bylo již dlouho lhostejné, nepřál jí nic zlého a řekl:

„Snad máš pravdu. Palác byl přece jejím domovem! Milovala Ceredu. Možná je v pokoji, který často navštěvovala, dokud Cereda ještě žila.“

A tak to také bylo. Alaparos, který palác dobře znal, vyběhl vzhůru do posledního poschodí, kde Cereda měla vždy svůj pokoj. Odsunul dveře stranou a přehlédl místnost. Lůžko bylo prázdné, avšak Methabel ležela na kožešinové podložce na zemi vedle lůžka. Téměř vypadala tak, jakoby nechtěla Ceredu v jejím lůžku rušit.

Dahana stála u stolu a byla překvapena krásou místnosti. Podlaha byla celá pokryta zelenými rohožkami a umělecky vyřezávané stoly a židle, stejně jako kožené lavice, stály u stěn. A stěny samy byly vyzdobeny nejkrásnějšími reliéfovými tabulemi, jaké kdy viděla.

Alaparos neobhlížel krásu kolem. Zůstal stát obklopen chmurnými myšlenkami a díval se dolů na spící děvče. Doba, kdy se oddával hněvivým nebo zahořklým úvahám, byla za ním. Nevěděl, co se s ním dělo. Pocítil smutek a mínil tichou žalobu předat královně Země a rovněž ostatním velkým přírodním bytostem, kteří to, co přicházelo, tušili.

Nevyhnutelný úpadek lidstva nemohl již být zastaven neúnavnými služebníky všemocného Tvůrce. Pak si Alaparos vzpomněl na vášnivé a smysly omamující pocity, které Methabel v něm vzbudila svým pohledem a svými pohyby.

Obrátil se a uviděl Dahanu:

„Jsi překrásné, půvabné děvče! Před nedávnou dobou dalo se totéž říci také o Methabel. Můžeš mi snad objasnit, jaké zlo může ducha mladého děvčete tak poplést, že si nechá své krásné tělo zohavit, aby se změnila na Bálovu děvku?“

Dahama sebou trhla, když uslyšela slovo „Bálova děvka“. Jak hrozně toto slovo znělo.

„Nevím to, Alaparosi. Málem se mně a Avě dělo stejně. Najednou jsme dostali strach a tento strach nás zachránil!“

„Je mnoho našich v moci těchto zlo působících kněží?“

„Viděla jsem mnoho tančících děvčat. Protože jsem jejich řeči nerozuměla, nemohou být také z národa Sumerů! Viděla jsem několik děvčat a chlapců, kteří přišli z východu, kde sídlí divoké horské národy. Byli to však zpusilí tvorové.“

„Od čeho to zde páchne?“ zeptala se Dahana. Měla pláčem zčervenale oči a poklekla si na rohožku vedle Methabel.

„Pojď, Dahano, ať můžeme odejít. Methabel bude ještě několik hodin spát. Vzala si silně páchnoucí otupující prostředek, který dlouho působí. Postarám se o ni, až se probudí a pošlu k ní jednu ženu, která je vyučena v ošetřování nemocných.“

Od tohoto dne se Alaparos a Dahana setkávali často. Stále znovu se vyhledávali, takže se zdálo, jakoby jeden bez druhého již nedokázal žít. Amelon oba pozoroval a měl radost, že to mladé, hezké děvče bylo nyní zcela oprostěno od jakékoliv myšlenky na Bála. Zdálo se, jakoby tato modla v jejím životě nikdy neexistovala.

Starosti, které si Alaparos kvůli Dahaně dělal, stále ještě zcela nezmizely. A on se ptal sám sebe, jak daleko jed do děvčete pronikl. Methabel byla také kdysi tak krásná a nevinná jako Dahana.

Mudrc Amelon věděl dobře, co se v Alaparosovi děje. Dávno poznal, že Dahanu s Methabel nebylo možné srovnat. Ještě téhož dne zašel Alaparos k Amelonovi a poprosil ho o rozhovor. Amelon, který byl vždy připraven pomáhat všem, kteří pomoc potřebovali, ho nechal k sobě zavolat.

Alaparos zkrřížil paže na prsou a hluboce se uklonil.

„Posaď se a pojez z těchto sladkých plodů, které mi děti včera přinesly z lesa!“

Zatím co oba pojídali chutné plody, přišel jeden žák a přinesl mísu s vodou a dva šátky, a položil oboje na vedlejší stůl. Po sněžení různých plodů si umyli ruce a šátky uložili opět stranou. Pak pozval Amelon Alaparose na procházku.

„Nedělej si žádné starosti ohledně Methabel! Není jí již pomoci, protože ona sama to nechce. Smutné u těchto svedených lidí je, že po nějaké době již nedokáží sebrat žádnou vůli k životu. Smrt se jim zdá lehká a příjemná, protože nevědí, co přijde potom. Methabel se již neprobudí. Můžeš již dnes nechat vykopat hrob v blízkosti hrobu jejího otce Abada. Abad již před delší dobou vstoupil do svého světlého domova...“

U Dahany je to jinak. Je čistá a nevinná, a prosta Bálova jedu. Můžeš již připravit girlandy, které ovinu kolem vašich rukou“.

Alaparos nedokázal zadržet slzy, když mudrc právě vyslovil to, co si tak toužebně přál. Amelon pak pokračoval:

„Její otec se u mne ohlásil. Je hotov svou dceru opět zcela přijmout k sobě. Však je u mne lépe schována. Je zde mnoho práce a mnoho k učení. Kromě toho musíš do Uru k přijetí posledního zasvěcení. Dahana nemůže tentokrát v žádném případě s tebou cestovat, neboť zůstala ve svém vědění velmi pozadu. Během tvé nepřítomnosti může všechno dohonit. Jakmile budeš zpátky, mohu vás květinovou girlandou spojit.“

Když Mardon, Dahanin otec, přijel a sice na jednom ze Samsuových vozů, byl Aggou, který byl nyní knězem chrámu Ininy, přijat a přiveden k Amelonovi.

Amelon přišel, veda Dahanu za ruku a předal ji jejímu otci. Dahana se chvěla studem a žalem, když kladla hlavu na ramě svého otce. Plakala a prosila o odpuštění.

„Je stejně tak čistá a nevinná jako v době, když opustila dům,“ řekl Amelon. Mardon se podíval nevěřicně na dceru. Dahana roztáhla trochu své šaty, aby otce ještě jednou přesvědčila, že žádné Bálovo znamení neznečistilo její tělo. Mardon poklekl na znamení díky před Amelonem a položil své čelo na jeho sandály. Pak povstal a vzal svou dceru za ruku.

„Mardone, viděl jsi svou dceru Dahanu nedotčenou, vždyť jinak by nebyla v mé blízkosti! Není tomu tak?“ Mardon kýval horlivě hlavou. Dahana se opřela opět o jeho ramě a zašeptala mu tiše do ucha, že už nemusí plakat. Pak se šli, otec a dcera, projít do zahrady.

Samsu se dozvěděl od Alaparose o Methabelině odchodu ze Země. Samsu objal palmu, vedle níž právě stál a zvedl obličej k nebi. Bolest v jeho hrudi byla stěžejí snesitelná.

„Když jsem ji viděl naposledy, hovořila jen o tobě a o lítosti, kterou cítí nad svým ztraceným životem a řekla: ›Jednou jsem věřila, že tě miluji, Alaparosi. Avšak nebyla to ta pravá láska, neboť jinak bych se nebyla oddala tomu zhoubnému kultu. Avšak když jsem opět uviděla Samsua, věděla jsem, že patří ke mně. Samsu netušil, jak moc jsem ho během krátkých hodin, kdy jsme byli spolu, milovala. Avšak má vůle k životu zmizela.‹

Řekl jsem jí potom, jak očistně hluboce procítěná lítost působí! A že ji budeš pomáhat. Methabel na mne jen smutně hleděla a řekla, že na onom světě bude činit všechno, aby tělo a ducha očistila od hanebného provinění. ›Snad potom budou smět být naše ruce girlandou spojeny. ‹

Sama se od svého těla osvobodila... To je druhé provinění!“ řekl Samsu.

„Jsem přesvědčen, že to neudělala. Byla ovšem unavená a měla opět bolesti v noze, takže se jí zdálo jako nejlepší spát. Tímto způsobem mohla přinejmenším na několik hodin zapomenout, co ji tak tísnilo,“ řekl Alaparos.

„Odkud víš, že si prostředek vzala jen na to, aby mohla spát?“ tázal se Samsu se slzami v očích.

„Dnes dobře vím, že tomu tak bylo. Našel jsem zlaté vejce obsahující spací prášek, který Cereda častěji brala od té doby, co Bálovi kněží svou přítomností znečistili ›svatou Kadingirru. Otevřel jsem vajíčko a podíval se, kolik tam ještě zbylo. Veliká, moudrá Cereda mně, když jsem se vrátil z Uru, dle rukou vyrytých čar vysvětlila, kolik se má toho uklidňujícího prášku brát a k jakému účelu. Znala také všechny složky, kterých se používá k výrobě prostředku, který je v tom vajíčku. Když jsem Methabel prohlížel, našel jsem to vajíčko. Držela ho velmi pevně v ruce. Mohl jsem je sotva vyndat.

Donesl jsem potom vajíčko k mudrci Amelonovi a poprosil ho, aby je otevřel. Učinil to a uviděl také, že si vzala jen tolik prášku, kolik je zapotřebí k vícehodinovému, pevnému spánku.“

Samsuova mučivá bolest během Alaparosova vyprávění polevila. Zbýval však smutek, který ho snad po celý jeho život již neopustí. Když šel k Amelonovi, aby se s ním rozloučil, pocítil hlubokou vděčnost.

Mardon seděl se svou dcerou na lavici v zahradě a vyprávěl, co se všechno událo. Dahana dlouho mlčela; pak z dálky uviděla Samsua a Alaparose. Věděla o Samsuově žalu, který nyní nesl.

Zatím co ještě přemýšlela o Samsuovi, přišel Amelon opět do zahrady a posadil se vedle Mardona na lavici.

„To, co ti nyní mám říci, ti možná učiní bolest, otče Mardone,“ začal Amelon. *„Dahana zůstane zde u nás. Musí se ještě mnoho učit a dohnat, co zameškala. Nyní ale ještě něco, co tě potěší. Dahana a Alaparos začnou, jakmile se tento mladý muž opět vrátí z Uru, společný život. Já sám jí nasadím svatební věnec na hlavu, a sice v chrámu Lásky, a také girlandou ovinu zápěstí obou. Patří k sobě a povedou společný život podle vůle krále Sargona z Uru zde, v Letním paláci, přinejmenším tak dlouho, dokud Alaparos nepřevezme jiné pole působnosti!“*

Mezitím Belhor na radu Dumovu změnil sestavu představení v Bálově chrámu. Semiramis by k tomu měla přihlédnout a moc Bálovu zvětšovat svým jedinečným nadáním jen osmkrát za čtyři oběhy Měsíce.

Ostatní dny byly určeny pro dlouho předem stanovené zábavy skrze vynikající tanečnice a tanečníky a také ještě pro pozoruhodná vystoupení pro ostatní. Tímto způsobem budou všichni spokojeni. Avšak Belhor se mýlil, neboť věhlasné tanečnice, které Belhor nechal Jordanem pozvat, zůstaly jiného názoru. Kdyby Semiramis měla ještě jednou vstoupit do chrámu, opustí Babylón.

Také kněží se nemohli dohodnout. Někteří z nich neměli proti Semiramis nic, avšak ti druzí byli na straně tanečnic. Duma byl pryč a s Regem se nemohl poradit, neboť tento „kněz“ byl den ode dne stále více tísněn všemožnými úzkostmi.

Belhor se rozhodl stav věcí probrat se Semiramis. To děvče bylo rozumné, rozumnější, než se dalo při jejím věku očekávat.

Semiramis byla sama v zahradě a krmila pávy. Viděla Belhora přicházet a hned věděla, co ho tísní a ihned řekla:

„Do Bálova chrámu již nikdy nevstoupím! Tanečnice mohou zůstat a klidně předvádět své umění. Kromě toho je pro mne cesta k chrámu příliš špinavá!“

„Špinavá?“ zeptal se Belhor udiveně.

„Cožpak jsi neviděl ty hromady odpadků? Jistě, je obtížné ho kvůli tolika obchodníkům, věštcům, vykladačům snů uvidět. Kromě té špíny a hluku je také k nevydržení zápach, když se tudy musí jít.“

Belhor ji ani jedním slovem nepřerušil. Semiramis hovořila dále:

„Ještě dnes opustím tento dům a nastěhuji se do hostince Chabirerů u západní brány, kde budu tak dlouho, dokud nepřijde má druhá matka z Uru. Je nejchytřejší ženou jakou znám. Bude znát pro nás i radu!“

Belhorovi nebylo vhod, že se Semiramis odstěhovala. Nedůvěřoval děvčeti, vždyť co o ní dosud věděl? Nic!

Jednoho rána nechal Amelon k sobě zavolat Samsua, aby mu sdělil, že veliký mudrc královské krve je již na cestě, aby se nastěhoval do paláce. Amelon chtěl jen vědět, zda je všechno v pořádku. Samsu mohl s klidným svědomím přisvědčit.

„Nevíme, kdy ten vysoký mudrc dorazí, jinak bychom tam byli my, kněží, abychom ho přijali,“ řekl Amelon.

„Včera přišel posel a přinesl krásný reliéfový obraz. Řekl, že jeho velitel ›En-me-kar‹ mi nechává vzkazovat, že mohu obraz pověsit na místo, které budu považovat za nejlepší. Avšak dosud jsem ještě žádné místo nenalezl,“ řekl Samsu nesměle. „Vlastně jsou to obrazy dva.“

„Půjdu s tebou,“ řekl kněz.

Amelon si prohlížel obrazová díla v plastickém reliéfu. Jedno bylo větší než to druhé. Pak vystoupil se Samsuem do horního poschodí. Již v prvním sále byla na stěnách dvě místa, kam se obrazy hodily. Dokonce i lišty k pověšení již tu byly.

„Vezměme nejprve ten větší!“ Když visel, přečetl Amelon slova zlatého písma, která byla vidět na podložce ze sádrovce a nízkého zeleného mechu:

„ANI CHUDÝ V DUCHU, ANI CHUDÝ NA ZEMI NEVĚDÍ, CO JE POKORA. JEN VYSOCE VYVINUTÝ ČLOVĚK CÍTÍ OPRAVDVOU POKORU. PROTO MŮŽE NAKONEC POHLÍŽET NA NAPLNĚNÝ ŽIVOT!“

Malý reliéfový obraz našel místo ve stejném sále. Měl umělecky vyřezaný rám z tmavého dřeva. I podložka byla černá. Proto zářila zlatá písmena ještě více. Zněla:

„ZLÉ SE ZŘÍTÍ SAMO! JEN CO JE ZAKOTVENO V ZÁKONĚ HARMONIE, MÁ NEUSTÁLÉ TRVÁNÍ.“

Byli sotva se zavěšování hotovi, když po schodišti nahoru vystoupil velký, hubený muž. Amelon se hned hluboce uklonil, křížem paže před hrudí. Samsu, který tušil, že je to onen vysoký mudrc, padnul před ním na kolena a položil své čelo na cizincovy sandály.

Amelon ho ihned poznal podle oděvu, který každý mudrc nosil, když byl na cestách. En-me-Kar se usmíval.

„Ty jsi mne hned poznal podle mého cestovního obleku, Amelone.“

Samsu hleděl na svého příštího pána a viděl v jeho očích dobrotu, která poukazovala na velikost ducha. Pocit štěstí, jaký už dlouho nepocítil, pronikl celou jeho bytostí. Musel spěchat, neboť hosté, kteří patřili k mudrci En-me-Karovi, již byli zde a on z nich nikoho neznal. Samsu jel jedním z větších vozů k Letnímu paláci, neboť tam byly právě připraveny koše s různými plody a zeleninou. Také o ostatní potraviny se postaral Alaparos, pokud byl ještě zde.

Když En-me-Kar v malém poradním sále seděl spolu s Amelonem, zeptal se veliký mudrc, zda Amelon kromě Nehemiase může ke svým přátelům počítat také vůdce ostatních kmenů. Amelon hned na tuto otázku přisvědčil a vyjmenoval nejméně třicet jmen důležitých osobností ostatních kmenů.

„Ptám se, protože v Uru bylo usneseno postavit v Babylónu velký, krásný chrám, aby lidé, kteří se sem nastěhovali, mohli v něm vzývat své různé bohy. Říkám bohy, protože mezi cizinci jiného druhu se sotva najde jeden, který by veškerou úctu vzdával všemocnému Tvůrci samotnému. Slyšel jsem o jednom bohu, Mardukovi, musí se jednat o jednoho z vůdců přírodního národa.“

„Kdyby to početné cizí obyvatelstvo mělo vlastní chrám, ztratí Bálův kult se svými nečistými intrikami brzy veškerý význam. Jak mi Nehemias nedávno řekl, jsou Bálůvi kněží nejvíce nenáviděnými lidmi zde v našem městě,“ poznamenal Amelon.

„Pravděpodobně, protože se mládež potěšením z tance cítí přitahována a sama se chce stát tak špatná jako tito tak zvaní Bálóvi kněží. Mne udivuje jen, že ještě žádný z těchto svůdců dětí nebyl sprovozen ze světa!“

Amelon chvíli přemýšlel, pak řekl, že chrám by bylo možné postavit v co nejkratší době a každý by podle svých možností mohl pomáhat. Je třeba jen najít pro tuto stavbu správné místo.

Toto místo bylo nalezeno dříve, než se myslelo. Jakmile se Amelon opět vrátil, dal zavolat Nehemiase, aby svolal všechny, co mu důvěřují, k setkání do Královského paláce. A dál ještě oznámil, že mudrc, který nyní sídlí v Královském paláci, by chtěl poznat všechny osobnosti z Babylonu. Kromě toho by chtěl všem předložit návrh, který zemi poslouží k dobru.

Všichni, kteří byli pozváni, přišli, aby nového obyvatele Královského paláce uviděli a vyslechli, co jim má říci. En-me-Kar pozdravil přítomné hlubokým úklonem a pak řekl:

„Vaše přítomnost ctí můj dům a mne.“ Tlumočník, kterého Nehemias pro všechny případy vzal s sebou, slova překládal. Také pozvaní se ukláněli a En-me-Kar hned viděl, že má co činit s rozumnými a ochotnými lidmi.

Nehemias vzal další dva tlumočníky s sebou. Tak nebylo těžké všem přítomným objasnit, jaký návrh jim chtěl vyslaný mudrc z Uru předložit. Všichni byli rádi, ba dokonce vděční, že mudrci jim dovolí vystavět vlastní chrám. Někteří dokonce chtěli, aby Bálův chrám byl stržen a jeho údajní kněží vyhnáni z města.

„Nepotřebujeme naše ruce znečišťovat,“ řekl En-me-Kar. *„Bálův chrám zmizí. Mám za to, že se to stane při příští povodni, neboť byl postaven na nepříznivém místě. A ti tak zvaní kněží tohoto kultu opustí Babylón ještě dříve, než zmizí chrám.“*

„Nejlepší by mohlo být to místo, kde se srocují žebráci. Je zapotřebí jen vysekat křoví a celou plochu několikrát pečlivě očistit.“

Když jeden ze Semitů učinil tento návrh, všichni se tázavě na mudrce zadívali.

„Toto místo by bylo tím nejpříhodnějším jaké pro stavbu takového druhu znám,“ řekl Amelon. Všichni přítomní byli tak nadšení, že by nejraději začali hned, kdyby to bylo možné.

Nejtěžší bylo především vyhnání žebráků.

„Cožpak neexistuje žádné jiné místo, které bychom mohli žebrákům nabídnout?“ Toto místo bylo také brzy nalezeno, neboť mezi Kengarem a Sinearem je mnoho nezastavěné plochy, kde rostou převážně bobulovité keře a jiné křoví...

Ještě nikdy nebyla tak velká stavba jako Mardukův chrám v tak krátké době postavena. Každý chtěl pomáhat. Ti muži, kteří neměli žádné příbuzenstvo, byli Bad-Tabirem zaopatřeni potravinami. Neboť on kontroloval celý babylónský obchod a také menší města, kde obchodní vztahy se Sumery vznikly. Postaral se také o přístřeší těchto mužů. Tímto způsobem byl chrám postaven ve spokojené spolupráci.

Zatím co se muži zaměstnávali stavbou, pletly ženy podlahové rohožky z neroztržitelných sítinovitých rostlin, které se nacházely jen v oblasti Eufratu. Z Pocheretova obchodního místa pro stavební materiál obdrželi stavitelé chrámu nástěnné desky, vyrobené z různého materiálu a potom vylisovány. Tyto nástěnné desky byly pevné a praktické, neboť jimi bylo možné pokrýt velké stěny v co nejkratší době. Základní látky, které byly pro tyto desky používány, sestavil ještě Pocheret sám za svého života a pak je vylisoval, aby vyzkoušel jejich vhodnost.

Na stavebním místě byly vyráběny i skleněné desky. Byly ovšem tak tlusté, že nemohly být průhledné. Jedinou větší skleněnou desku, která byla trochu průhledná, odnesl stavitel Pocheret sám do Královského paláce, když král Šuma ještě žil. Stavební mistr nemohl ve své době sklo dále vyrábět, neboť dostával příliš málo popela, který byl pro výrobu skla nezbytný.

Protože zde byl vzpomenut stavitel Pocheret, může být pohovořeno i o osudu jeho přítele. On uvěřil lživým předivům Belhora a stavěl Bálův chrám. Nedostalo se mu dobrého konce! Chrám byl sotva z poloviny hotov, když se svou ženou opustil Babylón. Muž začal trpět stihomamem. Ušel několik kroků, pak zůstal stát a tvrdil, že ho pronásleduje několik zlých postav. Jeho žena nic z toho nepozorovala, avšak z počínání svého muže onemocněla natolik, že nemohla jít dál. Nacházeli se v blízkosti ovčáků, které Alaparos dobře znal. Žena jednoho dne ze svého lůžka již nevstala. Srdeční mrtvice ukončila její život. Hned nato byl ten muž, který již dlouho nic nepojedl, jedním beranem shozen tak nešťastně, že hlavou padl na tvrdou hroudu.

Když ho pastýři našli, byl již mrtev. Jeho ženu pohřbili před několika dny a nyní museli v její blízkosti vykopat hrob pro jejího muže. Ovce, ba i beran, byli všichni přátelští. A když do někoho strčili, tak to bylo víc než jen z bujnosti...

Jednoho dne přišla Semiramis k Alaparosovi do Letního paláce. Bylo to krátce po tom, co se mladý mudrc vrátil z Uru. Jeho žena Dahana byla v ovocném sadu, kde s ostatními ženami česala ovoce a pečlivě ukládala do košů. Semiramis prosila Alaparose, zda by mohl poprosit Amelona, aby ji přijal; kde a který den její prosbě vyhoví, je jí jedno. Hlavní věcí bude, aby jí vůbec přijal. Alaparos, který znal to děvče z Uru, o ní již hodně slyšel. Zvláště o jejím zvláštním nadání, každému člověku předpovědět budoucnost.

„Amelon je zde nablízku. Hned za ním zajdu. Tak budeme vědět, jestli tě přijme nebo ne.“

„Může přijít ke mně do domu na šaty. Mám tam co dělat a tak mi může hned svou prosbu předložit.“

A tak se stalo. Alaparos přivedl děvče do domu šatstva, který nebyl daleko vzdálen od Letního paláce. Amelon se na ni podíval. Pak se náhle usmál:

„Ty jsi Sam a po celou dobu, co jsem byl v Uru, jsi visela u sukňe své druhé matky ›Pik‹.“ Děvče bylo tak šťastné, že ji poznal, že pokleklo a položilo hlavu na jeho sandály.

„Jmenuji se nyní Semiramis, to jméno mi dal jeden Bálův kněz. Ne, ne, já nejsem žádná Bálova stoupenkyně,“ zvolala hlasitě, když v jeho obličeji spatřila, jakoby ji chtěl poslat pryč.

„Co chceš ode mne?“ zeptal se Amelon, po tom, co jí vyzval, aby si sedla.

„Bydlím se svou matkou v Charirerově hostinci. S Bálovými tanečnicemi a kněžími nechci mít nic společného. Také jsem nikdy s nimi nic neprováděla. Chci uskutečňovat jen své umění předpovídat. Jen za tímto účelem jsem přišla do Bálova chrámu. Zdál se mi k tomu jako vhodné místo. Duma mne s tím hrozným knězem Belhorem uvedl v kontakt. Byl to jeden z mudrců z Uru. Avšak nyní je přímo opakem!“ Postupně mu vyprávěla celý svůj osud. A pak vyjádřila své přání, najít místo, kde by své umění mohla vykonávat. *„Může se jednat jen o umění, které přišlo z nebe,“* řekla. *„Neboť vždy říkám člověku jen pravdu, když chce znát svou budoucnost. Mám vám podat důkaz?“* zeptala se Semiramis.

„Věřím ti i tak. Ale jestli chceš, můžeš mi říci, co se udá mezi tvými známými, řekněme během následujících tří dnů.“

„Během tří dnů? Mám zde jen málo známých. Avšak do tří dnů bude Regu mrtvý. A Belhor je jeho vrahem.“

„Regu nezanechá na Zemi žádnou mezeru, jestli je tomu tak, jak říkáš. A Belhor? Nejlepší je, když o něm pomlčíme. Také on neujde svému trestu. Jistě máš již plán. Jak mi jednou řekla tvoje druhá matka, máš vždy všemožné neuskutečnitelné plány pohotově!“

„Tentokrát je můj plán ale uskutečnitelný,“ řekla.

„Tedy naslouchám!“

„Jak mohu své umění dávat lidem k dobru, když nikdy nenajdu vhodné místo? Nejprve jsem myslela, že hostinec, kde nyní bydlím, je tím správným. Avšak byl nevhodný. Neboť sotva jsem se se svým váčkem kouzelných kamenů řádně posadila a hostinskému objasnila, že pěti osobám mohu předpovědět budoucnost, nepřišlo jich pět, nýbrž padesát a všichni se svými rodinami! Pak mi různé ženy nabízely své domy, dokonce i žena mocného Nehemiase. Avšak bylo to vždy totéž!“

„Jestli je tomu tak, přichází přirozeně v úvahu jen věž,“ řekl Amelon žertem.

„Ano, věž, to je to! Ve věži bych mohla bydlet sama v jednom pokoji zcela nahoře. Tak bych mohla každé osobě samotné říkat budoucnost a ostatní by museli čekat dole!“

Amelon se ulekl. Myslel to přirozeně jen žertem.

Když uviděla zděšený výraz v jeho tváři, potlačila vši silou slzy. Měla strach a nesmí v žádném případě plakat, řekla si. Amelon poznal hned její zklamání, řekl proto dobrotivě:

„Přijdi v příštích dnech se svou matkou Pi! Zná mě dobře. Její fíkové koláče jsou nepřekonatelné!“

Přešťastná Semiramis se s Amelonem rozloučila. Smí přijít znovu! A snad mu nebude myšlenka s věží připadat tak špatná!

Amelon neměl žádné tušení o tom, jak si tento ubohý tvor představuje věž. Pro něho byla ubohým tvorem a věděl také, že její život na Zemi nebude trvat dlouho!

Krátce potom, co Semiramis odešla, přišel Nehemias a zeptal se, zda může navštívit svého syna Šamaje v Uru, a sice společně se svou ženou.

„Dodnes mi ještě neodpustila, že jsem jí vzal syna. Jejím trvalým rčením je: ›Kdo ví, zda tam má dost jídla. Mudrci potřebují málo potravy... avšak můj syn...‹“

„Tvůj syn je šťastný a nechce, jak se na mudrce sluší, o vnějším světě zatím nic vědět,“ řekl Amelon. *„Avšak zeptám se zplnomocnělého, zda byste ho mohli na krátkou chvíli navštívit.“*

Odněkud přišel Alaparos. Také on měl otázku k Amelonovi. Avšak on se chtěl ohlásit přes kněze Aggu. Když mu Agga přednesl Alaparosovo přání, byl Amelon právě v oděvním domě.

„Může přijít,“ řekl Amelon. *„Mám ještě právě trochu času.“* Amelon vyhledával vhodné drahokamy a zlatý šperk pro oděv En-me-Kara.

„Přicházím jménem Ješuty,“ řekl Alaparos po pozdravu.

„Ješuty? Stále ještě nedá pokoj? Nebo se opět objevily skvrny?“ táže se Amelon se smíchem.

„Ne, tentokrát je to něco zcela zvláštního.“

„Mluv,“ řekl Amelon.

„Ješuta míní, že chrám ke cti Marduka je téměř hotový a že by bylo třeba vybudovat ještě jeden další, snad vyšší! Teprve včera se zde opět setkala více kmenů. Nevím ještě, odkud přišly.“

„Chce tedy stavět věžovou budovu!“ řekl Amelon. *„Když to tak půjde dále, bude jistě každý kmen a každý cizinec, který se ve městě usadí, chtít svůj vlastní chrám nebo věž!“*

Alaparos se usmíval:

„Já jsem mu odpověděl téměř stejnými slovy.“

„Kdo ví, zda se jeho přání nesplní! Nedávno zde byla Sam, míním Semiramis. Shledala věž za vhodnou, aby v nejvyšším pokoji mohla předvídat budoucnost. Nemá žádné místo, kde by v klidu své, jak říká nebeské umění, mohla provozovat.“

„Myslel jsem, že je v Bálově chrámu, a sice velmi žádaná!“

„Opak je skutečností. Nedávno mi vylila svůj žal. Bálův chrám má být pro ni uzavřen. Tanečnice, které sem zvláště přišly, aby předvedly Babylóňanům své umění, Semiramidě a Belhorovi vyhrožovaly, že nevstoupí do chrámu, pokud tato Semiramis, o níž se ani neví, zda je mužem nebo ženou, bude dále používat chrám pro své nic neříkající předpovědi. Také mezi takzvanými Bálóvými kněžími došlo právě k rozkolu. Část je pro Semiramis, avšak větší část je na straně tanečnic.“

„Dokáží si zklamání Belhorovo představit. Zvláště, když tak mnoho od jejího vystoupení očekával,“ mínil Alaparos.

„V tom případě se tedy snad Semiramidino přání, které jsem považoval za neuskutečnitelné, přece ještě uskuteční. Přání mít k dispozici věž, v níž by se zcela nahoře nalézal pokoj, kde by mohla předávat v klidu své nebeské umění.“

Promluví se zplnomocněncem, mudrcem En-me-Karem. Neboť Ješuta se nedá jen tak snadno odvést od toho, co si nasadil do hlavy.“

„Můžeme postavit druh uzavřeného zikkuratu. Materiálu zůstalo dost. Později může být Mardukův chrám lépe vystaven a krásněji vyzdoben,“ řekl Alaparos.

„Jak jsem slyšel, je tu v Babylóně několik lidí, kteří tvrdí, že na základě postavení hvězd dokáží předpovídat osud. V Uru byly tyto horoskopy vypracovávány jen pro krále. Nu, jestli se nemýlím, Semiramis přece jen svou věž dostane,“ řekl Amelon.

Amelon se nechal ohlásit v královském paláci a poprosil o rozhovor. En-me-Kar ho přijal již příštího dne. Neboť také on chtěl mnohé vědět. Chtěl vědět, kdy bude Bálův chrám rozbořen.

Amelon byl rád, že může vysokému mudrci již ohlásit rozboření této stavby:

„Jak jsem slyšel, mnozí cizinci, kteří přišli teprve nedávno, si vzali z Bálůva chrámu všelijaký stavební materiál, aniž by jim hlídači v tom zabránili. Mezi kněžími, tanečnicemi a tanečnicemi panuje rozkol. Kromě toho nemá chrám vůbec žádnou správnou spodní stavbu, takže při každé záplavě bude celý vnitřek zatopen! Nemýlím-li se příliš, tak se tento tak zvaný chrám stane, ještě dříve než si myslím, přístřeškem zlodějů a žebráků! Ostatně již také mnozí kněžiči odtáhli, lépe řečeno, uprchli! Neboť mnoho otců pohrozilo, že je sprovodí ze světa, jestli se ještě jednou odváží mladým děvčatům a chlapcům vrývat jejich krvavé a hanebné Bálovo znamení!“

En-me-Kar byl s tím, co slyšel, velmi spokojen. Jakmile to půjde, nechá stavbu, která si jméno „chrám“ nezasluhovala, odklidit.

Když Alaparos svému příteli Ješutovi o uskutečněné rozmluvě s královským mudrcem pověděl, vyběhl tento překotně a zbrkle z paláce, aby podal svým soukmenovcům ihned zprávu. Současně všem poručil, aby se co nejrychleji dali do vyhledávání odpovídajícího místa. Nebude to žádný obvyklý chrám, nýbrž mnohem vyšší stavba, takže by se mohla nazvat babylonskou věží.

Ješutův bratr mínil, že by místo měli hledat teprve tehdy, až mudrc vydá příkaz ke stavbě.

En-me-Kar svolal sumerské kněze jednotlivých chrámů k sobě a poprosil je o radu. Každý z nich znal Ješutu od doby, kdy se chopil držení Letního paláce. Od doby těžké nemoci, kterou tam dostal, se s ním stala velká změna. Protože ho Alaparos, Sumer, uzdravil, bral od té doby Sumery do ochrany.

Ješuta vyhledal velkou věštkyni v jejím hostinci. Vtiskl jí do ruky zlatý náramek a zeptal se, zda by mohla vyslyšet jeho přání. Semiramis se na Ješutu dlouze zadívala, pak vzala svůj váček s „pravdivě mluvícím“ obsahem do ruky a řekla:

„Znám tvé přání, Ješuto, a vím také, zda bude splněno. Přesto sáhni do váčku a vezmi z něj tři kamínky. Nevybírej, nýbrž vezmi ty, které ti padnou do ruky.“ Ješuta učinil, co mu bylo řečeno a předal Semiramis dva drahokamy a jedno semeno.

„Tvé přání se splní! Bude ti dovoleno postavit věži podobnou budovu, která bude také velmi užitečná pro všechny, co se zabývají nebeskými pohyby.“

Již chtěl Ješuta odejít, avšak Semiramis ho ještě zadržela.

„Věž bude postavena za dozoru velkých stavitelů a bude také velmi užitečná pro tebe! Tato stavba však nebude stát tak dlouho jako ostatní chrámy.“

„Bude stát tak dlouho, pokud budu živ?“ Semiramis souhlasně přikývla.

„Dobře, co přijde po mně, je mi lhostejné. Necht' si Kosčeri postaví druhou a třetí věž,“ řekl Ješuta.

Ve skutečnosti byla Semiramis příčinou, proč se Bálův kult zřítíl... Zloději a žebráci ukradli nejen, co mohli, dokonce si nakonec v Bálově chrámu rozbili své přístřešky.

Po mnohém kolísání sem a tam a táhnoucích se pohovorech dal královský mudrc povolení ke stavbě věže. Řezbář pečetiček Ellil, který vlastnil velké nevyužité stavební místo, daroval je městu Babylon, aby tam věž mohla být postavena. Jeho životní čas brzy uplyne a měl radost, že Babylon může mít druhou a vyšší stavbu.

V prvních stoletích byl Babylon velmi škaredé město. Mnozí zkoušeli domy stavět podle Sumerů. Tyto domy byly však stavěny tak pečlivě a opatřeny uměleckými řezbami, takže velmi brzy přestali Sumery napodobovat.

Také první babylónská věž byla spíše uzavřený zikkurat než pravá věž. V průběhu času byly v Babylónu postaveny věže tři. První shořela již za rok po jejím vystavění. Druhá věž, vybudovaná mnohem později, měla být krásnější a měla mít formu pravé věže. Avšak ta také neměla dlouhého trvání. Pak byla ještě postavena třetí věž, která měla rovněž jen krátké bytí.

Není však účelem této knihy popisovat Babylon, jak vypadal mohutně a mocně v následujících tisíci nebo dvoutisíci letech. Byly stálé války, aby bylo možné opatřit pokud možno co nejvíce otroků. Avšak velký počet otroků přišel do země teprve až po zmizení Sumerů.

Když bylo o stavbě věže rozhodnuto, bylo připraveno pokud možno co nejvíce materiálu. Semiramis chodila každý den sama se svou druhou matkou ke staveništi, aby sledovala vlastníma očima stavební pokroky „své“ věže. Nikdo ze stavebníků nevěděl, kdo je ta černě zahalená postava, která často celé hodiny přihlížela jejich práci.

Tato první věž nebyla moc vysoká, ale byla celá uzavřená. Spodní část byla největší a určena za shromažďovací místnost. Když dělníci mnohdy při stavbě nevěděli jak postupovat dál, poprosili stavební znalce Sumerů, aby jim ukázali, jak by co nejlépe pokračovali dále. Ješuta je popoháněl, avšak oni přece ještě nikdy tak komplikovanou stavbu nestavěli.

Jak u zikkuratů se stavba terasovitě zvedala vzhůru. Ve druhém poschodí bylo více pokojů a malých sálů, určených pro hosty. Třetí poschodí bylo již menší, obsahovalo rovněž zastřešené prostory z cihel a vysoce reliéfové obrazy. Pak pokračovala ještě další poschodí, jejichž stěny byly z objemných bambusových tyčí. Na terasách, které vedly dále nahoru, byla všude postavena nosítka, na nichž ležely polštáře, vyplněné ovčí vlnou a voňavými suchými květy a travami. Na poslední a nejvyšší terase se nalézal opět zcela uzavřený prostor, určený jako obytný prostor. Všechny prostory měly úzké okenní otvory, uzavřené bambusovými mřížemi tak, že žádné z létajících zvířat, jako na příklad netopýři, nemohlo proniknout.

Ještě o jeden schod výše se nalézala poslední terasa, mající rovněž kolem dokola stěny z bambusu, avšak otevřené shora. Na tuto terasu směli vystoupit jen osoby, které se zabývaly hvězdářstvím.

Stary chrám byl prázdný. Regu byl mrtev. Belhor mu dal spací prášek, který byl tak silný, že se již více neprobudil. Belhor a také některé z věhlasných tanečnic budovu opustili. Zůstali jen pštrosi a pávi, kteří křičeli hladem tak dlouho, až přišel Samsu a odvezl je svým zamřížovaným vozem ven na venkov. Alaparos dal Samsuovi pro zvířata slabý uspávací prášek, který on smíchal se žrádlem. Tímto způsobem je mohl snadno pochytat a odvézt tam, kde žili příslušníci jejich druhu.

Když byla věž zcela hotová, šla Pi a Semiramis k Alaparosovi a zeptala se ho, na koho by se měly obrátit, aby dostaly do vlastnictví nejvyšší pokoj. Alaparos se ulekl, když uviděl Semiramis, neboť si dokázal představit, proč přišly.

Po pozdravu přišla Dahana a přinesla hostům košíček s malými chleby a džbán s jahodovým vínem, oslazeným medem. Zatím co obě jedly, šel Alaparos vyhledat Amelona.

Našel ho v chrámu Geniů, kde se daly velké změny. Geniové byli zvenku dobře chráněni prkenným obedněním. Avšak na radu En-me-Kara byly čtyři vnitřní stěny, u jejichž rohů Geniové stáli, pečlivě a s největší námahou vyjmuty, takže Geniové mohli být pomocí obra Šula otočeni tak, že hleděli do vnitřku chrámu. Protože chrám byl hodně vysoký a Geniové stáli pod polovinou spodní stavby chrámu, bylo to možné provést.

Amelon pociťoval vždy bolestně to, že nádherná lidská Zvířata musela být formálně otočena, aby se jim nic nestalo. Naštěstí to nyní bylo jiné. Nehemias a jeho Semit'ané se změnili v užitečné pomocníky od doby, co byl Šamaj přijat v osadě mudrců.

Zmatek ve městě se stále zvětšoval, takže také příslušníků jiných kmenů již bylo příliš mnoho. Právě se objevily skupiny, které jednoduše ty, co se obohacovaly cizím majetkem, ubíjely. Zástupci sumerské městské správy ukazovali všem přichozím místa, kde se mohou usadit. Kromě Kengarů a Sinearů byl ještě dostatek volného území s dobrou půdou a dostatkem vody, neboť všude se nacházely menší potoky a rybníky.

Dalo ještě hodně práce dostat čtyři Genie do takového stavu, aby celek působil harmonicky...

Zatímco Alaparos vyhledal Amelona, opustila Semiramis palác. Napadlo ji, že by potřebovala milosrdného ducha. Jen takový měl moc, pomoci člověku, který se dostal do zvlášť tíživého stavu. A co bylo těžší, než dostat nejvyšší místnost v Ješutově věži jako bydliště? Její druhá matka Pi se již vyjádřila, že by ráda vařila i pro cizince, bydlící ve věži, právě tak jak to činila v Uru.

Amelon přijal Alaparose bez ohledu na množství práce. Poradil mu, aby spolu se Semiramis a její druhou matkou Pi vyhledali Ješutu. Ješuta ženy neodmítne.

„Proč Ješutu, ctihodný mudrci?“ zeptal se Alaparos udiveně.

„Proč? Protože Ješuta si ještě neuvědomil, že věž je majetkem města Babylonu. Bylo by možné zeptat se také Bad-Tabira, neboť on přece všechny stavební dělníky živil a poskytoval jim přístřeší. A pokud je mi známo, Ješuta již pozval mnoho známých, kteří bydlí mimo město. Bude rád, když bude mít někoho jako je Pi. Ta žena je chytrá, rozvážná a umí dobře vařit.“

Alaparos dal Amelonovi za pravdu. Hovořil s oběma ženami a dal jim na vědomí, co mu mudrc Amelon poradil.

„Snad bychom se měli zeptat královského mudrce“, mínila Pi, Semiramidina druhá matka.

„Jen to ne! En-me-Kar má za to, že věž Babylon nezkráslí. Protože však tak jako tak nebude mít dlouhého trvání, nehodlá nikomu radost z tohoto stavebního díla brát. Můžeme se ještě dnes zeptat Ješuty. Je jistě u věže, protože chce ještě přistavět nádvoří,“ řekl Alaparos.

A tak to také bylo. Když Ješuta Alaparose uviděl, šel mu hned vstříc. Byl zjevně špatně naladěný, neboť Semiramis, se kterou se jinak rád bavil, vůbec nevnímal.

„V těchto dnech přijdou pokrevní příbuzní a také moji přátelé, aby se podívali na věž a také nějakou dobu v ní pobýli.“

„To tě může přece jen těšit, Ješuto! Jsi silný a zdravý, tak můžeš v úplném klidu přijmout své příbuzné!“

„Jistě, avšak kromě špinavého nomádského děvčete nemám nikoho, kdo by pro mě vařil a o mě se staral.“

„Mohu ti poskytnout výpomoc,“ řekl Alaparos.

Ješuta se pln naděje podíval na svého „zachránce“, neboť tak nazýval Alaparose od té doby, co ho uzdravil.

„Zde je Pi! Je to nejlepší kuchařka z Uru. Dokonce mudrc Amelon miluje dodnes její fíkové koláče, které před dlouhou dobou u ní jedl.“

„Pojď blíž, Pi! A také ty, Semiramis!“

Ješuta byl jako proměněn, když uslyšel, že Alaparos je hotov mu pomoci.

„Pi je druhou matkou Semiramis. Bez své dcery nikam nechodí. Navrhuji, abys oběma ženám dal nejhořejší pokoj. Tak to nebude mít Pi daleko do kuchyně, a Semiramis by mohla tam nahoře přijímat jednotlivé lidi, aby jim předpovídala budoucnost. Říkám, jen nemnohé. Byla všude obklopena houfy lidí tak, že ona a její druhá matka pomýšlely na to Babylon opět opustit.“

„Ne! Ne! Nechť je vše uděláno tak, jak to Pi a Semiramis považují za vhodné! Nejmilejší by mi bylo, kdyby se nastěhovaly již dnes,“ řekl Ješuta ulehčeně.

Semiramis a Pi se vděčně na Alaparose podívaly. Protože to bylo Ješutovi vhod, nastěhují se ještě dnes do věžového pokoje. Dříve než Alaparos odešel, vzala si ho Semiramis stranou a řekla:

„Nevím, jak ti mám, Alaparosi, poděkovat. Avšak mohu ti říci, co jsem viděla, když jsem byla ve tvém paláci v chrámovém městě. Slyš:“

›Velký kmen jednoho nomádského národa přišel východně ležící cestou a obklopil rybník, kde se každoročně shromažďují divoké kachny. Kočovníci tam však nezůstali. Šli dále přes veliký, krásný les, kde ženy a děti každý rok sbírají plody, jahody, léčivé listy, houby a ještě jiné. Avšak nomádi nezůstali v lese. Táhl ještě dále a utábořili se ve vašich právě kvetoucích obilných polích. Viděla jsem tam v blízkosti také potok. Říkám ti toto vše proto, že bych tě chtěla poprosit, abys Dahanu a také ostatní nepouštěl do lesa. Tito kočovníci nejsou jen divocí, ale vedou s sebou i psy, kteří každého, který přijde do blízkosti, pokoušou a otráví jeho krev. ‹“

„Semiramis, prokázala jsi nám velkou laskavost. Budu rychle pospíchat, abych nomády vyhnal.“

„Vezmi s sebou hlídače s bičí. Jsou všichni u Bad-Tabira!“ řekla.

Semiramis mu prokázala službu, která převážila všechno, co pro ni dosud učinil.

Když přišel do paláce, shromáždila se právě skupina žen; byla tu také Dahanu, nosící v těle dítě. Chtěly přinést houby určitého druhu, které v tuto dobu v lese rostly.

Bylo těžké nomády z obilných polí vyhnat, nehledě na padesát mužů od Bad-Tabira.

Přišli také jiní muži, jen aby ubili psy, neboť byli podobnými psy pokousáni a téměř zemřeli!

Semiramis děkovala milosrdnému duchu, že Alaparosovi, vždy ochotnému pomoci, mohla dát ještě v pravý čas zprávu o nomádech a divokých psech.

Ješuta naléhal nyní na Pi a Semiramis, aby se nastěhovaly do věže. Poslal s nimi dokonce dva muže, aby jim pomohli nést šatstvo a ostatní věci, které ještě mají.

Sotva se obě ženy ve věžním pokoji zařídily, přišlo také hned několik žen, aby si nechaly předpovědět budoucnost. Avšak Pi je odmítla, protože nebyly ještě hotovy s převlečením.

Semiramis byla velmi tichá. Na sobě měla velmi hezké, dlouhé šaty se zlatými výšivkami, které jí darovala Dahana. Dokonce zlatý pás patřil k daru, kromě toho náhrdelník z lazuritu, který nosilo mnoho sumerských děvčat. Když byly s oblečením hotovy, poprosila Pi, aby také mohla naslouchat. Pi se obávala, neboť zpozorovala, že Semiramis měla před něčím strach, nebo si dělala o něco starosti.

„Pi, ty sama jsi mi byla opravdovou matkou. Ta druhá žena zemřela, když uviděla mé neštěstí. Nyní mám poslední prosbu:

Mám tušení, jakoby měl být můj pozemský život přes mé mládí brzy u konce. Znáš mne a často jsi se mnou trpěla. Proto toužím po příchodu dne, který mne od mého neštěstí osvobodí. Dlouho jsi žila mezi mudrci a sama mnoho moudrosti přijala. Dnes tě prosím, abys šla k Alaparosovi, v případě, že mám Zemi opustit dříve, než si myslíš, a předala mu moji poslední prosbu: Ráda bych byla uložena do země vedle hrobu Methabelina. Byla dobrým děvčetem a všeho, co s falešným kultem souvisí, litovala, hluboce litovala. Zemřela přirozenou smrtí!“

Pi němě naslouchala, přičemž jí slzy tekly po tváři. Plakala, avšak byla vděčná, že její miláček se brzy oprostí od těžkého pozemského osudu, který si, žel, v jednom dřívějším životě naložila.

„Učiním vše tak, jak si přeješ,“ řekla Pi.

V tu chvíli ji volal Ješuta. Objala Semiramis, pak šla dolů, aby pomáhala Ješutovi.

Dny plynuly. Nehemias se vrátil se svou ženou zpět. Byl vděčný a šťastný z toho, co viděl a slyšel. Avšak jeho žena byla stále ještě nespokojená, ačkoliv vlastníma očima viděla, jak dobře se jejím synovi daří. Chtěla by mít svého syna u sebe doma. Teprve, když jí Šamaj objasnil, že se nikdy domů nevrátí, pokud bude tak sobecká a nevděčná, sebrala se poněkud a řekla, že by neměl zapomínat, že je matkou, která své děti bude věčně milovat...

Pozoruhodná první babylónská věž byla tedy přece ještě zasvěcena. Ješuta nahlédl, že všichni ostatní obyvatelé mají rovněž nárok na to „nádherné“ stavební dílo. A jednoho dne přišli všichni, kteří při stavbě spolupomáhali, se dvěma kněžími Mardukova chrámu, kteří kulatou věž obcházel a v různých jazycích na věž svolávali požehnání bohů. Pak byly v různých jazycích zpívány písně. Také Agga, kněz chrámu Ininy, byl přítomen jako zástupce Sumerů.

Pak šli všichni dovnitř a prohlédli si stavbu ze vnitřku, včetně jejích mnoha pokojů. Nahoru, do pokoje Semiramidina, nešel nikdo, neboť Pi řekla, že její dcera má důležitou návštěvu z venku. Všem se líbilo, co viděli. Ve středním traktu se nacházely jídelny, kde na stolech byly lákavě připraveny výborné ovocné koláče od Pi. Pi se svými pomocníky pekla a třídila plody. Také džbány s různými šťávami lákaly.

Po tom, co bylo všechno snědno, odcházeli návštěvníci pryč a vyjádřili se, že to byla nejhezčí slavnost, kterou společně v míru strávili. Když všichni návštěvníci odešli, začala Pi a ostatní ženy s úklidem.

Semiramis měla skutečně návštěvu. Byl to Addad, bohatý obchodník z Tilmun, který se o ni již měsíce ucházel. Dosud se jí vždy podařilo držet si ho od sebe. Tentokrát byl jako smyslů zbavený, neboť si myslel, že ho odmítá jen proto, že se oddává jiným mužům. Hodil ji na její lehátko a roztrhl jí šaty od shora dolů.

Jeho obličej byl tak zkřivený údivem a vztekem, že ho sotva mohla ještě poznat. Zůstala klidně ležet... Když vytáhl svou špičatou dýku, usmála se mezi slzami a ukázala mu jedno místo mezi svými ňadry. Přesně do toho místa bodl! Pak opustil, vrávoraje, pokoj... Semiramis nebyla hned mrtvá. Slyšela ještě šumnou melodii, která v ní vyvolala jásající ozvěnu.

Když Pi o něco později šla k Semiramis nahoru, setkala se na jedné z teras s Addadem. Opíral se o sloup a marně se pokoušel osušovat slzy, řinoucí se nepřetržitě z jeho očí.

Pi zůstala u něho stát a řekla:

„Je těžké žít s břemenem takového druhu, avšak nezapomeň na lítost. Hluboce pročitěná lítost může dělat divy. Semiramis se na tebe nehněvá. Těžce za svého života trpěla. Učinil jsi jen to, co sama chtěla!“ Pinina slova mu vlévala život, neboť byl pevně rozhodnut, zabít také sebe sama, neboť přese všechno Semiramis miloval.

Pi se vypravila nejprve na cestu k Samsuovi, neboť Královský palác byl blíže. Samsu byl zděšen, když slyšel, co se stalo. Aniž by kladl další otázky, jel s Pi ve svém bojovém voze k Alaparosovi. Teprve tam se přesně dozvěděl, co se skutečně stalo.

A stalo se, jak si Semiramis přála. Alaparos ji pohřbil v blízkosti Methabelina hrobu. Když pak stála ve svém jemnějším těle vedle hrobu, viděla téměř všechny mudrce z Uru, které znala v době svého dětství. Když uviděla Pi, běžela hbitě k ní. Pak stoupaly pomalu ze země mlžné závoje a zahalily další dění...

Sargon, král z Uru v Chaldejsku, stál na jedné z teras domu zjevení. A těšil se ze silné bouře, která šumíce protřepávala každý strom a každou rostlinku. Majestátní harmonie mocností přírody ho upamatovala na planety, slunce, hvězdy, tmavé i světlé a také na Zemi. Všechno to byla silová pole, která byla ovládána a obdělávána nepřehlédnutelným množstvím ochotných a radostných služebníků. Nechtě to byl vzduch, vítr, oheň, země nebo vodní bytosti nezměřitelné říše přírody. Všichni spolupomáhali, aby se naše Země mohla stát domovem národa lidí!

Sumerové se zdají být jediným národem na Zemi, který nádheru a velikost přírody ve své nejhlubší podstatě cítili a ve svém celku žili tak, jak to duchovní a přírodní poslové vyžadovali.

Sargon obdržel právě zprávu, která ho nejen rozesmutnila, nýbrž téměř přiváděla k zoufání nad lidstvem. Zpráva přišla z Kišu, malého města na severu, které bylo rovněž založeno Sumery. A sice jednalo se opět o hanobení mrtvol. Všechno, co souviselo s pozemskou smrtí, zajímalo lidi, kteří se nyní nazývali Babylóňany, obzvláště, což však vyplývalo méně z touhy po vědění, nýbrž z nedefinovatelného strachu ze smrti. Také Egypťané měli vyslovený zájem o všechno, co se týkalo pozemské smrti, avšak jejich zájem byl jiného druhu.

V Kišu se opět událo několik zhanobení mrtvol a sice od tak zvaných „lékařů a kněží“. Snahou těchto lékařů a kněží bylo zastavit nebo zcela zpomalit rozklad těla. Vysvětlení ze strany mudrců nepřineslo žádný užitek. Jednou byla vyhrabána mrtvola mudrce, aby se analýzou jeho hlavy našel důkaz toho, co propůjčuje mudrcům jejich velké vědění.

Od té doby byla těla mudrců po jejich pozemské smrti pohřbívána velmi hluboko a na místech, kde by hrob nikdo netušil.

Sargon hleděl v tiché děkovné modlitbě k nebi. Viděl, jak bouře rozehnala mraky, takže slunce opět svítilo. Sargon nemohl odvrátit svůj pohled od slunce. Uslyšel pojednou šumění, které se zdálo rozechvívat vzduch. Bylo možné spatřit rudozlatý mrak a šumící pohyb vzduchu zesílil. Připadalo mu to tak, jako kdyby se velká budova otřásla ve svých základech! Hned nato se zviditelnil mocný pán Slunce ve své zlaté zbroji. Ve třpytu slunce uviděl Sargon také zlatou přilbu, která vypadala, jakoby sršela blesky. Sargon pozvedl v chvějící se radosti paže. Zlatý svit pomalu mizel. Bytosti bouře pomalu překryly těžkými, tmavými mračnými útvary místo, kde se zviditelnil pán Slunce. A Sargon pocítil vše převažující sílu, která mu dala zapomenout na vše, co ho tísnilo.

Sargon opustil terasu a ubíral se opět do sálu, kde na dlouhém stole stálo několik zvláštních modelů. Jednalo se o modely pyramid. Jeden model byl již zcela hotov. Ostatní jen částečně, neboť ukazovaly, jak tato zvláštní stavba musí být postavena.

Přešlo nyní padesát let od doby, co sumerský král Min-Ani-Pad předal Sargonovi královskou hodnost. Teprve Sargonovi byly objasněny smysl a cíl tak neobvyklé stavby jako je pyramida. Tímto způsobem se také dozvěděl, že všemocný Tvůrce, až nastane čas, vyšle zplnomocněnce Gilgameše, aby učinil padlého anděla neškodným.

Sargon se neodvážil zeptat, v jakém duchovním stavu se budou pozemští lidé nacházet, když pro ně nadejde poslední zkouška.

Ještě téhož dne, v němž mu svou podívanou byla propůjčena zvláštní síla, svolal v duchu všechny mudrce k poradě. Trvalo měsíce, než byli všichni na místě, neboť ve všech místech, založených Sumery, která byla často velmi vzdálena, žili a pracovali mudrci, kteří své vědění získali v Uru a pak v prožívání vně kulturního střediska ostatním lidem duchovně a pozemsky pomáhali.

Mezitím byly připravovány hostince, aby se hosté mohli cítit pohodlně, to znamená, ti, co byli přítomni ve svých pozemských tělech. Ti vzdálení přišli v duchu. Mezi nimi se nalézal Egyptan Sunrid.

Žádný z mudrců, kteří postupně přicházeli, nebyl překvapen, když uviděl model pyramidy. Většina tvrdila, že toto stavební dílo již někde musela vidět, neboť jim nepřipadalo cizí.

„Byli jste již během své cesty sem připravováni na to, co vás zde očekává“, řekl Sargon. Všichni připouštěli, že jen tak to mohlo být. Jeden mudrc se zeptal, kdo bude stavebním mistrem této vzácné stavby. Avšak na to neznal také Sargon žádnou odpověď, jen řekl:

„V době, která byla předpovězena, bude zde! A sice, bude to mladší muž z královské krve, který zkrušen žalem dozraje pro svůj velký úkol, který sám dnes ještě nezná.“

Doslov

Neobyčejný národ, který jsme v této knize poznali, povstal z prastaré říše Atlantidy!

Podle kosmického zákona se stal potřebným další pozemský posun. Široké oblasti musely být potopeny, aby se jiná území mohla z vodstva vynořit, tvoříce nová horstva a nové roviny.

Zde budiž zmíněno, že ve světovém dění se neuskutečňuje nic libovolně. Každá změna se děje dle přesně stanoveného plánu, který, když k tomu nadejde doba, je uskutečňován bytostnými služebníky stvoření, bytostmi přírody, až do největších podrobností!

Tentokrát byl na řadě zeměděl Atlantida! Musel se potopit do moře, aby se pozemský zákon mohl naplnit. To se událo přibližně před deseti nebo dvanácti tisíciletími. Není možné udat přesně dobu.

Obyvatelstvo bylo přirozeně o přicházejících událostech zpraveno, a sice mnoho let předem. Současně byli lidé vyzýváni, aby si vše pro své vystěhování připravili.

Mudrc Merlin, který bydlel na severu, a stále vzdělával kolem sebe velkou skupinu žáků a kromě toho i mnoho učitelů, pozoroval, že lidé rok od roku své vystěhování oddalovali. Ne proto, že by lidé o jeho slovech pochybovali, neboť přece věděli, že má dar vstupovat ve spojení s vysokými duchy, když nastane nutnost. Avšak oni mínili, že mají ještě mnoho času do poslední Merlinovy rady.

Merlin táhl se svými žáky velkou zemí a varoval před přicházejícími zemskými převraty. Současně dal také všem na vědomí, že na ně v jiných částech Země čekají území s dobrou půdou a množstvím vody, stejně tak s výskytem stříbra, zlata a drahých kamenů. Dokonce poslové stáli již připraveni, aby je odvedli do jejich nového domova. Avšak všechno bylo zbytečné! Odpověď byla vždy stejná. Merlin prý může být klidný, neboť oni čas nepromeškají. Avšak čas přece jen promeškali a museli ten hrozný zánik spoluprožít.

Jen čtyři skupiny žáků byly ihned pohotově poslechnout Merlinovy rady. Byli to všechno mladí lidé mezi patnácti a čtyřicetiletými léty. Také bylo přítom ještě několik větších dětí.

Jedna skupina těchto mladých lidí byla zavedena na území dvou řek. Na radu posla, který je zavedl až tam a jmenoval se Suma, usídlili se v úrodné rovině mezi řekami Eufrat a Tigris. Protože již měli velké duchovní a pozemské vědění, nebylo pro tuto malou skupinu těžké v radosti a vděčnosti začít svůj nový život.

První přístřešky, které stavěli, byly z bambusu. V blízkosti Eufratu bylo mnoho druhů bambusu různé velikosti a barvy a mnohé měly průměr půl metru a více.

Potravinu nechyběly. Bylo tam takové množství vodního ptactva, že často nebylo možné vidět vodu. Kromě toho se tam setkali s větší rodinou, která jim hned přátelsky vyšla vstříc. V prvních letech obdrželi také mnoho pomocníků, bytostí přírody, velkých i malých, které již v Atlantidě velmi milovali.

Malá národní skupina se množila jen pomalu, protože žádná žena nechtěla mít více než dvě děti. Přesto se vyvinula tato skupina v průběhu tisíciletí ve statný národ. Když se první Semité, přibližně čtyři tisíce let před Kristem, usadili v jejich městě, které nazývali Kadingirra, měli Sumerové již kulturní středisko Ur založeno. Vesnice, jako Kiš, Legaš, Nippur a jiné, které našli, přeměnili v místa vědění a práce. Sumerské klínové písmo bylo prvním písmem, které lidstvo tenkrát vůbec znalo. Odvolávám se zde na Petru Eiseleovou, která napsala knihu »Babylon«.

Sumerové vyvinuli také hrnčířský kruh a válečková pečetidla, která se prokázala jako velmi užitečná. Měli přece také dlouhá tisíciletí čas vyvinout se ve štěstí a v míru ve velké umělce,

řemeslníky, stavitele a písmonalce. Nesmí se zapomenout na ty, kteří se i v zemědělství stali velkými znalci. Sumerové pěstovali také již bavlnu na zhotovování svého lehkého oděvu, který nosili muži i ženy.

Sumerské ženy byly až do vysokého věku velice krásné. Nosily téměř neustále dlouhé, bílé šaty z tenké vlny, sandály, umělecky zpracovaný pás, jakož i čelenku, která přidržovala vlasy, které nosily nejčastěji volné. Jejich vlasy byly tmavohnědé, které, když na ně svítlo slunce, dostávaly měděný lesk. Také muži měli až do vysokého stáří v sobě něco mladistvého. Nosili krátce zastřižené vlasy, jak to bylo u Sumerů zvykem. Muži, dokonce i děti, měli zvláštní pracovní šaty, zhotovené z hrubé látky, která musela být proto tranlivá.

Stáří Sumerů, kteří se právě nacházeli ve zralém věku, se těžko určovalo. Teprve, když se někdo z nich začal starat o svůj hrob, bylo možné pozorovat, že došel na konec svého života.

Kromě toho byla čtyři „lidská Zvířata“, která jsou v Bibli nazývána Genii, vytvořena jedním k tomu připraveným sumerským mudrcem s velkým počtem pomocníků z Kadingirry. Tato práce byla jeho posledním úkolem v pozemském. Více o tom říkat by bylo zbytečné, neboť zhotovení těchto neobvyklých uměleckých děl, Geniů, bylo v předložené knize právě obšírně popsáno.

Pak přišel den, v němž se Sumerům zdálo, jakoby zlatý lesk slunce pohasl. Byl to den, kdy přišli nejprve Bálovi kněží, a pak více národních kmenů, z nichž většina již v sobě nesla špatné vlastnosti. Z počátku to bylo pro Sumery obtížné vypořádat se s vetřelci. Neboť kromě lhaní se vyznali i v jiných intrikách. Jednoho dne však získali opět nadvládu. Avšak „temná doba“, kterou museli přežít, přinesla mnoho utrpení. Nikdo v Kadingiře neměl nejmenší tušení, že těch několik málo kmenů, kteří formálně vpadli do jejich pokojné země, a krátce nato se nazvalo Babylóňany, by se mohlo stát velkými a mocnými. Jejich nádherné stavby, chrámy, věže a silnice, jakož i mnoho dalšího, bylo ovšem prováděno prací otroků. Tito otroci byli chytáni trvalými loupežnými výpravami. A nádherné lesy zmizely rovněž skrze Babylóňany, Assyřany a ostatní kmeny. Avšak zničení lesů a zvířat v nich žijících bylo zbytečné, neboť v následujících časových údobích, klenoucích se přes celá tisíciletí, bylo objeveno tolik jiného stavebního materiálu, že většina lesů mohla klidně zůstat stát.

Sumerové káceli stromy jen tehdy, když je skutečně potřebovali. Věděli přece, že bytosti přírody, jimž Země patřila, tyto lesy také s plodonosnými stromy, množstvím vody, vyvinuly a pěstovaly, aby lidé, kteří byli určeni pro tuto planetu, mohli žít ve štěstí, kráse a vyvíjeli se podle vůle všemocného Tvůrce.

Pokud dleli na Zemi, nepřestoupili Sumerové ani jeden duchovní nebo přírodní zákon. S výjimkou těch, kteří se nechali zlákat několika Bálovými kněžími a potom museli utrpět hrozný konec.

Nyní bychom chtěli něco citovat z poučné knihy „Bohové, hroby a učenci“ od C. W. Cerama, která vyšla v nakladatelství Rowohlt, Hamburg, 1949:

„Skutečnost mnohoznačnosti babylónských, asyrských znaků nelze objasnit samo sebou. Takový systém vykazuje znaky dlouhého vývoje. Mohl to být jen výtvar z druhé ruky. A stovky jednotlivých výzkumů se sbíhaly a vyústovaly v tvrzení, že vynálezci klínového písma nemohli být semitští Babylóňané a také ne Asyřané, nýbrž jiný národ, nesemitský, jehož existence se ovšem ještě nedá prokázat ani nejmenším nálezem. Takové hypotéze se jistě nedal vyčítat nedostatek smělosti. Avšak v průběhu let se vědci stali tak jistými, že národu, jehož existenci pouze připouštěli, dali jméno. Německý Francouz Jules Oppert hovořil o Sumerech. Je to přejato z titulu dřívějších vládců z jižní části dvojřící, králů ze Sumeru a Akkadu. Netrvalo dlouho, když bylo odhaleno, že téměř

všchno, co bylo podáváno jako kulturní výtvar z Babylonu a Ninive, je třeba odvozovat z předchozí práce tajuplného národa Sumerů. “

V Ernestu Sarzecovi, francouzském konzulátním agentovi, vzbudily ruiny a kopce země dvojřící zvědavost stejně tak jako u Emila Boffase. Při jeho zpočátku zcela diletantských výzkumech našel u paty jednoho kopce v Telle sochu dosud neznámého druhu. Kopal dále, našel nápisy a první zjevné stopy „předvídaného“ národa Sumerů.

Socha, kterou našel, byla vytesána z tvrdého dioritu a podivuhodně vyleštěna. Byl to drahocenný kus, který byl s ostatními hodnotnými kusy naloděn a putoval do Luvru v Paříži.

Ba i obezřetní vědci museli z nálezů poznat, že tyto musely pocházet z doby čtyř až tří tisíců let před Kristem, tedy že byly svědky kultury, která byla starší než kultura egyptská.

Po Sarzecovi kopalo více výzkumníků v Nippuru, Faru a Erechu. Potom v roce 1931 kopala pod vrchním vedením Ericha F. Schmidta expedice American School of Oriental Research opět ve Faru. Vyšly na světlo velké stavby. Stupňovité pyramidy, zikkuraty, také nápisy, jejichž pomocí se mezopotámská minulost dá vysledovat zpět až do pološera začátku lidstva. Odhalení tohoto dávnověku bylo tak důležité pro porozumění Babylónu jako odhalení krétsko-mykénské kultury pro porozumění řecké antice.

Sumerská kultura ale vedla daleko zpět, mnohem dále. Zdálo se, jakoby se její počátky setkaly skutečně s Genesis.

Slovo „Gilgameš“ znamená: Dvě třetiny Bůh a jedna třetina člověk.

Dosud ještě žádný výzkumník neodhalil, odkud Sumerové povstali. Jejich zemí vzniku byla potopená Atlantida. Jejich písmo nebylo srovnatelné s žádným jiným.

Kolem roku 1800 před Kristem bylo možné ještě přítomnost několika Sumerů zjistit... Avšak pak se zdálo, jakoby z povrchu Země zmizeli...

V pozdějších dobách tvrdily jednotlivé osoby, jakož i celé kmény, že pocházejí ze Sumerů, což však byla lež.

Psát všeobecné dějiny Babylónu není účelem této knihy. Slouží jenom k tomu, podat zprávu o jedinečném národě Sumerů, kteří v trvalé věrnosti k Tvůrci všehomíra byli po tisíce let mistry, učители tehdejších kménů, jak v duchovním, tak v pozemském.

Obsah

	strana
Návrat Alaparose, mladého mudrce, z Uru.....	2
Chrámy.....	74
Čtyři vědoucí zvířata a visuté zahrady.....	77
Báje předemá postava Semiramis a babylónská věž.....	90
Doslov.....	137